

BORILAČKE VEŠTINE

BROJ 83

CENA 10 DINARA

NINĐA

BLESAK OČIJU, BLESAK SEČIVA

DEREK FINEGAN

BLESAK OČIJU,
BLESAK SEČIVA

Derek Finegan
BLES AK OČIJU.
BLES AK SEČIVA

Izdavač:
DEČJE NOVINE. G. Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1990. DEN PRESS

NINĐA 83 — APRIL 1990. GODINE

Izdaje NIP Dečje novine, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28 — uredništvo i (032) 714-250, prodaja. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61811-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-620-16-257310-03292. Štampano »Litopapir«, Čačak.

Derek Finegan

BLESAK OČIJU, BLESAK SEČIVA

Sa ove visine džungla je ličila na zeleni tepih po kojem je neki šaljivdžija prosuo retki kakao u pokušaju da podražava tok mnogobrojnih reka koje vijugaju nikada tačno određenim graničnim predelima Kolumbije, Brazila i Venecuele.

Samo što su to ovde odista bile reke, mutne od nedavne kiše, reke koje bi u svakom drugom delu sveta bile velike i poznate. Ovde je malo ko i znao njihova imena, a ona, uostalom, i nisu bila naročito važna. Zahvaljujući fotografijama načinjenim iz aviona i satelita, geografske karte više ne pokazuju nikakve bele mrlje, ali će proći još mnogo godina pre nego što u ovom prostoru od nekoliko hiljada kvadratnih milja nikne neko značajnije naselje.

Naravno, prevario bi se svako ko bi pomislio da je ovo predeo bez ljudi. Ti ljudi, međutim, mogu se podeliti na dve velike grupe: one kojima je ovo mesto i one druge.

Čovek za komandama malog sportskog aviona obojenog nebeskoplavom bojom, bar na prvi pogled, nije podsećao na ljude iz prve grupe. Iako preplanula, koža mu je bila bela, a među ljudima kojima je mesto u džungli oko zapadnih pritoka Rio Negra, belci su veoma retki.

Njegove tamnoplave oči, međutim, usredsređeno su pratile džunglu koja je klizila pod avionom i činilo se da njihov pogled prodire kroz zeleni pokrivač, u večiti polumrak. To nije bio pogled radoznalog i blaziranog turista koji zabačene kraje

ve sveta posećuje zato da bi se hvalio lovačkim trofejima ili fotografijama i filmovima.

Po svemu sudeći, ipak on spa da u onu drugu grupu belaca koje je ovamo dovela žeđ za zlatom. Zlato više nije žuto, naravno, davno su prošla vremena kada su »gvakeri« pretraživali ove šume nadajući se da će na basati na izgubljeno bogatstvo Inka ili Čibča.

Kao nekadašnji kamen mudrosti srednjovekovnih alhemičara, beli prah koji dolazi iz ovih džungli ima moć da pretvori u zlato sve što dodirne. Uostalom, cena čistog heroína na tržištu Severne Amerike već je nadmašila cenu zlatnog praha.

Da, u ove džungle dolaze tri vrste belaca. Najpre oni koji poštenim radom žele da civilizuju ovaj kraj. Međutim, mnogo je više onih, koji koriste jeftinu radnu snagu šumskih plemena i njihovo neznanje da bi eksploatisali čitave plantaže biljke koke.

Što se treće vrste belaca tiče, oni progone ove druge. I obično ih je veoma malo i vrlo retko se pojavljuju tamo gde bi morali da budu. Zašto je to baš tako? Odgovor je možda i lako dobiti, samo se niko ne usuđuje da postavi prava pitanja...

Motor aviona nežnije zabruja kad pilot smanji brzinu, blago ga naginjući na stranu. Ponirujući, letelica skrete udesno, sledeći tok još jedne od brojnih pritoka Rio Negra.

Nikakve karte, niti fotografije nije bilo pred njim, što je inače redovna praksa pilota kada lete nad monotonom džunglom.

Nije mu bila potrebna. Ma kako to neverovatno zvučalo, u memoriju čoveka za upravljanjem aviona bio je urezan doslovno svaki detalj stotina kvadratnih milja džungle nad čijom je kartom bio nagnut pre svega nekoliko sati.

Tamo, kraj reke koju nadnete krošnje gotovo skrivaju, nešto odudara od slike koju je stvorio u svom mozgu na osnovu snimka načinjenog svega dva meseca ranije...

Uspostavljajući let i postepeno smanjujući visinu, čovek ta mnogobrojnih očiju proučavao je prizor pod sobom. Usne su mu bile stegnute u tanku crtu, lice napeto, gotovo kao da očekuje da će svakog trenutka kroz zeleni zastor pod njim prodreti šaka džina, spremna da ga uhvati u letu, kao šaka deteta nepreznog komarca.

Hiljadu dve stotina stopa pod njim, džungla je dremala na suncu. Čitavi oblaci bele pare

dizali su se sa rastinja nakvašenog noćasnjom kišom i to je ometalo osmatranje.

Ipak...

Tamo, uz samu obalu zmija-ste reke kakao boje...

Blesak je bio tako snažan da ni gusto lišće tropskog drveća nije uspelo da ga zakloni. Umešto šake džina, iz džungle je izronila zmija sa dugim sivim repom, ustremljujući se prema letelici koja tako drsko zuji na nebu.

Čovek strže sigurnosni pojas sa sebe, naglo se ispravljaajući na noge; oslobođeni upravljač leno se pokrete, skrećući avion sa dotadašnje putanje.

Siva zmija takođe promeni pravac, gutajući prostor. Ne ski dajući pogleda sa nje, čovek iskoči iz aviona, odbacujući se jednom nogom o ivicu otvorene kabine. Uložio je mnogo energije u taj skok, svestan otpora vazduha.

Svaki stoti deo sekunde je bitan ako želi da se udalji od letelice koja će se... koja će se...

Zavorio je oči i prekrpio lice rukama, grčeći telo tako da što manjom površinom bude okrenut prema lopti zaslepljujuće žutog plamena u koju se avion pretvorio u času kada ga je pogodila raketa. Ipak, udarni talas ponese ga nekoliko desetina

stopa u stranu, izbacujući ga iz ravnoteže i munjevito izmenjujući zemlju i nebo pred ponovo otvorenim očima.

Padobran se otvori uz oštar trzaj. Ne u baš najpogodnijem trenutku, jer ga udarni talas eksplozije takođe povuče u stranu, uvrćući još nezategnute konopce.

Pračakajući se u vazduhu, osećajući kako još uvek pada mnogo brže nego što bi smeo, čovek ščepa užad i razmrsi ih ostrim, preciznim trzajem.

Još svega tri stotine stopa do krova džungle. Ako sve bude u redu, za manje od jednog minuta naći će se u visini krošnji. Još uvek u opasnom položaju, svakako, ali mnogo manje nego sada. Jer, ljudi koji pod krošnjama ove džungle kriju lansirne rampe za protiavijske rakete, bez sumnje imaju puno drugog efikasnog oružja. Pado branac koji visi pod upadljivo obojenom kupolom, gotovo je isto opasno upadljiva meta.

Nije ni čuo prvi rafal, ali je znao šta se događa kada su meci velikog kalibra fjučknuli nad njegovom glavom. Strelac za mitraljezom načinio je uobičajenu grešku, potvrđujući brzinu kojom njegova meta pada prema tlu.

Uskoro će shvatiti u čemu je greška, naravno.

Izvijajući se, čovek ponovo zateže užad, obrćući kupolu pa dobrana tako da ga lako strujanje ponese nekoliko stopa u stranu.

Da... još jedan rafal je pro-mašio!

Ali, do tla je više od dve stotine stopa, do đavola!

Novi pokušaj da se strelac zavara naglim povlačenjem uža di. Svaki od ovih manevara po većava brzinu padanja, svaka-ko, ali je u ovom trenutku sve to manje opasno od metaka ka libra dvadeset milimetara!

Meci ponovo zafijukaše oko njega i jedno uže javi melodičnim zvukom da je prekinuto sr-ečnim pogotkom. Dobro, to znači da će sada još brže padati.

Sledeći rafal zadobova po svih lenoj tkanini kupole i padobranac oseti nekoliko oštarih trzaja koje je užad prenela. Naglo smanjena površina padobrana još jednom ubrza njegov pad i on hladnokrvno proceni da se sada približava tlu brzinom koja bi mogla postati odista opasna ako kupola bude pogođena sa još nekoliko metaka.

Ne, ipak ne. Sledeći rafal prođe visoko nad kupolom. Kraći nego obično.

Padobranac dopusti sebi kratak osmeh, proučavajući pogledom mesto gde će se uskoro pri zemljiti. Ono što je očekivao,

konačno se dogodilo. Njegov padobran već se našao van vidok-ruga strelaca, zaklonjenog visokim drvećem oko mesta sa kojeg je gađao.

Četiri, najviše pet stotina jardi od tačke na koju će se spu-stiti. Ne mnogo, ali u nekom drugom delu sveta. Samo onaj ko je imao prilike da prođe ovuda može proceniti koliko je odista vremena potrebno da se savlada četiri stotine jardi rastojanja u gustoj džungli.

Bacivši još jedan dug pogled po okolini, padobranac skupi noge, nastojeći da oštećenim padobranom upravlja tako da ga ponese što bliže obali reke, tamo gde je i lišće nad vodenim tokom najređe.

Njegovo telo uz glasno šuš-tanje probi zeleni pokrov nad rekom i on ispravi noge, očekujući da svakog trenutka zaroni u mutnu vodu.

Nož širokog, malo savijenog sečiva, već mu je bio u desnoj ruci, dokaz da veoma dobro zna kakve se sve opasnosti kriju u mutnim vodama Južne Amerike.

Granje nad njim zašušta i užad se zategoše. Klateći se kao marioneta na svojim koncima, on ostade da lebdi nad mutnom, gotovo nepokretnom površinom vode.

Loše, đavolski loše. Sada više ne može da sakrije padobran kao što je nameravao. . .

Presekao je užad jednim zamahom noža i zaronio preko glave u toplu, neprozirnu vodu. Samo na trenutak, izbivši na površini, i dalje sa nožem u ruci, on snažno zapliva prema obali sa koje je maločas pucano na njega. ~~Prkos~~ hitrimi s kojom je plivao, nije stvarao nikakav šum; samo tridesetak jardi dalje, tamo gde je otvor u granju propuštao nešto sunčeve svetlosti na muljevitom obalu, tri kajmana ostadoše nepokretni.

Hvatajući se za granje nadneto nad vodu, čovek izađe na obalu, pazeći da ne ostavi otiske svojih plitkih čizama u mekom tlu. Voda se slivala sa odeće vojničkog kroja od nekog tankog materijala nalik svili, tako da se samo nekoliko trenutaka kasnije činilo da uopšte nije ni bila mokra.

Njegovo vitko i snažno telo klizilo je kroz žbunje isto onako bešumno kao kroz vodu. Kretao se kao šumska zver, hitro i skladno, zaobilazeći prepreke jedva vidljive u zbrnci lišća raznih veličina i oblika.

Zastao je samo jednom, sklapanjući oči kako bi se bolje koncentrisao na čulo sluha.

Stotinak jardi levo od njega jedan šum neprestano se ritmično ponavljao. Taj šum poznaje svako ko se samo jednom našao u ovim predelima; ne postoji drugi način da se prođe kroz džunglu, sem da prolaz bude probijen snažnim udarcima mačeta.

Čak i goli, mali ljudi mrke kože, koji su tu takođe milionima godina, zaboravili su taj način onoga trenutka kada su načinili prvi važni korak što će ih odvojiti od životinja. Taj korak, u stvari, i sastojao se u tome što su prestali da se pokoravaju džungli, a počeli da je prilagođavaju sebi i svojim željama. . .

Čovek koji se sada šunjao kroz gusto rastinje bez sumnje je znao ono što svaka šumska životinja instinktivno poznaje: moraš biti tih i nevidljiv, ako želiš da opstaneš.

Da, postoji jedna vrsta ljudi na ovoj planeti koja je u stanju da se uklopi u svaku okolinu, postajući praktično nevidljivi. Ti neobični ljudi naučili su da poštuju zakone svake prirodne okoline od modernih gradova, do ovog zamagljenog zelenog pakla u slivu Amazona.

Međutim, to je samo jedan mali deo njihove ukupne veštine, stare gotovo hiljadu go-

dina. Ta veština najviši stupanj razvoja dostigla je u Japanu i zato i nosi japansko ime.

Ninducu...

*
* *

Njena odeća potpuno je odgovarala tropskim predelima, ali je ipak bila mokra od znoja, lepeći se za telo i otkrivajući da pod tankom tkaninom ne nosi gotovo ništa više. Muškarac koji se nalazio uz nju u čamcu, međutim, kao da nije primećivao uzbudljive obline devojke niskog rasta i duge crne kose, spletene u pundu pod šeširom širokog oboda.

— Mislim... mislim da je sve u redu — reče ona jedva čujno, puštajući da joj dvogled padne niz grudi, okačen o kaš prebačen oko vrata.

— Spustio se? — lice muškarca bilo je zabrinuto. Laki indijanski kanu utonuo je u vodu pod njegovom težinom gotovo do ivice. Veslo u šakama izgledalo je kao dečja igračka tog diva visokog gotovo šest i po stopa i teškog preko dve stotine funti, iako se mora reći da tu nije bilo nikakvog nepotrebnog tereta, što je svedočila i igra mišića pod tankom majicom slepljenom za telo.

— Da. Na više milju odavde, nad samom rekam, Pite.

Džin sa dugom plavom kosom, zabačenom unazad sa čela, šumno odahnu.

— Idemo li mu u pomoć, Sumiko?

Devojka odmahnu glavom, spuštajući se u kanu. Koliko je njen saputnik bio krupan, toliko je ona bila sitna i naizgled krhka. Rasokošno telo, međutim, kretalo se gipko i elastično, otkrivajući oku poznavaca da je svoje japansko poreklo iskoristila da ovlada i borilačkim veštinama kojima je ta zemlja postojbina.

— Ne — odgovorila je, kao da njen gest nije bio dovoljan. — Lesli je bio sasvim jasan; treba da se nađemo u visini tog mesta tek kroz dva sata, Pite.

— Dva sata! Prokletstvo, za to vreme ti momci ga mogu skuvati, pojesti, podrignuti i zaboraviti!

— Neće ga pojesti, sasvim sigurno — blede se osmehnu devojka. — Indijanci koji rade za njih više nisu ljudožderi. Oдавно.

— Indijanaca se ja i ne bojim. Belci su ti koji me zabrinjavaju. Ako je istina da je tu jedno od najvećih sabirnih mesta za preradu belog praška, ti

momci neće oklevati da ga likvidiraju!

— Ako ga uhvate — podseti devojka. — Coveče, ti ponekad kao da zaboraviš da je Lesli — ninda!

Plavokosi džin zamahnu ogromnom šakom u neefikasnom pokušaju da na trenutak uplašiti jato komaraca koji su mu zujali oko glave.

— Ne zaboravljam — promrmlja, izvlačeći izgužvano paklo cigareta iz džepa farmerki. — Samo, ne zaboravi ni ti da ova prokleta zemlja nije za bele ljude!

— Dosta, rasisto! — nasmeja se devojka. — Ti beli ljudi su u blizini digli čitavu fabriku, ne zaboravi. Mora da im ova klima ipak prija, zar ne?

— Kako da ne? Nema danas industrije na svetu koja donosi tolike profite kao industrija droge — uzdahnu Pit, smeštajući se udobnije u kanuu. — Prokletstvo ove komarce duvanski dim kao da privlači, umesto da ih odbija!

Sumiko zausti da mu odgovori, ali jedan pokret na obali reke privuče joj pažnju i ona Pitu dade znak rukom da bude tih.

Već nekoliko minuta njihov kanu mirovao je u zaklonu lijana spuštenih nad samu vodu, svega stopu ili dve od oba

le od rastresitog humusa, nastalog hiljadugodišnjim taloženjem i mešanjem mulja iz reke i istrulelih ostataka bilja.

Iako je po svemu ličila na gradsku devojku, Sumiko je poznavala džunglu. Ptice koje su naglo prhnule sa drveća sto tinak jardi nizvodno od njihovog skrovišta, još uvek se uznemireno kružile nad rekam, ne vraćajući se na isto mesto. Njihovo razdraženo kreštanje sasvim jasno se čulo kroz neprekidno zujanje insekata, karakteristično za ove predele.

Pit steže zube da zadrži psuvku. Gotovo nad samim njihovim glavama projuri čopor malih ridih majmuna, uzbuđeno toročuci. Dolazili su iz pravca mesta sa koga su trenutak ranije prhnule uplašene ptice.

— Imamo posetu — prošputa Pit, odlazeći kratko veslo na dno kanua. Njegovi prsti pogladiše dršku »magnuma« zataknutog za pojas.

— Nećemo pucati — odvratila je devojka šapatom, primetivši njegov pokret. — Ako nas primete i napadnu, branićemo se hladnim oružjem.

— Lesliju bi možda odgovaralo da dođe do gužve, a?

— Možda, ali se još uvek nije dogodilo ništa što bi nas pri nudilo da izmenimo njegova uputstva. Nije ga iznenadilo to

što imaju protivavionske rake te; otkako se armija SAD uključila u borbu protiv narkomafije, oni ne štede dolare za teško naoružanje. Prema tome, držimo se plana... sve dok se ne dogodi nešto što bi nas nateralo da ga izmenimo...

Ućutali su se, napeto osluškujući šumove iz džungle. Posle one prve uzbune, međutim, sve oko njih se umirilo i dobilo uobičajeni izgled, čak su i ptice sletele na obližnje drveće.

— Indijanci — bešumno oblikova usnama reči devojka. — Samo oni mogu da budu ovako tihi...

Pit klimnu glavom, u znak da se slaže, napravivši grimasu. Pokreti kojima je preneo sledeću svoju misao bili su savršeno jasni: dovoljna je samo ogrebotina od strelice čiji je vrh premazan kurareom, pa da žrtva padne kao da je gromom pogodena.

Na njihovim licima nije bilo straha. Naprotiv. Dugogodišnji prijatelji i pomagači jednog nnde, naučili su da potisnu svoj strah i koncentrišu se na neposrednu opasnost. Strah je, uostalom, taj koji sputava pokrete i usporava akciju u borbi, to je jedna od lekција koju sva ki dobar borac nauči još na početku svoje karijere.

Sada se šuma oko njih utišala. Šumska bića umeju da osećaju kada se lovac šunja u blizini, bez obzira da li ona, ili neko drugi treba da postane njegov plen...

Pitovo lice se zgrči u iščekivanju. Ruka devojke lagano okruži po vazduhu, opisujući polukrug.

Ljudi u šumi tačno su znali gde se nalazi kanu i sada su mu se približavali, raspoređeni kao hajkači koji žele da isteraju krupnu zver iz njenog brloga...

Pitovi prsti još jednom se obaviješe oko drške pištolja i Sumiko se ovoga puta ne usprotivi. Nije više bilo izgleda da se sukob izbegne.

— Oh, boga mu! — zastenja Pit, lagano uklanjajući ruku sa oružja. — Oh, boga mu!

Nepune četiri stope od nje, nagi čovek tamne kože, sa licem i telom obojenim tigrovskim prugama od žute zemlje, klečao je na tlu. Luk je bio visok gotovo koliko i sam strelac, ali je oštri vrh strelice mirovao, uperen pravo posred širokih grudi belog čoveka.

Ostali su pristizali, bešumni na svojim bosim tabanima, sitnih, žilavih tela prekrivenih šarama. Gotovo nagi, ako se ne računa gvajako od crvene tkanine oko kukova i torbica od

palmine like sa rezervnim strelicama, prebačena preko ramena.

Šireći ruke i pokazujući prazne dlanove, devojka načini univerzalni znak prijateljstva. Glupavo se cereći, Pit ponovi isti pokret, ali vidljivog efekta na zagonetnim licima ljudi crne kose i blistavih očiju nije bilo.

»Neće nas pobiti«, prolete devojke kroz glavu. »Oni nešto čekaju... ili nekoga«?

Odgovor na to pitanje stigao je brzo. Kroz polukrug od nagih tela probi se omanji debeljuškast čovek krivih nogu, ukrašen osim tigrovim šarama još i raznobojnim perima papagaja zalepljenim za kožu po nje govornim grudima.

Zastao je samo na trenutak, koliko da proceni situaciju, a onda načini nekoliko hitrih pokreta rukama, ne otvarajući usta.

Dva mlada ratnika skočiše u kanu, tako vešto da se on čak ne zaljulja pod njihovom težinom. Onaj do Pita istrže pištolj iz pojasa plavokosog džina i do baci ga svojim prijateljima na obali. Dajući rukom znak parubelaca da budu mirni, oni ščepaše vesla sa dna čamca i otisnuše se od obale.

Pit bučno ispusti vazduh iz pluća.

— Neka sam proklet! — reče tiho, oprezno, da ne bi uznemirio pratioca u čamcu.

— Sve je u redu, Pite — odgovori isto tako tiho Sumiko. — Oni nam neće ništa...

— Đavola! Dovoljno je samo da ih pogledam pa da... do đavola!

— Smiri se! Zar ne vidiš da veslaju uzvodno?

— Zato i kažem »do đavola«! Misliš da je to bolje nego da nas vode u jazbinu nar-komafije?

— Ja mislim da je bolje. Ti ne?

Pit sleže širokim ramenima, praveći grimasu.

— Šta ga znaš! — promrmlja na kraju. — Možda je ipak bolje da te ubiju na civilizovan način, a? Ako već mogu da biram, ipak sam za metak u glavu, prokletstvo!

— Kurare je brži. Nisi to znao?

Pit otpljunu u vodu boje bele kafe.

— Vajda sam znao — priznade preko volje. — Ali to ne menja stvar: ne mogu da smi-

slim ove našarane momke i njihove otrovne strele i tačka!

*
* *

Tih kao senka ninda nastavi svoje napredovanje kroz džunglu, osluškujući zvuke mačeta koji su sada dopirali sa dve strane.

Sudeći po tom šumu, plan gonilaca bio je jasan: proseći kroz džunglu dve uske staze koje će se spojiti u blizini mesta na reci gde je padobranac poslednji put viđen.

Ljudi koji se sada znoje zamahujući mačetama verovatno su već svesni da je njihov trud osuđen na neuspeh. Sem u slučaju da je padobranac bio pogoden nekim srećnim hicem, izgledi da ga pronađu praktično su nikakvi.

Onaj ko im zapoveda, međutim, neće odustati. Disciplinacija u narkomafiji je užasno stroga, to je već znao iz iskustva; ljudi koji obrću desetine miliona dolara u najboljem bi znisu dvadesetog veka umeju da odaberu sebi saradnike i na teraju ih na poslušnost. Onaj ko prekrši disciplinu biće kažnjen smrću: to jednostavno i efikasno pravilo donekle objašnjava zašto je policija čitavog

jednog kontinenta još uvek da leko od tačke na kojoj će ozbiljno ugroziti profite trgovaca drogom.

Ninda zastade još jednom, ali ovoga puta ne da bi oslušnuo zvuke potere. Jedan drugi šum privukao je njegovu pažnju, šum iz neposredne blizine.

Nekoliko stopa pred njim nešto se kretalo preko oborenog debela mango drveta, već zasloug u šikaru. Koncentrišući se na to mesto, ninda otkri izvor šuma.

Traga-venado, ogromni udav amazonskih prašuma leno je menjao položaj, verovatno i sam uplašen neobičnim šumovima. Ninda ostade u mestu sve dok preko dvadeset stopa duga telesina ne nestade u šipragu; i sa nožem u ruci ninda želeo da stupi u borbu sa čudovištem od koga strepe stočari Amazonije, jer taj udav svojim stiskom u tren oka može ubiti čak i snažnog trogodišnjeg bika.

Ova džungla ovde samo je donekle podsećala na prašume Filipina, gde je proveo četiri duga meseca u vreme svoje obuke za nindu. Sensei Tanaka, njegov učitelj, želeo je od svoje male grupe kandidata za ninde da stvori borce koji će moći da se snađu bilo gde na ovoj planeti.

Četiri meseca. Dugo vreme kad najveći deo dana provodiš u pokušaju da dođeš do dovoljno hrane. Jer, sensei Tanaka poveo ih je u nžunglu nage i bez oružja, nijednog trenutka ne ublažavajući ritam obuke koja je cedila i poslednje ka pi snaga iz njihovih tela.

Od njih devet, trojica se nisu vratila sa Filipina. Tanaka je bio veoma, veoma zadovoljan; ponekad se dešavalo, priznao im je tek mnogo kasnije, da se učitelj vrati u Japan potpuno sam.

Ne, njemu se to nijednom nije dogodilo, naravno. Čast učitelja zahtevala je da izvrši sepuku, ritualno samoubistvo, odmah po povratku. Uostalom, ako su učenici loši, to može biti krivica samo učitelja, nikoga drugog...

»Vidiš, sine moj«, rekao je mladom Amerikancu nekoliko dana posle povratka iz pakla na ostrvu Babujn, uz severnu obalu Luzona, »sve to može ti se učiniti nepravednim, ali... ko je ikada rekao da pravda postoji na svetu«?

Sensei Tanaka je sada mrtav. Umro je pre nego što je mlađić iz Amerike, sada sa novim imenom, Leslie Eldridž, sleteo na aerodrom u San Francisku, iako je bio poslednji koji se ra

stao s njima na aerodromu u Nagoji.

Kao da je starac održavao u sebi poslednji plamičak života čekajući da se od piste odlepi čelična ptica koja će tajne ninducia prenети na novo tle i u nove uslove...

Osetio je trenutak starčeve smrti, kao kratak blesak dobro naoštrenog noža čije sečivo raskida nevidljivu sponu između dva čoveka, jednog starog i jednog mladog, jednog Japancina i jednog Amerikanca. Još se nalazio u avionu kada se to dogodilo i jasno se sećao rado znalih pogleda ostalih putnika kada je poluglasno kriknuo.

Nimalo karakteristično za jednog nindua, naravno. Srećom, nešto slično nikada mu se više nije dogodilo i on nije gubio kontrolu nad sobom čak i u slučajevima kada je smrti gledao u lice.

Ako ostane u životu, zakleo se tada uspomeni na svog učitelja, kada shvati da ga telo izdaje, i on će otvoriti školu ninducia, prvu na ovoj strani Tihog okeana.

Biće dovoljno ako stvori samo jednog jedinog novog nindua, prenoseći na njega vekovno iskustvo mnogo generacija fanatičnih boraca koji su na vrhuncu svoje slave bili u doba dinastičkih sukoba u Japanu.

Međutim, ako želi da to odista i učini, mora najpre dovršiti posao koji je započeo ovde, u džungli Amazonije...

Udav je prošao i nestao u šipragu. Oprezniji nego nekoliko trenutaka ranije, ninda prođuži svoje napredovanje.

Pola sata kasnije, kada se zvuk mačeta izgubio daleko za njim, on se nađe u neposrednoj blizini mesta koje je privuklo njegovu pažnju pri prvom pogledu iz aviona.

Fotografija iz vazduha načinjena dva meseca ranije pokazivala je neprekinutu džunglu na ovom mestu obale bezimene vijugave reke.

Džungle tu više nije bilo...

To se sada, sa zemlje, sasvim jasno videlo, iako bi pogled iz vazduha zavarao manje pažljivog posmatrača. Onda gde je doskora stajalo visoko, gusto drveće, ostali su samo vitki stubovi kao oslonac za ogromnu maskiranu mrežu, vešto obojenu tako da, gledana odozgo, izgleda isto kao zeleni tepih džungle koja okružuje ovo mesto.

Manje pažljiv posmatrač od jednog ninde bez sumnje ne bi primetio razliku. Izviđački avioni američkog i kolumbijskog ratnog vazduhoplovstva gotovo svakodnevno su nadletali ove predele, ali njihove fotografije

je očigledno nisu privukle pažnju oficira zaduženih za analizu snimljenog materijala.

Skriven u žbunju, ninda je ostao dugo na istom mestu, upijajući u svoju memoriju sva ki detalj prostora prekrivenog maskiranom mrežom.

Tamo levo je betonska zgrada, obojena zeleno, sa tanjirom radarske antene koji se leno obrće, gonjen bešumnim elektromotorom. Tutnjava generitora se ne čuje, što znači da su negde u blizini, verovatno duž obale reke, poredane sunčane ćelije koje proizvode električnu energiju. Upadljiv prizor, svakako, ali se elementi solarnih ogledala lako mogu maskirati čim radar upozori na približavanje nenajavljenog aviona.

U pozadini je duga i niska baraka ispred koje su parkirani džipovi. I baraka je obojena zeleno, da bi privukla što manje pažnje u vreme svog građenja.

Jedva primetni tragovi svuda unaokolo odavali su oku ninde način na koji je izveden ovaj poduhvat, odista grandiozan ako se u obzir uzmu vreme, mesto i uslovi pod kojima je nastao.

Gotovo sav materijal morao je ovamo biti prebačen malim avionima, sposobnim da slete

i uzlete u travnatoj ravnici udaljenoj pedesetak milja nizvodno. Od tog mesta dovde sve je moralo biti prebačeno čamcima, verovatno samo noću, zbog stalnih osmatrača sa neba.

Sve što su graditelji činili isprva je moralo biti u zaklonu gustih krošnji, sve do onog trenutka kada je, uz mnogo napora, drveće u toku jedne jedine noći posečeno i umesto njega razapeta džinovski maskirna mreža. Pod njenom zaštitom radovi su nastavljeni, sa da pod povoljnijim uslovima, iako razbacana debila, još neizvađeni panjevi i gomile isečenog šiblja svedoče da taj posao još nije dovršen.

Nikakvog pokreta sada, međutim, na čistini osvetljenoj mutnozelenom svetlošću.

Gotovo svi su u poteri, naravno, sem minimuma posade, možda i specijalista koji rade u maloj fabrici za preradu belog praha.

Ipak, trebalo bi da bude i stražara u blizini, pogotovu sa da, kad znaju da je nepoznato njuškalo u blizini tajne instalacije.

Bez žurbe, ninda počne da se probija kroz džunglu, sledeći ovalnu ivicu prostora prekrivenog mrežom. Njegovom pogledu nije se otkrilo mnogo novih detalja, jer na čistini jednosta

vno i nije bilo ničeg drugog sem barake, kućice za radar i nadstrešnice sa brižljivo naslaganim buradima za gorivo koju je sada ugledao iza barake.

Gorivo za džipove. I čamce koji su skriveni negde duž obale...

Hmm... tri gomile buradi različite veličine i različite boje. Čemu onda služi ona treća gomila?

Avionski benzin?

Ali, gde ovde avioni mogu da slete?

Odgovor na to pitanje dobio je nekoliko minuta kasnije.

Na jednom mestu, u blizini kućice sa radarom, džungla je bila prosečena duž prave linije, u širini od oko trideset stopa, a tle brižljivo zaravnjeno. Izvirujući iz svog zaklona, ninda ustanovi da je taj prosek dug gotovo tri stotine jardi, omogućavajući tako uzletanje čak i jako natovarenih sportskih aviona.

Čitava poletno-sletna staza, naravno, bila je takođe prekrivena maskiranom mrežom, razapetom na stubovima od glatkog, tamnog drveta. Sa jedne strane, međutim, ona se mogla otkačiti, oslobađajući tako prilaz putnicima sa neba.

I ne samo to: u travi pred svojim nogama ninda opazi jednu od onih okruglih svetiljki

koje svi aerodromi sveta postavljaju da pilotima obeleže i vice staze, kako bi se ona mogla koristiti i noću.

»Izvanredno obavljen posao«, pomisli on, proučavajući podlogu staze. Nekoliko palaca pod zemljom nalazila se gusta žičana mreža, kao podloga, dok je preko nje bilo brižljivo složeno busenje trave, isečeno mačetom u šumi i duž obale reke. »Gazda ovog projekta nije štedeo novac i odabrao je ljude koji znaju šta žele i kako to postići...«

Nimalo čudno, uostalom. Sva ki dolar uložena u izgradnju tajne fabrike droge vratiće se stostruko investitorima, ubeđenim da ih klasične forme delovanja policije i vojske u ovom divljem predelu neće ugroziti.

Verovatno bi postupili sasvim drugačije da su znali da će im se na tragu naći jedan pravi japanski ninda.

To, međutim, nisu mogli znati...

*
* *

Ninda baci pogled prema nebu, jedva vidljivom kroz okca maskirane mreže.

Njegovi prijatelji uskoro će indijanskim kanuom stići re-

kom do mesta dogovorenog kao mesto sastanka za slučaj da avion kojim je poleteo u izviđanje bude oboren.

Ne može biti tamo da ih sačeka i svestan je koliko će im to brige zadati, ali ovu priliku ne sme propustiti. Dok je većina ljudi zauzeta traganjem po džungli, on može obaviti posao zbog kojeg se, pomalo iznenadio, i našao u džunglama Amazonije.

Ah, konačno!

Ipak neki pokret na čistini koju sunce obasjava zelenkastom svetlošću filtriranom kroz maskirnu mrežu, tako da čitava scena pomalo podseća na prizor sa dna okeana...

Dva čoveka žurno su izašla iz barake i krenula prema najbližem džipu, zabacujući u hodu automatske puške M-1 na ramena. Trenutak kasnije motor džipa skladno proradi i vozilo, poskakujući po neravninama, pojuri u pravcu ninde.

Povukao se samo korak unazad, gotovo siguran da ga niko nije mogao primetiti i da ova iznenadna uzbuna nema ni kakve veze sa njim. Harahei, specijalni osećaj nindi za opasnost, još uvek je čutao, i to je bio najpouzdaniji pokazatelj da ne mora brinuti o svojoj bezbednosti.

Rešenje enigme brzo se otkrilo. Džip uspori na početku travnate piste i suvozač se ispravi sa dugom motkom u rukama.

Dok je vozilo milelo pored niza stubova, čovek je vešto otkaćinjao desnu ivicu mreže, puštajući je da pada prema drugoj ivici staze.

»Približava se avion«, zaključi ninda, proučavajući lica dvojice ljudi. »Imam sreće. Možda je ovo prilika da upoznam i ljude koji održavaju vezu sa velikim gazdama, negde u Americi...«

Nasuprot onome što se moglo očekivati na ovakvom mestu, lica obojice ljudi bila su glatko izbrijana, a njihova odeća poluvojničkog kroja čista i uređna. Bila su to, međutim, tvrda lica profesionalnih kavgadžija i revolveraša, ljudi koji neće oklevati da pucaju u svakog na koga im pokaže njihov zapovednik.

Upak, bio je to još jedan dokaz o disciplini koja vlada na ovom mestu i još jedna činjenica koja upozorava na opreznost...

Približavanje aviona, međutim, nije izazvalo nikakvu dodatnu živost na čistini i ninda se približi samoj ivici staze, osluškujući šumove sa zemlje i neba.

Njegov osetljivi sluh bio je u stanju da nasluti ravnomerno zujanje avionskog motora nekoliko trenutaka ranije. Do tog časa motor džipa prestao je da radi, znak da se vozilo zaustavilo na početku piste, spremno da, čim avion njom prođe, ponovo pričvrsti mrežu na stubove duž suprotne ivice.

Ljudi iz tog aviona mogli bi biti zanimljivi, mnogo zanimljiviji nego grupa osuđena na život u ovom divljem predelu. Sem možda vode čitave ove grupe, niko od ostalih nije mogao imati priliku da se približi pravim, velikim bosovima. Šta bi, uostalom, plaćene ubice i tražile u raskošnim prostorijama uglednih poslovnih ljudi za koje čak ni poreznici ne su minjaju da se bave prljavim poslovima sa drogom?

Osluškujući šumove iz okoline, ninda oprezno krete duž piste, zaustavivši se negde oko njene polovine.

Avion je već počeo poniranje koje će ga dovesti na stazu prosečenu u džungli. Za manje od jednog minuta projuriće pored njega, na svega dvadesetak stopa rastojanja.

Zastavši u pogodnom zaklonu, ninda nekoliko puta udahnu topli, vlažni vazduh, ispunjen mirisom tropskog bilja i onim neprestanim zadahom tru

leži, karakterističnim za predele sa mnogo vlage u vazduhu.

Hmm... sudeći po zvuku, avion je teško nатовaren...

Zašto da ne, najzad? Svaki transport prerađene droge verovatno se koristi i za dopremu namirnica, municije i goriva ekipi u tajnoj fabrici. Po slovnici ljudi koji vode čitav poduhvat veoma dobro poznaju značenje reči efikasnost...

Jasno je čuo kako je avion prvi put dotakao travnatu pistu, malo poskočio na njoj, a zatim počeo da rula, neprestano smanjujući brzinu. Pilot je znao svoj posao, još jedan dokaz o visokom nivou profesionalnosti čitavog ovog poduhvata.

Oprezno izvirivši iz zaklona, ninda ugleda kako poveći dvomotorni avion juri prema njemu, jedva primetno poskakujući na malim neravninama piste.

Samo dva čoveka u kabini, video je kad je avion projurio pored njega. Podatak koji treba zapamtiti...

Pre toga, međutim, mora se pobrinuti da taj avion ne ode sa ovog mesta pre nego što on bude spreman da otpočne razgovor sa njegovom posadom!

Motor džipa ponovo je zabrujao na početku staze. Posao po novnog nameštanja maskirne mreže trajaće nešto duže nego

njeno skidanje i zato mora biti strpljiv, ali je to jedna od osobina karakterističnih za ninde.

U međuvremenu, pratio je pogledom kretanje aviona. Iz bivši na čistinu, letelica načini elegantan zaokret i konačno se zaustavi, prednjim delom okrenuta prema pisti.

»Uobičajena predostrožnost?« razmišljao je ninda. »Ili je to specijalno učinjeno danas, zbog mene?«

Pokreti dvojice ljudi koji su izašli iz kabine, međutim, bili su mirni. Jedan je ostao kraj aviona, zauzet vizuelnim pregledom letelice, dok se drugi bez žurbe uputio prema ulazu u baraku..

Džip se polagano približavao, brundajući motorom. Pogledi obojice ljudi bili su uprti na više i vozač je često zaustavljao kretanje da bi drugom čoveku olakšao posao.

Posmatrajući krajičkom oka čoveka kraj aviona, ninda iskoči iz svog zaklona. Nož sa širokim sečivom bio mu je za posao; neće mu ni biti potreban da se obračuna sa protivnicima koji još uvek i ne sanjaju da je opasnost u blizini.

Mora da je instinkt ipak u poslednjem trenutku upozorio onoga sa motkom u šakama da se događa nešto neobično. Ok-

renuo se licem prema nindi i otvorio usta da krikne dok su mu se oči širile od iznenađenja.

Trenutak ranije ninda se odbaci od čvrste podloge piste i skoči, brzinom gotovo neshvatljivom za običnog čoveka. Nema tu neke posebne tajme. Kao što svi vrhunski atletičari već znaju, potrebna je samo ogromna koncentracija i savršena koordinacija pokreta.

Ninde, međutim, imaju još nešto: sposobnost da praktično svu energiju svog tela — a ta energija je gotovo nemerljiva — koncentrišu u one mišice koji izvedu skok ili zadaju udarac...

Telo ninde prelete rastojanje od deset stopa pre nego što je vazduh iz pluća čoveka sa motkom stigao do njegovih glasnih žica.

Uspeo je da krikne ipak, ali od tog povika više nije moglo biti nikakve koristi.

Ščepavši jednom rukom motku, kojom je žrtva pokušala da se zaštiti, ninda ga drugom ščepa za vrat i kao lutku od krpa baci na travnatu pistu.

Čovek za volanom trenutak ranije je shvatio da se nešto događa. Ruke su mu se odvojile od volana, glava počela po kret unazad, prema toj senci

koja mu se iznenada stvorila nad glavom.

Čvrsto se oslanjajući o zadnje sedište, ninda steže motku sa obe ruke i njenim donjim krajem zadade kratak i precizan udarac, pravo u iznenađeno lice sa široko otvorenim ustima.

Drvo debelo sigurno palac i po gotovo bez otpora proдре u otvor usta, mrveći zube pred sobom i probijajući nepca, da bi se samo na trenutak zadržalo u mozgu.

Obrćući se na vrhovima nožnih prstiju, nalik balerini koja izvodi brzu piruetu, ninda istrže kraj motke iz ogromne cme rupe na licu žrtve. Motka mu je sada ležala u desnoj ruci, nalik koplju spremnom za bacanje.

Čovek koga je zbacio sa džipa, upravo je dovršavao kolut napred, u pokušaju da se ponovo dočeka na noge i ščepa pištolj iz futrole za pojasom.

To bi mu svakako i uspelo, jer se videlo da se radi o hitrom iskusnom borcu. Improvizovano koplje, međutim, fjučnu kroz vazduh, takvom brzinom i snagom da ga ne bi zadržala ni daska debela čitav palac.

Kost leve ruke, podignute u pokušaju da se zaštite grudi, prasnu kao suva grančica i vrh

motke zari se pravo u srce žrtve, tako duboko da je motka ostala da stoji uspravljena i kada je čovek pao poleduške na travu, krkljajući i kopajući prstima ruku i petama po tlu ispod sebe.

Skačući na sedište vozača, ninda baci hitar pogled unaokolo.

Obračun na pisti trajao je svega sekundu, sekundu i po, još jedan dokaz o fantastičnoj brzini kojom ninda deluje.

I prošao potpuno neprimećeno, bar što se tiče čoveka koji je i dalje bezbrižno šetao oko aviona, zastavši da udarcima noge ispita stanje guma na točkovima letelice.

Bilo je dovoljno samo nekoliko sekundi da se džip postavi tako da blokira pistu. Ne prestano bacajući poglede u pravcu aviona, ninda iskoči na travu i istrže motku iz tela koje se još nije bilo umirilo.

Suvi bambus se povi, ali izdrža. Koristeći motku kao polugu, ninda, čak i bez posebnog naprezanja prevrte džip na bok, bacajući neprestano pogled preko ramena prema čistin.

Pilot je stajao pored aviona i gledao pravo prema njemu. Smešeći se, ninda mu bezbrižno mahnu rukom. Istina, sa

te daljine osmeh se nije mogao videti, ali on ionako nije bio namenjen pilotu. Ninda se osmehivao urođenoj mani ljudske psihologije da odloži znak na uzbunu čak i kada je vrlo očividno da se događa nešto neuobičajeno, samo zato što to neuobičajeno prati običan pokret...

Što se njega tiče, pilot je već mogao da dâ znak za uzbunu. Ono što je želeo da učinili bilo je obavljeno.

Jednim skokom ninda se izgubi u džungli, u trenutku kada čovek kraj aviona počne da urla iz sveg glasa, kopajući prstima po poklopcu futrole pištolja.

Drugi glasovi odgovoriše mu iz pravca betonske kućice sa antenom radara. Vrata barake bučno se otvoriše i po drvenoj verandi zatutnjaše teški koraci trojice ljudi.

»Najviše dvojica uz radar«, procenjivao je ninda, provlačeći se kao zmija kroz šiblje. »Jedan od njih verovatno neće smeti da napusti svoje mesto. Sa onom trojicom pred barakom i pilotom, to je ukupno pet ili šest ljudi...«

Sitan zalogaj za jednog nindu... čak i pod mnogo nepovoljnijim uslovima.

On, međutim, nije želeo jednostavno da pobije sve koji se nađu pred njim, iako to ne bi bilo posebno teško izvesti. Bila su mu potrebna dva čoveka, onaj koji je doleteo sa pilotom i čovek koji rukovodi čitavom operacijom u džungli.

Prvoga je prepoznao odmah, a drugi...

Njih dvojica zastaju, naravno, iako su i njima pištolji u rukama. Pustili su napred onoga koji je istrčao zajedno sa njima iz barake. Njemu i pilotu priključio se i treći čovek, žurno izašavši iz zgrade radara. U njegovim rukama preteći se presijavala automatska puška.

Ninda napreže sluh, proučavajući pogledom lice čoveka koji je zapovedničkim glasom izdavao komande. Usko, asketsko lice, sa upalim obrazima i tankim usnama, ali mu je telo visoko, snažno i gipko, a pokreti hitri i odlučni. I naređenja koja izdaje energična su i jasna. U nekoj drugoj situaciji imala bi i smisla, protiv jednog jedinog čoveka koji se usudio da upadne u tajnu fabriku heroina.

Samo, taj jedan jedini čovek bio je ninda, tako da sva ta naređenja neće postići ništa od

onoga što je čovek sa upalim obrazima želeo.

I to će uskoro i on shvatiti...

*
* *

Dvojica ljudi koje je ninda želeo vraćali su se žurnim koracima prema parkiranim džipovima. Njihova namera bila je očigledna; dok preostala trojica blokiraju uljeza i sprečavaju mu prilaz na čistinu, oni će obaviti manje opasni deo posla: ukloniti prevrnuti džip sa poletno-sletne staze kako bi se otvorio prolaz avionu za slučaj veće opasnosti. Potom će navući i maskirnu mrežu, eliminišući tako i najmanju mogućnost da ih neki oprezni vazdušni izviđač otkrije.

U redu, neka se njih dvojica zabavljaju time. Kad dođe čas, ninda zna gde će ih naći...

Tri čoveka rasporedila su se duž ivice džungle, sa spremnim oružjem u rukama. Lica su im bila napeta, jer su bili svesni opasnosti kojoj se izlažu. Svakog trenutka kroz zeleni zid može doleteti smrtonosni metak, a jedino čime mogu uzvratiti jeste kiša metaka sa veoma neizvesnim izgledima na pogodak.

Osmehnuvši se kratko za sebe, ninda poče da se vere uz glatko stablo drveta, krećući se tako da ne pomeri čak ni najmanje grančice. Nekoliko trenutaka kasnije našao se na horizontalnoj grani koja se na dnosila nad iskrčeni deo šume.

Dalje nije mogao, jer grana ne bi podnela njegovu težinu i odala bi ga svojim pokretima. Uostalom, za ono što je želeo nije ni morao više da se približi.

Šuriken je jedno od najopasnijih oružja iz arsenala nindi. Ta zvezda od plemenitog čelika, sa šest krakova oštih poput brijača i teška svega nekoliko unci, zavitalana rukom ninde postaje projektil kome se ne može suprotstaviti čak ni tanji čelični lim. Šuriken u ljuđsko meso i kosti prodire s lakoćom kojom zagrejani nož se će maslac i ne retko se događa da probije grudi pogođenog i zviždeći izleti na leđa, zaustavljajući se tek mnogo stopa iza cilja.

Ispružen duž grane, pridržavajući se samo jednom rukom, ninda podiže šaku čiji su prsti stezali opasnu šestokraku zvezdu.

Strpljivo je vrebao svoj trenutak, analizirajući pokrete kojima se njemu najbliži čovek

nervozno premeštao s noge na nogu.

Još ne, još ne...

— Vidiš li šta? — tih glas, pun napetosti.

— Vidim! — ovaj bar pokušava da cerenjem prikrije strah i nervozu. — Mnogo džungle, prokletstvo, i ništa više!

— Misliš da je on još u blizini? — treći čovek, onaj koga ninda ne vidi dobro kroz zaslon od lišća. To je pilot, očevidno najmanje naviknut da deluje sa pištoljem u ruci.

— A ko će ga znati? Alko ima dobre nerve, može čučati na par jardi od nas i smeјati nam se u lice, a da ga ne vidimo!

— Prokletstvo, kako je uopšte stigao dođe? — čudio se pilot.

— Avionom — objasni drugi čovek. — Oborili smo ga rakatom, ali je kućkin sin imao dovoljno mnogo sreće. Iskočio je padobranom, ali me nemoј pitati kako mu je to uspelo.

— Padobranom? Do đavola, kako to da ga niste uhvatili? I gde su ostali? Ovde je bila čitava gomila sveta kada sam po slednji put dolazio!

Brišući rukavom znoj sa lica čovek koji je istrčao iz radarske kućice, podrugljivo se nasmeја.

— Gde su? — ponovi. — Sada ga traže duž reke, glupani... a

što se tiče onog tvog pitanja kako je umakao... zagazi nekoliko jardi u tu džunglu, pa će ti odmah biti sve jasno!

— Ne, hvala — odmahnu pi lot glavom. — Sasvim mi je dovoljno opasnosti u onom prokletom avionu. A onda, ja sam gradsko dete; postajem nervozan čim ne osećam asfalt pod nogama!

— Dajte, dosta galame! — zareža onaj koga je ninda ciljao. — Raspričali ste se kao proklete ženetine! Ako taj tip ima nameru da... AAAHHH!

Šuriken kratko zviznu, kao razljućena osa. Sačekavši svoj trenutak, ninda ga je lansirao ulažući svu snagu u taj pokret.

Čovek koga je ciljao stajao je poluokrenut i zato mu jedan krak glatko preseče grkljan i vratnu žilu. Vazduh bučno izjuri iz prekinutog dušnika. Mlaz krvi briznu nekoliko stopa u stranu, dok je čovek lagano padao na bok, još uvek ne shvatajući šta se uopšte dogodilo.

Dvojica preostalih zaurlaše uglas, instinktivno pritiskujući oroze na oružju.

Jedna automatska puška i je dan automatski pištolj stvaraju đavolski mnogo buke i mogu u svega nekoliko sekundi da izbace ogromnu količinu metaka.

Pre nego što im se okviri isprazne.

Okvir pištolja se, logično, ispraznio prvi. Osetljivi sluh ninda jasno ču metalno škljocanje koje je objavilo da je poslednji metak ispaljen i da je zatvarač ostao u zadnjem položaju. Automatska puška prastala je i dalje, šibajući džunglu i otkidajući lišće i grančice nekoliko stopa ispod i čitavih deset jardi desno od skrovišta ninde.

Napevši mišiće, on je čekao; još maločas je zaključio da pilot nije posebno vešt sa svojim pištoljem i to su potvrđivali šumovi koje je njegovo uho hvatalo uprkos paklenoj buci puške. Proći će još dosta vremena pre nego što uplašeni čovek uspe da izvuče prazni okvir, zameni ga punim i ubaci prvi metak u cev.

U trenutku kada je i zatvarač puške škljocnuo, ninda se odbaci nogama o deblo drveta iza sebe i zapliva kroz vazduh u elegantnom luku.

Njegovo telo kao bolid probi zastor od lišća. Manevrišući udovima, pomalo nalik veverici koja vešto upravlja svojim letom tako što koristi svoj široki rep, on se meko dočeka na vrhove nožnih prstiju samo tri stope od čoveka sa puškom.

Ovaj je reagovao izvanredno. Najbolje kako se u takvoj situaciji uopšte moglo reagovati...

Samo što to nije bilo dovoljno da se zaustavi napad jednog ninde.

Napuštajući uzaludni pokušaj da gurne novi okvir u pušku, čovek je obrte u rukama, grabeći još vrelu cev i zamahujući kundakom kao batinom u nameri da je sruči na glavu na padača koji se na volšeban način pojavio pred njim.

Taj udarac bi svakako smrskao lobanju ninde da je pogodio cilj.

Nije, međutim, bilo nikakvih izgleda da pogodi; elastično od skačući u stranu, ninda podiže ruke i ščepa pušku, zaustavljajući udarac bez ikakvog vidljivog napora.

Stežući čvrsto pušku, on je jednim zamahom otrže iz ruku protivnika. Videvši smrt u njegovim očima, čovek otvori usta da vrisne.

Kundak mu smrška lobanju uz tupi zvuk; komadi krvavog mozga i kostiju pokriveni kosom raspršale se po travi, a obezglavljeno telo pade poleduške kao oboreno deblo.

Odbacujući oružje sa polomljenim kundakom iz ruku, ninda se obrte na vrhovima prstiju. Čulo za opasnost govorilo

mu je da se pilot još uvek bori sa svojim pištoljem i čulo vida mu to sada i potvrdi.

Povijen, sa punim okvirom još uvek u levoj ruci, čovek je buljio u njega. Usta su mu se otvarala i zatvarala u uzaludnom pokušaju da progovori.

U dva skoka ninda se stvorila pred njim i pilot podiže ruke u nezgrapnom, dečjem pokušaju da se odbrani.

Kratak zamah desnom rukom; krećući se brzinom klipa u automobilskom motoru, podlaktica polete paralelno sa tlom, a ukrućeni prsti ruke zariše se kao nož u grudni koš žrtve.

Svako od nas video je kako majstori karatea ivicom dlana razbijaju cigle i lome debele komade drveta. Ninda je mogao izvesti i to, ali su ukrućeni čelični prsti isto tako efikasno oružje.

Probijajući odeću, kožu i rebra, prsti se sklopiše oko srca, sluzave nemirne životinjske koja je drhtala od straha.

Oštar pokret ruke unazad. Is tržući još živo srce iz njegovog gnezda u grudima, ninda ga kao prljavu krpu odbaci daleko od sebe. Mrtvo telo još se klatilo na ukrućenim nogama. uprkos ogromnoj rupi koja je zjapila na grudima.

HARAGEI!

Upozoren iznenadnim signalom iz podsvesti, ninda se baci na travu, kotrljajući se prema zaklonu džungle.

Rafal iz automatske puške još je odjekivao na čistini. Kada se našao među šibljem, hitro ponovo menjajući pravac u kojem se kretao.

Strelac koji je stajao pred vratima radarske kućice znao je svoj posao i umeo da štedi municiju. Kratki rafali sistematski su pretraživali mesto gde je ninda nestao u gustišu, pomerajući se tako da prekriju maksimalno veliki prostor.

Pedesetardi rastojanja, proceni ninda iz bezbednog zaklona drveta dovoljno debelog da zaustavi metak automatske puške. Ne previše za šuriken...

Motor džipa, međutim, bruja je punom snagom. Čuvši pucnjavu, dvojica ljudi koje je želeo žive vraćali su se prema čistini.

Pa, krajnje je vreme da se suoči i sa njima. Minuti prolaze, a pucnji se u tišini džungle daleko prenose. Oni koji još pretražuju džunglu duž reke možda su već krenuli natrag, a njih je previše da bi se isplatilo čekati njihov povratak.

Na vrhovima nožnih prstiju ninda sačeka da strelac ispali sledeći rafal, a onda zavitla šu-

riken kroz otvor u lišću, jednim jednim skladnim i hitrim pokretom u koji je uneo čitavu energiju tela.

Strelac s puškom primetio je da nešto leti prema njemu tek kada je bilo prekasno. Trgao se čitavim telom i pokušao da se izmakne u stranu, ali je čelična zvezda bila prebrza. Dva kraka istovremeno mu se zariše u trbuh, kidajući creva na svom putu.

Zaurlo je kao ranjena zver i zgrčen pao na tle, ispuštajući oružje. Bez žurbe, ninda istupi na čistinu, približavajući se po četku piste.

Uho ga ni ovoga puta nije prevarilo. Našao se nasred staze u času kada je džip bio na svega dvadesetakardi rastojanja...

Onaj za koga je pretpostavljao da je glavni bio je za volanom; pridošlica iz aviona stajao je kraj njega, pridržavajući se levom rukom za vetrobran, dok je u desnoj držao pištolj upečen napred.

Počeo je da puca čim je pred sobom ugledao vitku priliku, izdignutu na nožne prste i malo povijenu napred, u omiljenom položaju nindi za napad. Vozač istovremeno pritisnu kočnicu svom snagom i džip zaple sa po uvek vlažnoj travi.

Meci odleteše daleko od cilja. U trenutku kada se cev pištolja ponovo pokrete, tražeći telo ninde, vozač promeni nameru. Posle prve instinktivne reakcije, naglog kočenja, sada je ponovo nagazio gas u pokušaju da pregazi onoga koji mu se tako drsko isprečio na putu.

Zbog tog novog trzaja hitac iz pištolja ponovo promaši. Za sledeći nije bilo vremena, jer je džip već stizao do ninde...

*

K P

Vozač trijumfalno kriknu. Sve njegovo iskustvo govorilo je da je čovek pred njim praktično mrtav i da nema ni najmanje izgleda da izbegne sudar sa zahuktalim vozilom.

Prevario se, naravno. U tačno određenom trenutku, noge ninde odvojiše se od tla i on odskoči visoko, visoko u vazduh, propuštajući prednji deo džipa da projuri pod njim.

Ponovo se ispravio u času kada je do planiranog mesta u prostoru stigao gornji deo tela suvozača.

Noge ninde ukrstiše se oko vrata žrtve; dok je inercija nosila donji deo tela napred, ene rgija skoka ninde zadržala gornji deo tela u mestu; posledica sve

ga toga bila je da je telo teško gotovo dve stotine funti bilo kao kleštima iščupano sa svog mesta u džepu i podignuto u vazduh.

Otvoreni džip projuri pod njima; raskidajući svoj zahvat nogama, ninda se lako dočeka na ispružene ruke, i načini premet. Bio je već na nogama u času kad telo drugog čoveka svom težinom tresnu o tle.

Iako je video da je protivnik ošamućen od pada, ninda u prolazu lako dokači njegovu slepoočnicu vrhovima nožnih prstiju. Siguran da će on biti bez svesti najmanje pet minuta, po lete dugim jelenskim skokovima za džipom koji je krivudao po čistini, jureći prema avionu.

Shvativši da će se sudariti sa letelicom, zbunjeno vozač oštro okrete volan udesno i džip skrete po širokom luku.

Ninda je s tim i računao; krećući se ništa manjom brzinom od zahuktale mašine po tetivi tog luka, on stiže do džipa u trenutku kad se njegova brzina znatno smanjila.

Džip se kretao brzinom od svega šezdeset ili šezdeset pet milja na čas kada je ninda uskočio na njega. Prava dečja igra u poređenju sa onim što je nekoliko puta ranije u svojoj karijeri morao da izvede.

Grabeći desnom rukom volan, ninda levu obavi oko vrata vozača, unoseći mu se u lice.

Ne, nema straha u tim bleđo-plavim očima. Sasvim dobro je procenio da je tip koji vodi ovaj izvanredno organizovan pođuhvat protivnik dostojan poštovanja.

Izviajući se, ninda izbeže udarac laktom u trbuh. Koristeći to što se džip na trenutak za neo, on pojača sitisak oko vrata, povijajući glavu protivnika unazad, tako snažno da ovaj iskolači oči i otvori usta u pokušaju da udahne.

Džip ulete u šibljje na drugom kraju čistine. Noga vozača slete sa papuče gasa i motor se zakašlja i ugasi. Elastično žbunje i mlado drveće popuštalo je, ali i usporavalo džip sve dok se on potpuno ne zaustavi.

Olabavivši stisak, ninda jednim pokretom prekide opasac protivnikovih pantalona i odbaci ga u žbunje zajedno sa futurinom pištolja.

— Idemo — reče, dižući čoveka sa sedišta kao lutku od kupa. — Hajde!

Stisnuvši zube, ovaj uzvрати udarcem koji ninda s lakoćom odbi laktom.

— Ne budi lud — reče mirno. — Zar još nisi shvatio da nemaš nikakvih izgleda protiv mene?

— Ko si ti? — procedi čovek kroz zube. Njegove oči i dalje su bile hladne i koncentrisane; očevidno nije dopuštao panici da ga savlada, ne odustajući od pokušaja da nađe rešenje situacije u kojoj se našao.

— O tome ćemo kasnije — osmehnu se ninda, izvlačeći ga preko zatvorenih vrata džipa. — Kreni ispred mene. Bez gluposti; misli o tome kako je lako ubiti čoveka, a kako teško vratiti ga u život!

Čovek zakorači pred njim, skupljenih ramena, kao da sva kog trenutka očekuje udarac. Ipak, i po njegovom hodu se videlo da još nije odustao od otpora i da će iskoristiti prvu povoljnu priliku da ponovo napadne.

— Idemo do tvog prijatelja iz džipa — reče ninda. — Vратиćeš ga svesti, a onda ćemo svi zajedno do reke.

— Zašto? Ko si ti? Polica-jac?

— Ne, nisam policajac — na smeja se ninda. — Nešto mnogo gore...

— Gore? — ne okrećući se, čovek prezrivo odmahnu glavom. — Na primer?

— Na primer sudija. I dželat.

Jasno je video kako su se leđa čoveka pred njim stresla pod košuljom mokrom od zno-

ja kada je čuo poslednju izgovorenu reč. Usne su mu se razvukle u hladan osmeh; strah je uvek bio veliki saveznik ninda, bacajući protivnike u paniku i slabeći njihov otpor.

Bacivši pogled preko ramena, čovek mršavog lica naže se nad putnika iz aviona.

— Nije mrtav — reče, dodirujući mu vratnu žilu. — Ali mi se čini da neće lako doći sebi...

— Od tebe se ne očekuje da budeš i nežan — posavetova ga ninda. — Ošamari ga slobodno; onesvešćen je udarcem, što će ga ponovo vratiti svesti.

Sležući ramenima, čovek nekoliko puta lako udari po obrama svog prijatelja. Ovaj naglo otvori oči, zastenja i uspravi se u sedeći položaj. Oči su mu još bile zbunjene kada je pogledao dvojicu ljudi pred sobom.

— Ustani, Luk — reče njegov prijatelj sa uzdahom. — Stvari loše stoje...

— Šta? Prokletstvo. ko... Uhhh!

Uspravljajući se, Luk se zatureta, prinoseći dlan slepoočnici. Prijatelj ga pridržava tiho psujući.

— Ko je ovo, Skarf? — upita drugi promuklo, odmeravajući nindu. — Nemoj mi reći da je on... da je on...

— Ne znam ko je, do đavola! Nije mi se poverio — odmahnu Skarf glavom. — Ali, mislim da ćemo to uskoro doznati.

Osećaju se sigurnijim jedan uz drugog, primeti ninda. Kako stvari stoje, vrlo brzo će još jednom morati da im pokaže da nemaju nikakvih izgleda na uspeh ako napadnu.

Idemo prema reci — reče, pokazujući pravac glavom. — Tamo ćemo razgovarati, a pre toga... Ti. Zoveš se Luk, zar ne?

— Luk Kriran — sleže čovek ramenima. — Pa šta?

— Pre toga ćeš prići svom avionu, Luk — osmehnu se ninda otvori rezervoar i pustiti da gorivo iscuri. Kad bara bude dovoljno velika, zapalićeš je.

Oba čoveka se ukrutiše i zgledaše.

— Ne budi lud! — nervozno se javi Skarf. — Ti i ne znaš čega sve ima u toj proktoj stvari!

— O? — podiže ninda obrve. — Nešto zanimljivo? Očekujem da ćeš mi ti to reći, Skarf!

Njih dvojica se ponovo zgledaše, sa jasno vidljivim grčima na licu.

Poznavali su se dobro, nema sumnje. Taj jedan jedini

pogled bio je dovoljan da se sporazumeju.

Krenuli su u napad istovremeno, čak veoma koordinirano. Skarf se raširenih ruku bacio prema gornjem delu tela ninde, šireći ruke u pokušaju da ih obaviye protivniku oko vrata. Luk Krirar je manirom rasnog ragbiste zaplivaao prema kolenima ninde, nadajući se da će ga tako izbaciti iz ravnoteže ili bar omesti u odbijanju drugog napada, napada njegovog prijatelja.

Čvrsto se oslanjajući na desnu, ninda udarcem leve noge u lice zaustavi Luka u letu i baci na tle. Istovremeno se povio u pojasu, propuštajući Skarfa da proleti nad njim.

Hvatajući ga u letu za opruženu nogu, on se obrte oko sebe, dajući ubrzanje telu u svojim šakama. Olabavio je stisak u času kada je ono dostiglo veliku brzinu.

Dreknuvši, Skarf polete kroz vazduh i aterira pravo na lice, ne dospevši da ga zaštiti rukama.

Kao da se ništa nije dogodilo, ninda pogleda Luka koji je tresao glavom kao grogiran bokser.

— Šta reče, čega ono ima u avionu, Luk?

Ovaj oprezno obrisao krv sa razbijenih usana i otpljunu u

travu komadiće polomljenih zuba.

— Eks... eksploziv — reče jedva razgovetno. — Ako se avion zapali, svi ćemo odleteti u vazduh...

— Eksploziv? Siguran si, Luk?

Nekoliko stopa dalje, Skarf se oprezno pridizao, motreći ispod oka na nindu.

— Nije eksploziv — reče on. — Ti si prokleta budala, Luk! Kao da je teško proveriti od čega se sastoji teret!

— Šta si to doneo svojim prijateljima, Luk? — nasmeja se ninda. — Hajde, govori, nemam vremena za gubljenje...

— Ne znam tačno — promrmlja ovaj kroz izobličene, nadute usne. — Stvari su u čvrsto zatvorenim metalnim kontejnerima, to je sve što znam.

— Je li? I šta se ovde radi sa stvarima u čvrsto zatvorenim metalnim kontejnerima?

— To... to će Skarf bolje znati od mene...

— Skarf?

Drugi čovek sleže ramenima.

— Otrovne materije, uglavnom. Tačan sastav ne znam...

Ninda skupi obrve.

— Samo otrovne? Ne i radioaktivne?

— Ne, do đavola! Zar ti izgledam toliko lud, čoveče?

— Mislim da si prilično lud, Skarf — osmehnu se ninda. — Ali sam, za sada, sklon da ti verujem. Šta radite sa tim kontejnerima kada ih istovarite iz aviona?

Skarf ovlaži usne jezikom.

— Ostavljamo ih. Na razna zgodna mesta po okolini. Podalje od ovog mesta, naravno...

Počeli su da govore još na širokoj stazi koja je, počinjući iz barake, vijugala pod krošnjama drveća prema reci. Ne zato što su jedva čekali da ispričaju sve što znaju o velikom tajnom poduhvatu; ninde su odlični anatomi i poznaju mnogo mesta na ljudskom telu gde su udarci mnogo bolniji nego inače.

Pokazalo se da je Luk mnogo brbljiviji od svog prijatelja. Skarf je govorio retko i odgovarao samo na direktna pitanja. Kada su izbili na obalu, još jednom se očajnički okrenuo oko sebe, tražeći priliku za otpor ili bekstvo.

— U redu — osmehnu se ninda, bacajući pogled na improvizovano pristanište u maloj laguni, gotovo sasvim prekrivenoj nadnetim drvećem. Jedan

veliki motorni čamac i dva manja indijanska piroga sa spoljnim motorima predstavljali su čitavu flotu organizacije na ovom mestu. — Da predemo sada na ono glavno, momci...

— Rekli smo ti sve — slabušno se pobuni Luk. — Šta još hoćeš od nas, do đavola?

Ninda je osluškivao, ali tako da oni ne primete šta radi. Iz pravca skrivene fabrike droge sada su dopirali šumovi koji su odavali da se potera vratila iz džungle. Neće proći mnogo vremina, a jedina od patrola stići će i ovdama u potrazi za svojim šefom.

— Uskačite u čamac — poka za ninda glavom prema jedinom od piroga. Zgledavši se još jednom, oni siđoše u čamac koji se zaklati pod težinom dvojice ljudi.

Ako išta ponovo pokušaju, biće to u čamcu, krhikom plovilu koje će se prevrnuti pri svakom naglijem pokretu. Oni će svoju šansu potražiti u nekom sličnom pokušaju, znao je ninda.

— Vesla u šake — zapovedi, skačući na krmu, iza njihovih leđa. — I pazite kako veslate. Ne sumnjam da ste obojica dobri plivači, ali vas uveravam da kajmani plivaju mnogo bolje od vas!

Upozorenje nije bilo bez svojih argumenata; svega nekoliko jardi dalje nekoliko gmizavaca dremalo je na pešćanom sprudju uz samu obalu, a njihove hladne oči pratile su kretanje piroga sa trojicom ljudi.

— Da nastavimo razgovor — osmehnu se ninda. — Kojim putem si doleteo ovamo, Luk?

— Iz Orlanda na Floridi — preko volje odgovori ovaj. — Sa sletanjima na ostrvima Moskitos i kod Barankilje...

— Kome podnosiš izveštaj kad se vratiš sa tovarom?

— Kramer u Orlandu...

— Lažeš, Luk. Kramer je sitna riba. Tek koliko da znaš, i ja sam ovamo stigao preko Orlanda.

— Idi u pakao! — zareža ovaj.

— Bez sumnje ću tamo stići, Luk. Samo, ti ćeš biti tamo mnogo pre mene. Zapnite malo s tim veslima, nemam vremena za gubljenje... Dakle, Luk...

Čovek nastavi da govori, ali je mnoštvo sitnih znakova odavalo da ne vredi verovati ni polovini onoga što je rekao. Uz dahnuvši, ninda im zapovedi da skrenu prema desnoj obali reke. Njegove oštre oči nazrele su još jednu malu lagunu pod zastorom zelenila spuštenog gotovo do površine vode.

Vešto održavajući ravnotežu u uskom čamcu, ninda odabra jednu od lijana, izvlačeći je iz gustiša i namotavajući kao užu. Nož mu je bio u ruci i on se njime pomagao da lijanu očisti od žilica i lišća.

Kada je završio taj posao, on prebaci jedan kraj preko debele grane mango drveta koja se pružala nad čamcem.

— Zašto to, do đavola, radiš? — promuklo upita Skarf. Ni on ni Luk do tada nisu progovorili ni reči, iako su obojica pažljivo pratili pogledom šta se događa.

Ninda ne odgovori. Umesto toga, s nožem u ruci je prišao Luku i obavio mu oko tela jedan od dva slobodna kraja lijanе. Žilavi izdanak bio je čvrst gotovo kao i užu iste debljine.

— Hej — pobuni se ovaj, ali prekasno. Ninda snažno povuče drugi slobodni kraj i Lukovo telo polete naviše, dok je on mlatarao rukama i nogama.

Skarf pomisli da je došao nje gov trenetak. Naglo se uspravljajući, pognut i povijenih kolena, da ne bi narušio ravnotežu piroga, on zadade horizontalan udarac veslom, ciljajući u lice ninde.

Pridržavajući samo jednom rukom lijanu opterećenu Lukovim telom, ninda levom podlakticom odbi udarac. Drvo ve-

sla prasnu i slomi se; podržavajući isti pokret, ninda zadade udarac ivicom dlana u grkljan i Skarf zevnu, hvatajući se obema rukama za pogodoeno mesto i izbuljivši očima u pokušaju da udahne.

Pre nego što mu je to uspeo ninda mu obavi slobodni kraj lijane oko tela i čvrsto ga uveza, isto kao i njegovog prijatelja, a onda dohvati drugo veslo i malo odmače čamac ispod njihovih nogu.

Dužina lijane bila je dobro odmerena. Klataći se i vrteći oko sebe, na grani povijenoj pod njihovom težinom, noge dvojice ljudi gotovo su doticale površinu vode u laguni.

— Krokodili su gadne životinje — reče ninda takvim tonom kao da nastavlja razgovor za stolom nekog kafea u Palm Biču — ali u ovim vodama ima i opasnijih mesoždera. Prilično dugo ste u ovom kraju, gospodo; pretpostavljam da su vam već pričali za šta su sve sposobne pirane? Ili ste možda već imali prilike da to vidite i svojim očima?

Oba čoveka zastenjaše i Skarf izgovori nekoliko bučnih psalika. Koprcali su se očajnički i pokušavali da rukama raskinu veze oko grudi, ali je jedini rezultat svih tih napora bio da se grana povila malo više tako

da su im noge dotakle površinu vode.

— Kažu da ih krv privlači — nastavi ninda. — Ja lično ne verujem u to, ali sam uvek raspoložen da tu tvrdnju proverim. Šta kažete na jedan mali eksperiment, gospodo?

Naginjući se iz čamca, on dvaput zamahnu nožem i oba čoveka zaurlaše uglas.

Rane na butnim mišićima bile su praktično bezopasne, sa me po sebi, iako veoma bolne. Što je najgore, trenutak kasnije u lagunu počeo da kaplju krupne kapi tople ljudske krvi.

— Čekaj, do đavola! — prostenja Skarf, shvativši da su uzaludni očajnički pokušaji njih dvojice da se oslobode. — Luk, umiri se, za ime božje! Ako na stavimo da se koprcamo ta grana će se slomiti i onda...

— Skinite me odavde — prošaputa Luk mrtvački bledog lica. — Skinite me odavde...

— Možemo li sada da nastavimo naš razgovor? — ljubazno upita ninda.

Skarf otpljunu u vodu pod svojim nogama. Na licu mu je bio izraz rezignacije.

— Ti... ti imaš nameru da nas pobiješ? — upita tiho, kroz zube.

Pre nego što je ninda uspeo da odgovori, plitka voda lagune kao da proključa. Stotine i hi-

ljade nevelikih riba bezglavo se vrtelo po sve užem krugu, privučene krvlju u vodi kao što magnet neodoljivo privlači sitne opiljke gvožđa.

Pirane su stigle...

— Ne! — vrisnu Luk i ponovo se očajnički zakoprca. — Ne dajte im da me dohvate! Go voriću! Sve ću reći, samo me sklonite odavde!

Škarf je ćutao, ali mu je lice izobličio smrtni strah. Hvatajući se obema rukama za lijanu nad svojom glavom, podigao je i zgrčio noge kako bi mu stopala bila što dalje od zapekušane vode.

— Samo izvoli, Luk — osmehnu se ninda. — Ja te slušam...

Ovoga puta nije bilo ni govora o pokušaju da ga Luk slaže. Izbezumljen od straha, govoriće često jedva razumljivim glasom, čovek je gomilao podatke, brojeve, imena, mesta, adrese, često nesuvislo i bez reda, ali će sva ta gomila detalja, kao komadići mozaika, već doći na svoje mesto u glavi ninde.

— To je sve — zacvile Luk na kraju — kunem se!

Ninda prenese pogled na Skarfa.

— Luk je prokleta kukavica — promuklo reče ovaj. — Od mene nećeš ništa saznati, tako mi svega!

— Možda — osmehnu se ninda. — A možda i hoću...

Jednim zamahom vesla, on približi čamac Luku koji je, iz moren svojom ispovešću, opušteno visio, gotovo dodirujući stopalima površinu vode. Hvatajući ga za bokove, ninda ga izdiže i lijana skliznu za jednu stopu po grani, za isto toliko spuštajući Škarfa niže.

On se još više zgrči, grabeći šakama lijanu nad glavom. Bio je to jedini način da izbegne dodir sa površinom vode pod kojom se sada obrtalo čitavo klupko gladnih riba—ubica amazonskih voda.

I on je, kao i ninda, veoma dobro znao da ne može dugo izdržati u takvom položaju. Oči im se sretoše.

— Šta je u onim kontejnerima, Škarf? — tiho upita Lesli.

— Ništa dobro — niz čovekovo lice sliwao se znoj. — Otvorni otpad, materije koje niko ne želi da ima u blizini. Zakoni koji regulišu postupak sa njima u SAD vrlo su strogi, kao što verovatno znaš... Neko se setio da ih odlaze u ovu džunglu i pri tom lepo zaradi...

Avioni su do sada ovamo leteli prazni, ili sa minimalnim tovarom namirnica i ostalog...

— Ne znaš ništa preciznije odakle taj otpad potiče? Da li bi mogao biti radioaktivan?

Skarf odmahnu glavom.

— Kada sam pitao, rekli su mi da nećemo dovoljno dugo biti u blizini da osetimo neke posledice čak i ako kontejneri budu oštećeni posle izvesnog vremena. Da... moguće je da tu ima i radioaktivnog. otpada...

— To sam i mislio — klimnu ninda glavom. — Možeš li da dodaš još koje ime onima koje mi je rekao Luk?

— Ne mnogo — blede se osmehnu Skarf. — Ali on nije znao ona glavna imena...

— A to su?

— Pol Majer i Vilnot Malberi iz Mek Farlanda, Kalifornija. Mislim da većina ovoga što stiže u kontejnerima stiže iz njihovih fabrika... Pikert, koga je Luk pomenuo, u stvari radi za njih...

— Oni nemaju veze sa drogom?

— Sa drogom ne — isceri se Skarf. — Kladim se da u životu nisu nikada imali priliku ni da omirišu beli prah. Njih zanima samo novac od droge, ništa drugo. To si hteo da znaš?

— Da, to. Koliko sam shvatio, Pikert je jedini koji bi mogao biti opasan po njih dvojicu?

Skarf iskrivi lice.

— Jedini, osim mene. Zato, razmisli malo bolje, prijatelju. Nemaš nikakve koristi od moje smrti... a ako ostanem živ, mogao bih svedočiti protiv te dvojice tipova, zar ne?

Ninda se glasno nasmeja.

— Da sam policajac, verovatno bih oberučke prihvatio tvoju ponudu, Skarf. Na tvoju nesreću, svedoci i sudovi me ne zanimaju. Ja ću im suditi sam. I sam izvršiti kaznu, kao i obično.

Skarf s naporom proguta pljuvačku, a onda ružno opsova glasom promuklim od straha. Sve do tog trenutka pomalo umiren, Luk ponovo počeo da cvili i da se koprcu.

Klimnuvši glavom, ninda se uspravi u čamcu. Nekoliko trenutaka proučavao je pogledom komešanje pod površinom vode, a onda se okrete dvojici ljudi koji su se klatili na lijani.

— Učini mi jednu uslugu — reče Skarf. — Upotrebi taj tvoj nož, ortak... želim da to bude brzo...

Ninda ga nije slušao. Hara-gei, taj pouzdani glasnik svake opasnosti, javio se iznenada u podsvesti...

Prekasno, možda po prvi put posle mnogo godina.

Nimalo čudno, u stvari, jer haragei je zapravo jedna od manifestacija potpunog jedinstva ninde sa njegovom okolinom. Spektar signala svih vrsta koji iz spoljašnjosti preko čula dopiru u ljudski mozak ima svoj sklad, i svaki detalj koji taj sklad naruši aktivira haragei, podsvest ninde automatski analizira prispele nadražaje i proverava da li bi oni mogli biti opasni. Ako su opasni, signal upozorava nindu na to.

Ljudi koji su stigli na ivicu lagune, međutim, još uvek su umeli da se kreću kroz gustu šumu, a da ne naruše njen sklad i zato je upozorenje ovoga puta stiglo prekasno...

Ninda ostade potpuno miran, fiksirajući pogledom oči čoveka koji je klečao u lišću, upirući ruku u grudi strelu na napetoj tetivi luka.

»Budi miran čoveče«, govorio je pogled divljaka iz amazonske prašume. »Ja ne želim da te ubijem... ali, budi miran...«

Jedva čujno šuškanje u žbunjnu i napeto disanje još nekoliko golih ljudi reče mu da taj strelac nije jedini.

Naravno, ni ta deca prirode neće imati dovoljno refleksa da ga zadrže ako poželi da ih

napadne, ili se jednim dugim skokom izgubi u džungli. Moglo bi se dogoditi, međutim, da bude primoran da ubije jednog ili više njih; vrhovi njihovih strela premazani su kurareom i zato ne bi smeo reskirati čak ni najmanju ogrebotinu.

Nije želeo da ih ubije, jer mu je instinkt rekao da ni oni ne žele njegovu smrt.

Što za Luka i Skarfa očevidno nije važilo...

Vešto bačeni nož prereza lijanu na onom mestu gde se oslanjala o granu mango-drвета. Dvojica obešenih imali su vremena samo za po jedan kratak vrisak pre nego što su se sručili u vodu.

Sve je bilo gotovo za manje od jednog minuta. Srećom, malo šta se dalo videti u uskomešanoj vodi koja se gotovo trenutno obojila u crveno...

*
* *

— E, sad mi je lakše! — svečano objavi plavokosi Pit kad ugleda poznatu Leslijevu figuru na ulazu u »plemensku kuću«, kolibu mnogo veću od ostalih, neku vrstu zajedničke prostorije u kojoj su se, za prosla-

ve i važna savetovanja, mogli okupiti svi stanovnici sela u džungli.

— Zato što sam i ja tu? — podiže ninda obrve. — Ili imaš neki jači razlog?

— Mnogo jači! Sve do ručka psovao sam sam sebe što sam dopustio da mene i Sumiko tako lako uhvate!

— Do ručka? Zašto do ručka?

— Zato — isceri se Pit, u pozemlju San Franciska mnogo poznatiji pod imenom Tabasko Pit — što sam sve dotle bio ubeđen kako će nas na kraju ova ekipa nudista ipak pobiti.

— Ručak je, dakle, razvejavao tvoje sumnje? — osmehnu se ninda. — Mogao si se prevariti, zar ne? Šta ako ovo pleme još ima naviku da jede bele zarobljenike? I ako je ono što ti smatraš prijateljskom gozdom, samo kljukanje pre nego što založe vatru pod kotlom?

— Ručak je bio dobar, nema šta — zadovoljno reče Tabasko, gladeći se po trbuhu. Namestio se malo udobnije u višecoj mreži od palmove like, premaloj za njegove dimenzije. Od tog naglog pokreta motke o koje je mreža bila okačena zatrese se i čitava koliba zaste nja, kao da će se svakog trenu-

tka srušiti. — Jeste da nije bilo piva, ali smo posle ručka bar počeli da razgovaramo.

— Da razgovarate? Neko u selu zna španski?

Pit uzdahnu i prevrte očima.

— Dogodilo se nešto neobjašnjivo, boga mu! Kao što znaš, ja španski govorim mnogo bolje od Sumiko, ali nikako nisam uspevao da otkrijem šta govori njihov poglavica, kasik, ili kako im se to već zove... a ta mala je odmah sve ukapirala!

Ninda dovrši obilazak nevelike prostorije i zaustavi se da kroz uska vrata još jednom osmotri šta se zbiva na prostoru ispred plemenske kuće. Zapravo, nije se zbivalo baš ništa: grupa žena koja je na kamenu sitnila manioku u brašno radila je dalje, ne dižući glave, kao da dolazak tih velikih belaca predstavlja svakodnevni događaj.

Mladići koji su ga doveli do samog ulaza u kolibu nekud su nestali, možda ponovo u džungli koja je počinjala samo korak dalje od poslednje seoske kolibe.

— Gde je ona sada, Pite?

— Ah! Kladio sam se sa samim sobom da ćeš to pitanje postaviti za manje od dva mi-

nuta pošto si ušao! — trijumfalno reče Tabasko. — I dobio sam opkladu, da znaš!

— Baš fino. U australijsko pivo?

— Aha — uzdahnu tužno Pit. Lice mu se uozbilji, znak da je i sam shvatio kako je bilo dosta šale. Čuj, ortak, u ovom selu se događa nešto gadno.

— Bolest?

— Kako si znao, do đavola?

— Instinkt — osmehn timer se ninda zamišljeno. — Sumiko obilazi bolesnike, zar ne?

— Aha. Plemenski virač upotrebio je sve svoje trikove, ali nije uspeo da odagna zle duhove koji su opkolili selo, tako su oni to bar njoj objasnili. Mi smo im poslednja nada; koliko sam shvatio, svaki pokušaj da se približe belim ljudima dole na reci završavao se time što je neko od Indijanaca bio ubijen.

— Ne čudi me. Štaviše, gotovo sam siguran da je ta družina kriva za bolest u plemenu. Oni koriste nekoliko mesta u džungli kao skladište za otrovni otpad. Sasvim je moguće da se i radioaktivnost naglo povećala u poslednje vreme. Ovo selo je osuđeno na smrt, Pite; jedino što im može pomoći jeste seoba na bezbednije mesto, najmanje pedeset milja uzvodno odavde!

Tabasko odmahnu glavom.

— I oni su razmišljali o tome, ali njihovi susedi uzvodno drukčije gledaju na tu stvar. Objasnili su im da ne žele da im dovlače njihove zle duhove, jer imaju sasvim dovoljno sopstvenih. I čitavu tu govornicu začiniili sa nekoliko strela ukrašenih šarenim perjem. Ne, Les, oni dosledno nemaju kuda da odu...

Ninda zamišljeno klimnu glavom, spuštajući se na pod otubane zemlje i postepeno opušajući mišice, jedan po jedan. Potpuna kontrola nad telom takođe je jedna od tajni tolike efikasnosti nindi u borbi; ali, isto onako kao što umeju da iskoriste svu energiju svog tela, oni umeju i da se odmaraју u stanju koje pomalo podseća na potpunu opuštenost indijskih jogija koja se graniči sa transom.

Pit je veoma dobro znao koliko je u ovom trenutku odmor važan za njegovog prijatelja i zato je tiho sišao iz mreže i seo uz vrata kolibe. Ne stoga što bi nindi odista mogla zapretiti opasnost dok se odmara — haragei nikada ne spava — već da ga ne bi uznemiravao vrpoljeći se u mreži, od čega je čitava krhka koliba škripala.

Čitav sat kasnije, ninda otvori oči i osmehnu se.

Sumiko je klečala nad njim, ali je njeno lice bilo ozbiljno.

— Loše — odgovori na nemo pitanje. — Veoma loše. Što je najgore, ne mogu čak ni da shvatim od čega boluju, Les!

— Ja znam. Avioni koji su dolazili po drogu istovarivali su ovde kontejnere sa otrovima i radioaktivnim otpadom. Kad se izvrši analiza tog materijala, brzo će biti nađen i način da se ljudi iz šume leče. Naravno, pod uslovom da uopšte uspemo da ubedimo civilizovani svet da se takvo nešto može dogoditi...

— Potrebna su ogromna sredstva za takav poduhvat, Les...

— Znam. Znam i gde ćemo ih naći, devojčice. U Mek Farlandu.

— Mek Farland? Kod Bejkersfilda?

— Baš taj.

Devojka na trenutak sklopi oči. I njena memorija bila je fantastična, gotovo isto onako dobra kao memorija ninde.

— MMC — reče, otvarajući oči. — Majer i Malebri Kemi-kalz, zar ne?

— Tačno. To su imena koja sam doznao. Samo, ti momci ne bave se samo prljavom hemijom, već i prljavim poslovima.

Oni su finansirali i tajnu fabriku u džungli i kupe profite od nje. Šta znaš o njima?

— Ne mnogo. Kalifornija je doskora bila puna sličnih fabrika, pre nego što su ih oterali strogi zakoni o zaštiti životne sredine. Ipak, čini mi se da su u vreme vijetnamskog rata imali neke veze sa proizvodnjom defolijanata. Bio si tamo i znaš da je armija svakodnevno trošila tone tog materijala u nameri da uništi džunglu i ostavi Vijetkong bez zaklona.

— Hmm... sve firme koje su se time bavile, dobro su zaradile. Čini mi se da su naši prijatelji Majer i Malbri imali velike prohteve i nisu mogli da se pomire sa padom profita po sle završetka rata.

— Videćemo — kratko reče devojka, okrećući se Tabasko Pitu koji je tiho zviždukao, pretpostavljajući verovatno da njih dvoje vode razgovore koji više priliče zaljubljenima od teme o beskrupuloznim biznismenima. — Hej, ti veliki! Šta znaš o Mek Farlandu?

— Prljav i gadan grad — isceri se Tabasko, živa enciklopedija kriminala na Zapadnoj obali. — Prljav i spolja i iznutra, mislim. Znaš kakvi su ti novi industrijski gradovi oko Bejkersfilda; ljudi dolaze sa

svih strana, a lešinari stižu za njima, čim osete miris novca. Hmm... ima nešto interesantno u tom Mek Farlandu: to je grad koji je dao najviše plaćenih ubica po glavi stanovnika u čitavoj Kaliforniji.

— Plaćenih ubica? — iznenadi se Sumiko. — Sigurnan si u to?

— Pa sad, precizna statistika o tome se ne vodi — sleže Pit ramenima — ali sam prilično siguran da je tako. Fenomen je neobjašnjiv, ali vam stvari tako stoje: Mek Farland je grad gde obično ideš da tražiš ekipu telohranitelja ili praktičnih ubica ako su ti potrebni.

Ninđa potraži pogled Sumiko. Da li se varao, ili je u njenim očima nazreo nešto što bi moglo biti strah?

— Koliko dobro se sporazumevaš sa Indijancima, devojčice? — upita da bi njene misli skrenuo sa ubica iz Mek Farlanda.

— Sasvim dobro. Njih nekoć licina natuca ponešto španski. Zašto?

— Želim da im objasniš kako ćemo pokušati da im pomognemo. I šta pre toga treba da čine da bi izbegli da se razbole i ostali pripadnici plemena.

— Mogu li oni to izbeći, Les?

— Nadam se da mogu. Voda, pre svega. Moraju prokuvavati vodu pre nego što je budu pili. Što se tiče ribe, bojim se da će na neko vreme morati da prestanu da je jedu. Meso divljih životinja ne bi trebalo da bude opasno, pod uslovom da se dobro ispeče ili skuva.

— A ako tu ima i radioaktivnog otpada? — tiho upita Tabasko, kao da ga neki od Indijanaca može razumeti čak i kada bi ga čuo.

— Ako ih i ima, doze još nisu velike — odgovori Sumiko. — Nisam primetila simptome koji bi ukazivali na to. Srećom po njih, ono najgore još se nije dogodilo.

— Simpatični momci — prijeti Pit — iako priznajem da su me preplašili onim prugama po licu i telu kad sam ih prvi put ugledao. Što se žena tiče... hm... ..

— Bile bi veoma lepe — ozbiljno reče ninđa — kada bi trošile malo više vode i sapuna. Iako je to za njih još uvek nezamisliv luksuz, na žalost.

— Suviše su sitne — uzdahnu Tabasko. — Podsećaju me na one male Vijetnamke... sećaš ih se, Les? Neki momci su ludeli za njima, ali ja nikako nisam uspevao da ubedim sebe

da imam posla sa zrelim ženama, umesto sa dvanaestogodišnjim devojkicama, kako su, otprilike, izgledale.

— Uskoro ćemo kući, u San Francisko, Pite. Čim završimo razgovor sa poglavicom i ubedimo ih da ćemo učiniti sve da im pomognemo. Zapravo, biće to posao koji moramo prepustiti Sumiko; ona je ionako najbolje upućena kome se sve treba obratiti da bi se pokrenula međunarodna akcija za pomoć ovom plemenu. Ti i ja ćemo za to vreme otići do Mek Farlanda, a tamo će valjda biti riđokosih dama visokih oko šest stopa koje više odgovaraju tvom ukusu, a?

Pit se samo blaženo isceri i diže oči prema nebu. Na licu mu se videlo da će se rado uhvatiti ukoštac sa svim plaćenim ubicama Mek Farlanda da bi došao do jedne od žena kakve smatra idealnom lepote.

— Novac? — upita tiho Sumiko. — Biće potrebna gomila para da se javnost samo obavesti o ovome što se ovde događa. Oglasni prostor u listovima, vreme na radiju i televiziji, angažovanje stručnjaka koji će obaviti kvalifikovanu analizu materijala...

— Znam. Koristićemo naše rezerve. Možemo to sebi dozvo-

liti, dok ne uspemo da oduzme mo bar deo profita od droge od gospode Majera i Malberija.

Pit tiho zviznu.

— Hej, Les! Dođi da vidiš ovo!

Ninda podiže pogled.

Čitava procesija dolazila je prema plemenskoj kolibi. Svi muškarci plemena, činilo se, bili su u dugoj koloni svečano obojenih tela i ukrasa od perja koje se ritmičnim koracima približavalo.

— Bojim se da mi nećemo brzo krenuti odavde — uzdahnu Pit, odmićući se od vrata da bi otvorio prolaz koloni. — Ovo mi sve više liči na jednu od onih svečanosti kada svako od prisutnih oseća potrebu da od rži govor od najmanje deset minuta...

*

* *

— Sumiko dobro radi — prijeti Tabasko podižući naočare za sunce na čelo da bi pogledao naslove u novinama poređanim duž štanda. — Video si novine?

— Video sam — osmehnu se Ninda. — A da li si ti video onog tipa koji nas prati otkako smo izašli iz hotela?

— Meksikanac, srednjeg rasta, sa velikim mladežom ispod levog brka? Ručni sat izostaje mu minut i po.

Ninda se nasmeja. Džungle Amazonije svakako nisu bile ambijent koji odgovara Tabasko Pitu; ovde, na gradskom asfaltu, u vazduhu punom izduvnih gasova automobila i zadaha iz fabričkih dimnjaka, osećao se kao riba u vodi.

— Ono za sat lažeš, a sve ostalo je tačno. Šta misliš, zašto nas prati?

Tabasko sleže ramenima.

— Veliki šef želi da zna s kim ima posla. Rutinska provera, kako bi rekla policija. Ovaj grad je čvrsto pod kontrolom organizovanog kriminala, ortak; oni žele da doznaju ko smo mi, šta tražimo ovde, i mogu li nas nekačko iskoristiti.

— Pa da im kažemo, a? — nasmeja se ninda.

— Zašto da ne. Ti znaš kako tipovi iz podzemlja razmišljaju; ako osete da ih se plašiš, postaju arogantni. Neće biti loše ako domaćim zvezdama Mek Farlanda pokažemo da su stigla dva tvrda momka iz San Franciska koji ne žele da gube vreme sa sitnim ribama kao što je taj Meksikanac koji nas prati.

Ninda se okrete oko sebe. Noć tek što je pala, ali ova bučna ulica, malo podalje od poslovnog centra, kao da je tek otvarala svoje mnogobrojne oči, treptajući raznobojnim svetlećim reklamama. Puni trotoari, sirene na prepunom kolovozu, muzika iz tek otvorenih noćnih lokala, sve to pokazivalo je da će ovde najbrže naći ljude iz podzemlja koje traže.

— Ovde? — upita. — Neka što više njih vidi šta se događa, a?

— Ja sam za — isceri se Tabasko. — Uobičajeni sistem?

Ninda klimnu glavom, prateći krajičkom oka čoveka koji ih je pratio sa izrazom dosade na licu.

Iskoristivši priliku, ninda skliznu u stranu i zakloni se iza uličnog stuba. Meksikanac shvati da je jedan od onih koje prati nestao tek nekoliko sekundi kasnije. Odbacivši cigaretu, on ubrza korak, nervozno se osvrćući oko sebe. Dvadesetakardi pred njim, Tabasko Pit je lagano hodao, sa rukama zavučenim duboko u džepove farmerki.

— Hej! — reče ninda tiho kad Meksikanac stiže do stuba. — Ovde sam.

Čovek se ukoči, kao da je na asfaltu pred sobom ugledao ži-

vu zvečarku. Pre nego što je uspeo da se snađe, teška Lesliejeva ruka pade mu na rame.

— **Que pasa, hombre?** — po buni se Meksikanac. — Šta hoćete od mene, mister?

— Ja? — tobože se iznenadi ninda. — Baš ništa.

— Ali... zaustavili ste me i...

— Samo da učinim uslugu mom prijatelju.. Primetio si ga svakako: šest stopa i nešto palaca, duga plava kosa, za doručak jede po dvojicu takvih kao što si ti.

— Ko? Ne... ja ne znam ko...

— Okreni se — osmehnu se Lesli. — Tip koji stoji iza tebe, to je prijatelj o kome sam ti govorio!

Meksikanac gotovo odskoči od asfalta kad mu pogled pade na iscereno lice Tabasko Pita koji se kao planina nadnosio nad njega.

— O kej — reče ovaj. — Ko te je poslao za nama?

— **Señores**, tako mi presvete device, ja...

— Tvoja devica nema šta da traži u ovoj ulici poroka, prijatelju. Bolje je da nam kažeš ko te šalje, inače...

Meksikanac kapitulira, brišući znoj koji mu je naglo izbio po licu.

— Maks Ferguson — pros-tenja.

— Vidi, vidi? — iznenadi se Pit. — Rekao si to tako, kao da taj tvoj gazda zauzima počasno mesto u »Ko je ko«! Šta je on, do đavola, ovde? Gradonačelnik?

— Maks... Maks Ferguson je vlasnik nekoliko noćnih klubova...

— Mora da smo mu ličili na plesačice — prasnu Pit u smeh. — Ili striptizete, pa želi da nas angažuje. Govori, **hombre!**

— Mister Maks... on je čuo da su dva momka opasnog izgleda stigla u hotel »Denton«...

— Pa?

— U stvari, ne znam. Mislim... mi to često radimo... pratimo momke koji zanimaju gazdu.

— Baš fino od njega. Nego, da bismo uštedeli tebi trud, reci nam gde možemo da nađemo Maksa Fergusona, ortak...

Ninda pogledom upozori Pita da bude oprezan. Još malčas primetio je kako su tri čoveka zastala na drugoj strani ulice, radoznalo posmatrajući šta se događa sa Meksikancem. Shvativši da nešto nije u redu, ukoso su krenuli preko kolovoza i sada su bili na samo nekoliko koraka iza Pitovih leđa.

I Meksikanac ih je primetio i u očima mu blesnu novi izraz.

— To vam neću reći — odvrati drsko. — Ako vam Maks treba, tražite ga sami, prokleti gringosi!

I dalje se smešiš, Pit ga ščepa za ruku i uvi je. Zabacivši glavu, Meksikanac prodorno vrisnu, što je bio znak da se prostor oko njih za trenutak isprazni. Žitelji ovog dela Mek Farlanda već su dobro znali šta treba činiti kada dođe do uličnog obračuna.

Prepuštivši Meksikanca Pitu, ninda načini korak napred, postavljajući se između svog prijatelja i trojice pridošlica koji su prešli u trk čim je Meksikanac kriknuo.

Još dok su prilazili izanalizirao je njihove pokrete i držanje i već unapred znao kakvu vrstu napada može očekivati od svakog od njih, čak i to s koje će mu strane ko prići. Oružje skriveno pod njihovom odećom takođe nije moglo proći maći njegovom oku, obučenom da ne propusti ni najmanji detalj koji bi mogao postati bitan u obračunu.

Krupni crnac u zaslepljujuće belom odelu stići će prvi, uveren u svoju fizičku nadmo-

ćnost. On neće potegnuti pištolj u futrolu pod pazuhom, bar ne odmah.

Malo niži, ali zato širih ramena, momak glatko obrijane glave i spljoštenog bokferskog nosa takođe je potpuno siguran u svoje pesnice. To što mu je na levoj šaci bokser sa čeličnim šiljcima, samo je predostrožnost; kreće se tako da je sasvim jasno kako desnicom udara mnogo jače nego levicom.

Zapravo, onaj koji zaostaje korak za njima biće i najopasniji, već samo zato što je najinteligentniji i što ne srlja u borbu pre nego što bolje proceni svoje protivnike. Njegova desna ruka u vazduhu lebdi tako da lako može ščepati nož skriven na leđima, ispod opasača. Pokreti su mu gipki i skladni, lice mirno; ne samo da će biti opasan sa nožem u ruci već treba očekivati da to oružje poleti kroz vazduh, bačeno sigurnom rukom.

U redu, sada zna kako im se suprotstaviti... a oni još uvek ne znaju da imaju posla sa borcem za koga su čak i najbolji majstori borilačkih veština samo sparing-partneri za zagrevanje pred pravu borbu...

Krećući se neshvatljivo brzim pokretima nogu, ninda stiže do crnca mnogo pre nego što je o-

vaj to očekivao. Ipak, crnac u trku zamahnu desnicom, ubeđen da će silina njegovog naleta doslovno počistiti protivnika sa trotoara.

Oslanjajući se na levu nogu, ninda vrhovima prstiju ruku dotače asfalt, dižući desnu nogu u visinu pleksusa napadača. Ličilo je to na komplikovan baletski korak, ali efekti ovog pokreta nisu bili samo vizuelni.

Naleteвши punom brzinom na ispruženu nogu, crnac zastade kao da se sudario sa zidom; ko risteći energiju sudara kao do datni impuls, ninda se odbaci u pravcu sledećeg napadača, onoga sa obrijanom glavom.

Mnogo sporiji od crnca, do speo je samo da instinktom bivšeg boksera digne levicu u pokušaju da se zaštiti.

Neefikasna zaštita, naravno; odbijajući ruku u stranu, kao tanku grančicu, pesnica ninde sruči se čitavom težinom u vilicu protivnika. Kost prasnu, kratkim, suvim pucnjem i kolena pogođenog popustiše. Sručio se na asfalt svom težinom i ostao da leži, nepokretan, sa glavom ružno iskrivljenom na jednu stranu.

Nož blesnu u ruci trećeg napadača; zastavši tako da ga zaklone široka pleća crnca, koji

se još klatio na nogama, stežući obema rukama pleksus i boreći se za dah, čovek zavitla nož prema nindi.

On je bio spreman za taj pokušaj mnogo pre nego što je instinktivno osetio da se prsti stežu oko drvene drške noža. Na vrhovima nožnih prstiju, ruku podignutih u visinu grudi, on je pogledom sledio pokret ruke sa nožem, procenjujući pravac leta i brzinu bačenog:

Izvijajući se i još jednom, dočaravajući baletski korak, ili korak nekog primitivnog ritualnog plesa, ninda ščepa dršku noža u letu, apsorbujući obrtajem oko sebe energiju njegovog leta.

Kada je dovršio pun okret oko sebe, nož ponovo polete kroz vazduh.

Zamah kojim je maločas bacio oružje izvukao je donekle trećeg protivnika izvan zaklona crnčevog tela. Sve se odigralo tako brzo da nije imao vremena da povрати ravnotežu i povuče se natrag.

Pogodak noža u desnu stranu grudi obrte ga i baci unazad, poleduške na asfalt.

Ninda je krajčkom oka pratio njegov pad, ali mu je pažnja sada bila koncentrisana na crnca. Uspevši konačno da

uhvati jedan gutljaj vazduha, on poseže desnom rukom pod beli sako u želji da se dočepa pištolja.

Čak ni njegov pogled nije bio dovoljno brz da sledi pokret kojim se ninda, kao gume na lopta, odbio od asfalta i poleteo uvis. Stopala su mu bila u visini brade crnca kada je za dao udarac, špicem cipele u vrh brade.

Nije želeo da ubije, iako je to mogao s lakoćom izvesti. Ovakav udarac, kada ima punu snagu, lomi i mrvi kosti donje vilice i sabija ih unatrag, u unutrašnjost lobanje, raznoseći meku, sivu moždanu masu.

Dočekavši se na noge, ninda pređe pogledom po krugu zapamjenih lica i razrogačenih očiju. Meksikanac je možda imao još prijatelja među radoznalcima u blizini, ali nijedan od njih nije više pokazivao nikakvu nameru da mu pritekne u pomoć.

— Gotovo, Pite? — upita ninda mirnim glasom, kao da su on i Tabasko do maločas samo veselo brbljali sa četvoricom Fergusonovih ljudi.

— Gotovo — klimnu Tabasglavom, s gađenjem odbacujući Meksikanca od sebe. Ovaj se bledeg lica sroza na tle, pridr-

žavajući desnom očevidno slomljenu levu ruku.

Klimnuvši glavom, ninda krete za Tabaskom koji je u međuvremenu izvukao tražene informacije od Meksikanca. Gomila se razmače da ih propusti, u apsolutnoj tišini.

Ninda je znao šta znače ti pogledi. Još pre jutra podzemlje Melk Farlanda brujaće pričom o tome kako su dva nepoznata momka za tili čas sredila četvoricu ljudi Maksa Fergusona.

Bosovi podzemlja ne vole poraze, jer uspeh je jedino što nepisani zakoni polusveta priznaju; čak i ako ove noći njih dvojica ne pronađu Fergusona, on će ubrzo pronaći njih...

*
* *

Pred ulazom u noćni klub »Krejzi Dejzi« stajao je portir u fantastičnoj uniformi, ali on nije bio jedina prepreka za nepoželjne; malo dalje, namerno oslonjen o zid, nalazio se još jedan čovek u elegantnom smokingu koji je, zapravo, samo optička varka. Pod pristojnom odećom krije se otvrdli revolveraš, spreman da se po kra-

tkom postupku obračuna sa svima koji ne poslušaju upozorenja portira.

Maks Ferguson rekao je Meksikancu da ga najpre potraži u tom klubu, jednom od lokalacija čiji je vlasnik bio, i zato su dva prijatelja krenula upravo do »Krejzi Dejzi«.

Još jednom su se sporazumeli pogledima pre nego što su zastali pred raskošnim ulazom u lokal.

— Hej! — portir se ispreči pred njima. — Ne možete **takvi** unutra, momci!

Pit produži, kao da ga nije ni video, ni čuo. Ninda skrete korak u stranu, vrebajući ispod oka pokrete revolveraša.

— Hej! — ponovi portir, grabeći Tabaska za rame. — Jesi li ti gluv, do đavola?

— Jeste, gluv je — reče Leslie ljubazno. — Nešto si hteo da mu kažeš?

Revolveraš se već odvajao od zida, cereći se. Videlo se da uživa što će uskoro malo zaplašiti glupane koji na silu žele da uđu tamo gde im nije mesto.

— Šta? — zinu portir, zbunjeno se osvrnuvši. Kao da se baš ništa nije dogodilo, Pit je produžio, pružajući ruku prema staklenim vratima.

— Ne znam šta si me pitao — odgovori ninda. — Naime... i ja sam gluv!

Revolveraš načini kobnu grešku; zanemarujući nindu, koji je mirno stajao pred portinom, on zakorači prema Pitu, izvlačeći pištolj ispod smokinga. Držao ga je za cev, u očiglednoj nameri da udarcem drške po glavi nauči pameti tog drskog klipana.

Odgurnuvši portira, ninda ga ščepa otpozadi za podignutu ruku. Revolveraš vrisnu, ispustajući oružje, jer je imao utisak da ga je neko zgrabio usijanim čeličnim kleštima.

I ne gledajući oko sebe, Pit zamahnu levicom i sruči pesnicu revolverašu u lice. Ninda se na vreme izmače, propuštajući teško telo da se sruči na asfalt pred ulazom.

— Baš mi je drago što smo se tako lepo sporazumeli — reče veselo portiru, polazeći za Pitom. Jedva se uzdržao od smeha videvši zapanjen izraz na licu ovoga.

Iza staklenih vrata nalazilo se samo malo predvorje i u nje mu vrata lifta, na kojima je pisalo: »Krejzi Dejzi«, prvi sprat.

— Idemo tamo? — upita Tabasko otvarajući vrata lifta. — Ili pravo do Fergusona?

— Pripada li čitava ova zgrada mjestu?

— Nego. Nije tu samo ponoćni lokal, već i ilegalna kockarnica, javna kuća i ko zna šta još. Osim prostorija koje Ferguson koristi kao središte svojih mnogobrojnih operacija.

— Kockarnica? Hmm... to me privlači. U kockarnicama obično ima puno para, je l' da, Pite?

— Čitave gomile — uveri ga prijatelj. — Još uvek postoji mnogo budala koje veruju da ustanove te vrste rade poštujući zakon verovatnoće. Šta je, raspoložen si da se kockaš?

— Ne. Ferguson bi mogao da dâ dobrovoljni prilog za spašavanje onog plemena u Amazoniji, to je ideja koja mi je maločas pala na pamet.

— Ako me onaj prijavljuje Meksikanac nije prevario — nasmeja se Tabasko — onda smo stigli na pravo mesto!

Vrata lifta otvoriše se na petom spratu, otkrivajući pred dvojicom prijatelja još jedno predvorje, ali mnogo raskošnije uređeno nego ono u prizemlju.

— Au! — reče Tabasko poluglasno. — Au!

Iza pulta garderobe stajala je devojka iz Pitovog sna.

Visoka, gotovo kao on sam, duge prirodno crvene kose uređene tako da joj u dugim uvojcima pada na naga ramena. Koža ramena i grudi, onaj dobar deo kože na grudima koji se video iznad napete bluze, imao je onu mlečnobelu boju kakvu ima koža samo žena sa prirodno crvenom kosom, a nje ne krupne zelene oči locirale su njeno poreklo još bliže: u Irsku, tamo gde su nekada vatreni katolici kao veštice spaljivali žene ovako lepe kao što je ova.

Odmerila ih je dugim pogledom, sa profesionalnim smeškom na usnama. Njoj garderoba dvojice pridošlica nije izgledala neobično, ili to bar nije pokazala; sudeći po tome, reklo bi se da ovako obučeni gosti kockarnice i nisu tako retki. Pod uslovom, naravno, da najpre prođu portira na ulazu.

— Ne idem dalje — objavi Pit svečanim glasom. — Najbolje što se u ovoj jazbini može dobiti već je preda mnom!

Osmeh devojke sada je bio pravi, iako su joj oči ostale oprezne i hladne.

— Samo izvolite dalje, gospodo — rekla je toplim, kadi-fastim glasom. — Koliko vidim, moje vam usluge večeras nisu potrebne!

— Usluge! — frknu Pit gnevno. — Ona zove uslugom ono najdublje što sam osetio u sebi od onog trenutka kada su mi saopštili da mogu izaći iz one smrdljive rupe kod Da Na nga i krenuti kući prvim avionom!

— Hvala — odvrati ridokosa smireno. — Na žalost, večeras nisam slobodna...

Pit se zbunjeno zagledao u nindžu koji je jedva zadržavao smeh.

— Do đavola, kako je znala da ću baš TO da je pitam, ortak?

Položivši mu ruku na rame, ninda ga povede prema ulazu u kockarnicu.

— Bio si prilično originalan, Pite — objasni — ali si prebrzo napustio tu fazu. ~~Ta~~ mala isuviše dobro zna da posle reči divljenja dolazi uobičajeni poziv; a čak bi i mnogo manje iskusna devojka u tvojim očima pročitala kakve prljave namere imaš!

Smejući se, oni odgurnuše de belu somotsku zavesu pred sobom i zastadoše da prouče ogromni prostor koji se otvori pred njima.

Kockarnica je, očevидno, zauzimala gotovo čitav sprat i to je bilo još uočljivije sada, dok

još nije primila uobičajeni broj posetilaca.

Duž jednog zida pružao se dugi niz blistavih aparata za kockanje, dok je suprotni zid zauzimao dugi šank na čijem je jednom kraju bila kabina blagajnika, zaštićena debelim čeličnim šipkama. Stolovi za rulet i za kartanje bili su razbacani unaokolo, ali tako da gužva za jednim ne bi ometala igrače za drugim stolom.

Drsko zagledajući devojke u kratkim suknjicama i dekolitiranim bluzama koje su nosile unaokolo poslužavničke sa pićem i cigaretama, ili nove špilove karata, dvojica prijatelja priđoše šanku, praveći se da ne primećuju poglede ljudi iz obezbeđenja, razmeštenih na stratiškim mestima duž sale.

— Četvorica — tiho reče Pit spuštajući svoju ogromnu šapu na šank. — Hej — dobaci barmenu. — Da nema u ovoj rupi slučajno australijskog piva?

— Australijskog? — glatko očešljani barmen podiže obrve.

— To je neka šala, mister?

— Šala? Nikada se ne šalim sa tim svetim pićem, do đavola!

— Mislio sam da se šalite. Nisam ni znao da se u Australiji proizvodi pivo, mister.

— Oh, boga mu! — teško uzdahnu Tabasko. — Onda čašu najboljeg piva koje imaš tu, momak... Ortak, šta ćeš ti? Konjak?

— Ne usudujem se da pitam — osmehnu se ninda. — Bojim se da se naš prijatelj ponovo ne izmenadi kad čuje da se konjak proizvodi i u Francuskoj! Votku — dobaci barmenu. — I, momak, ne mora da bude ruska!

Barmen ih posluži sa neutralnim izrazom na licu, naučen da ne pokazuje svoja prava osećanja pred gostima koji zbijaju šalu sa njim. Pomerio se na drugi kraj šanka, što je, uo stalom, i bio cilj ove male međugre dvojice prijatelja.

— O kej — uzdahnu Tabasko otpijajući gutljaj tečnosti iz visoke čaše. — Šta sada?

— Sada ništa. Proučavam okolinu.

— Nećemo se kockati?

— Ne, nećemo. Uostalom, ne će nam ni dati vremena za to. Ako se Meksikanac kome si onako grubo slomio ruku već nije javio, tip sa ulaza već je digao uzbunu.

— Hmm... ne bih rekao da će nas ovde napasti, ortak.

— Naravno da neće. Ne žele da izgube redovne goste zbog

gužve u lokalu. Pokušaće da nas namame na neko mirnije mesto i tu srede.

— Dopustićemo im da nas namame? — isceri se Pit.

— Svakako. Pretpostavljam da će nas povesti na sledeći sprat, do Fergusonovih prostorija. Tamo gde i želimo da stignemo, zar ne?

— On neće biti tu — odmahnu Tabasko glavom.

— Misliš?

— Gotovo sam siguran. Kao što vidiš, još ništa se ne dešava! momci iz obezbeđenja još nisu odlučili šta treba da učine sa nama. Da je gazda tu, već bi do sada nešto izveli. Ne go, da odem do blagajne, kupim nešto žetona i osmotrim kako je lova obezbeđena, a?

— Novac neće biti tu kad dođem po njega.

— Da li sam dobro čuo? Rekao si »kad dođem«? A ja?

— Bićeš u blizini — obeća ninda sa osmehom. — Doći ćemo kasnije, kad u blagajni bude mnogo veća gomila. Oni je sigurno prenose u Fergusonov sef, gore na sledećem spratu. Bolje je da stvar izvedemo pred zoru, kada završe posao za ovu noć. Moglo bi doći do puonjave, a ne želim da nastrada neko ko nema veze sa Fergusonom.

Pošto su ispili piće i ostavili novac na šanku, njih dvojica počese tobože zainteresovano da šetaju oko stolova za rulet, držeći neprestano na oku ljude iz obezbeđenja.

Bili su već upozoreni na njih. Jedna dražesna plavuša velikih grudi obišla je čitavu salu da bi svakom od njih šapnula po nekoliko reči.

Ninda uhvati za ruku Pita kad pođe prema njoj.

— Sada sam ja na redu — na smeja se. — Najзад, tvoja rikotkosa iz garderobe mogla bi postati ljubomorna, a?

Plavuša ga iznenađeno pogleda kad stade pred nju, ali joj lice ostade nepokretno, što se i moglo očekivati od devojke koja radi u ilegalnoj kockarnici.

— Šta mogu da učinim za vas, mister? — isprсила je svoje bujne grudi pod tankom bluzom i radoznalo ga posmatrala.

— Moje ime je Eldridž, Leslie Eldridž — reče ninda. — Želeo bih da govorim sa mister Fergusonom.

— Na žalost, mister Ferguson još nije stigao — odvratio ona sa osmehom. — Nešto važno?

— Pa... prilično. Ko mu je ovde prvi pomoćnik, zamenik,

ili tako nešto? Bojim se da je stvar hitna...

— Ako je o poslu reč, onda sam to ja, mister Eldridž. Inače, zovem se Anet Berenson...

— Anet — osmehnu se ninda. — Divno ime. Možemo li negde nasamo da razgovaramo, gospođice Berenson?

— Gospoda — dostojanstveno odvratio plavuša, iako je njen pogled ostrim oku ninde već odao da je zaintrigirana pojavom ovog visokog muškarca markantnog lica, tamnoplavih očiju i dubokog, muževnog glasa.

— Možemo poći u moju kancelariju, mister Eldridž.

Dajući Pitu znak rukom koji je značio »ostani i čekaj«, ninda pođe za plavušom, diveći se njihanju njenih kukova pod tankom suknjom. Povala ga je kroz prolaz skriven još jednom somotskom zavesom iza blagajne i u kratki hodnik koji se završavao teretnim liftom.

— Žao mi je — reče — ali ipak je udobnije nego ići stepenicama. Moja kancelarija je na spratu više.

Nije se odmakla od njega, iako je u kabini lifta bilo dovoljno prostora. I sasvim dovoljno svetlosti, omogućavajući mu da bolje nego pod prigušenim svetlima kockarnice vidi

da pod tankom bluzom ne nosi ništa osim svojih divnih, krupnih dojki.

On sa zadovoljstvom udahnu miris njenog parfema i nasmeši se.

Poljubac je došao prirodno, isto onako prirodno kao što kiša pada kad dođe čas za kišu. Njene usne jednostavno su privukle njegove, kao magnet.

Zarila mu je prste u kosu na potiljku i povukla bliže sebi, tako da je osetio njene čvrste grudi na svojima.

Lift se zaustavio tek što je poljubac počeo, ali se njih dvoje nisu razdvajali nekoliko drugih, dugih trenutaka.

Uzdahnula je duboko, otvarajući oči. Tamne i duboke, za gonetne.

— Dođi — reče promuklim šapatom. — Gospode... čini mi se da vekovima nisam bila ovako uzbuđena kao sada...

Gotovo je trčala pred njim, a potpetice su joj upadale u skupoceni tepih hodnika. Otvorila je jedna od vrata na desnoj strani i produžila prema sredini kancelarije, zastavši na trenutak samo da dodirne prekidač na podu i preplavi neverliku prostoriju svetlošću.

Zatvorio je vrata za sobom i prišao joj, po navici proučava-

jući svaki detalj mesta na kojem se zatekao.

— Nemamo mnogo vremena — mrmljala je, otkopčavajući mu nervoznim prstima opasač pantalona. — Požuri, nemamo mnogo vremena... Oh, bože!

U skladu sa svojim uzvikom, ona pobožno pade na kolena, zagledana u njegovu muškost. Ta opčinjenost trajala je samo trenutak; skočivši ona žurno zbaci sa sebe bluzu, otkrivajući dve savršene bele dojke napetih bradavica koje su podrhtavale od uzbuđenja.

Suknja i svilene gaćice odleteše na pod samo trenutak kasnije i potpuno nago uzbuđljivo žensko telo prikljubi se uz telo ninde.

Povukla ga je na pod i on se snažno zari u nju, onako kako je znao da želi.

Vrisnula je, dugo i prodor-no, zarivajući mu nokte u leđa pod košuljom. Nije mu dopuštala da se pomeri, stežući ga uz sebe rukama i nogama, sve dok se nije stresla kao od električnog udara i ispustila dug uzdah.

— Bože — reče dubokim, uzbuđenim glasom — ovo je bilo dobro... baš dobro... Pusti me, hoćeš?

Japanska legenda kaže da je ninde nemoguće iznenaditi. Tvo

rac te legende svakako bi promenio mišljenje da je imao pri liku da samo na trenutak pogleda Leslievo lice...

*
* *

Oblačila se gotovo isto onako hitro kao što se i svlačila, tako da je bila pred zidnim ogledalom u trenutku kada je on dovršio zakopčavanje opasača. Osmehnula se njegovoj slici u ogledalu.

— Oprosti — reče. — Šteta što nismo imali više vremena... ali i ovo je bilo divno. Piće?

Izigravajući ošamućenost, ništa klimnu glavom, spuštajući se u fotelju za posetioce, preko puta velikog pisaćeg stola.

Ona priđe baru u uglu i kristal veselo zazvoni pod njenim prstima.

— Votka — reče — okrećući se sa dve čaše u rukama. — To si pio i dole, ako se ne varam?

— Ne, ne varaš se. Ali...

— Uzmi — ona mu gotovo gurnu čašu u ruke i široko se nasmeja. — Oprosti, dragi, ali to tvoje lice...

— Šta je sa mojim licem, do đavola?

— U stvari, ništa. Iznenaden?

On joj ćutke uze čašu iz ruke i odloži je na pisači sto, a zatim spusti i svoju kraj nje. Osmehnula se kada je zgrabio i privukao sebi, ali je nježno telo ostalo ukočeno, čak i kada je strasno poljubio, povijajući je unatrag.

— Molim te — reče žena strpljivo. — Rekla sam da nemamo mnogo vremena, zar ne? Ha jde, popij, pa da predemo na stvar!

On je pusti i izmače se korak unazad.

— U redu — reče grubo. — Da predemo na stvar...

Izbegavajući njegov pogled, Anet mu ponovo dade čašu. Po njenom pogledu osetio je da pažljivo kontroliše položaj čaša na stolu pre nego što je to učinila.

Ne da će imati mnogo koristi od toga. Sve što je trenutak ranije učinio, imalo je za cilj samo da, veštinom talentovanog mađioničara, zameni čašama mesta na stolu...

Sručila je čašu niz grlo i stresla se čitavim telom. On svoju ispi malo opreznije, u tri sitna gutljaja.

Nasmešila mu se ponovo, prihvatajući ispražnjenu čašu iz njegove ruke.

On je ćutao i čekao.

— Dakle? — podseti Anet. — Kakvim poslom si ovde, Lesli Eldridže?

— Da vidim Fergusona — os mehnu se on. — Kad ga očekuješ?

— Uskoro — ona prođe rukom preko čela. — Čoveče... zašto mi se odjednom tako spava?

Ninda ne odgovori. Zapravo, njegov osmeh govorio je sasvim dovoljno.

Osetio je promenu u njenim očima kada je shvatila šta taj njegov osmeh znači. Trgla se, čak i ne pokušavajući to da pri krije. Oči su joj odlutale prema dvema čašama ostavljenim na ivici bara.

— Da, to se dogodilo — reče ninda tiho. — Zamenio sam čaše. Jeftin trik, priznajem, ali efikasan...

Uspela je samo još da se otura do fotelje i sruči se u nju pre nego što je uspavljujuće sredstvo počelo da deluje. Veća doza, verovatno, pošto je žena morala računati i sa njegovom telesnom težinom da bi postigla željene efekte.

Gospođa Berenson će spavati prilično dugo, ali joj to neće nimalo škoditi. Možda će taj san malo smanjiti unutrašnju napetost koja je čini pra-

klično frigidnom, ali je ninda sumnjao u to. Ono što se sa tom ženom događa ima ipak mnogo dublje uzroke.

Do đavola sa njom. On ima posla u zgradi koja pripada Maksi Fergusonu, a sluh mu govori da lift ponovo stiže na ovaj sprat...

Odkrnuo je vrata kancelarije pošto je najpre ugasio svetlo u njoj. Zadovoljno je klimnuo glavom kada su se vrata lifta otvorila i on ugledao Tabasko Pita u pratnji dvojice gorila iz kockarnice. Dogodilo se ono što je i očekivao; pošto je Anet uspela da ih razdvoji, revolveraši su se usudili da pridu Pitu i nateraju ga da pođe pred njima, svakako mu preteći skrivenim oružjem pre nego što su stigli do lifta.

Ne da bi im to i uspelo da je Tabasko odista želeo da pruži otpor. Na licu prijatelja ninda vide izraz koji je značio da se odlično zabavlja; zašto i ne bi, uostalom, kada ih sami njihovi protivnici dovode u deo zgrade u koji ionako žele da stignu.

To što oni drže pištolje u rukama ne znači ništa, sem što im, možda daje osećaj lažne sigurnosti. Lekcija koju su dobili Meksikančevi prijatelji i

revolveraš na ulazu izgleda da nije bila dovoljna...

Pita su gurnuli u susednu kancelariju i zatvorili vrata za sobom. Fergusonova kancelarija, to je naslutio još kada je sa Berensonovom prolazio ovim hodnikom. Još jedan znak da će gazda uskoro zaista stići.

Kada je motor lifta ponovo nežno zabrujao, on je bio spreman...

Nije nimalo sumnjao da je čovek koji je energično iskoračio iz lifta Maks Ferguson glavom. Savršeno večernje odelo od najboljeg materijala, negovana kosa i brkovi, bleštanje dijamanta na igli za kravatu i prstenju. I gorila koji je koracao za njim bio je odeven elegantno, ali se razlika između njega i njegovog gazde ipak odmah morala uočiti, ako ni po čemu, a ono po držanju Maksa Fergusona.

Gorila protrča napred da bi otvorio vrata Fergusonove kancelarije, propusti gazdu kroz njih i pažljivo ih zatvori za sobom.

Jednim skokom ninda se nađe pred vratima. Bila su tapacirana, kao i vrata kancelarije Anet Berenson, ali za oštri sluh jednog pravog ninde to ne će predstavljati nikakvu prepreku.

— To je on, šefe — svečano objavi jedan od Pitovih čuvara. — On i njegov ortak sredili su Meksa i Velerovu trojku...

— Gle, gle! — podsmešljivo je govorio Ferguson. Po njegovom glasu ninda oceni da šef zauzima svoje mesto za pisanim stolom. Raspored u kancelariji, uglavnom će biti sličan kao i kod Berensonove, s tim što će ta kancelarija biti bar dvostruko veća. — A gde je taj drugi tip?

— Anet ga je izvela. Mislim da je do sada sve u redu i sa njim... jedino što će se probuditi davolski razočaran, ha-ha-ha!

I ostali su se nasmejali, svi osim Tabasko Pita. Izgleda da su seksualne navike gospođe Berenson ovde opštepoznata stvar.

— Otidi tamo, Fredi — zapovedi Ferguson. — Pogledaj u kakvom je stanju taj momak i pokušaj da ga dovedeš ovamo, ako ima izgleda da se uskoro probudi.

— O keji, šefe.

Priljubljen uza zid ninda sa čeka da gorila zatvori vrata za sobom. Obrćući se da krene hodnikom, ovaj se zablen u čoveka koji kao da je odjednom iznikao iz dubokog tepiha.

Dve čelične ruke stegoše mu grlo pre nego što je ijedan glas uspeo da prođe kroz grkljan.

Uvijajući se čitavim telom, ninda izvede mnogo puta provereni zahvat, u kojem vrat protivnika ostaje priklješten podlakticama napadača.

Vratni pršljenovi nisu građeni da podnesu takvu vrstu naprezanja i popuštaju neočekivano lako. Bez ikakvog napora, ninda odnese mrtvo telo do susednih vrata i ubaci ga u mračnu prostoriju. Gospođa Berenson imaće društvo kada se probudi... premda to društvo neće biti posebno zabavno...

— Zove se Eldridž...

Stigao je ponovo do Fergusonovih vrata na vreme da čuje Pitov odgovor na Fergusonovo pitanje.

— Kog đavola vas dvojica dripaca iz San Franciska tražite ovde, prijatelju?

— Uglavnom zabavu — ču on ponovo Pitov glas. — A i područje Zaliva postalo je pomalo vruće za nas, posle neke gužve na Nob Hilu.

— Gle, gle! — nasmeja se Ferguson. — Kakvim se poslovima bavite?

— Pa... uglavnom dobro plaćenim...

— Kao?

— Sve što želiš, čoveče! — hvalio se bučno Tabasko. — Sa mo reci šta želiš da uradimo za tebe! Ako se složimo oko cene, dobićeš prvorazredne ljude!

— Ti mnogo pričaš — nasmeja se Ferguson. — To nije baš osobina prvorazrednih, znaš!

— Osećam kao da sam među svojim ljudima — nasmeja se i Pit. — Nego, kaži mi, zašto si onom nespretnom Meksikancu naredio da nas prati, Maks? Ništa ti nismo učinili, do đavola!

— Obična provera. Želim da znam ko se muva po mom gradu... a i mojim ljudima dobro dođe malo vežbe. Olenjili su se u poslednje vreme; da nije tako, ti i tvoj prijatelj loše biste se proveli!

— Oni tvoji momci su pravi početnici, Maks. Ako nemaš bolje od njih, loše ćeš se provesti!

— Srećom, imam. Nego... Boga mu, zašto se Fredi toliko zadržao? Dobi, pođi... Ne, čekaj!

Shvativši da Ferguson sumnja da se događa nešto neobično, ninda svečano zakuca na vrata.

— Hajde! — nervozno uzviknu Ferguson. Još jednom se

pokazalo da svakodnevni gestovi umiruju čak i najsumnjičavije; niko od ljudi u prostori — sem možda Pita — nije posumnjao da to na vratima nije Fredi sa svojim zarobljenikom.

Ninda mirno zatvori vrata za sobom i pređe pogledom po za panjevim licima.

— Maks Ferguson? — upita on, gledajući u čoveka za stolom. — Ja sam Leslie Eldridž.

Gorila koji je dopratio Fergusona stajao je naslonjen o zid nešto iza leđa svoga gazde. Pitov čuvar, još uvek sa pištoljem u rukama, nalazio se desno od ninde i žurno je ustupao jedan korak da bi istovremeno mogao da drži na oku i Pita i iznenadnog posetioca.

— Neka sam proklet! — reče iznenađeno Ferguson. — Hej, čoveče, šta si učinio sa Anet? I Fredijem?

— Reci najpre ovom tipu ta mo da skloni svoje gvožđe — pokaza Leslie glavom u pravcu Pitovog čuvara. — Imao sam sasvim dovoljno zabave za večeras... a, sem toga, taj pištolj neće mu mnogo pomoći ako od lučim da učinim nešto protiv tebe!

Gorila iza Fergusona opusti ruke, sve dotle prekrštene na

grudima. Njegove oči bile su oprezne, mišići tela napeti. Po stoje ljudi koji, slično nindama, instinktivno mogu da osete kada se nalaze pred opasnim protivnikom...

I ne čekajući da revolveraš ukloni oružje, ninda se spusti u najbližu slobodnu fotelju. Sledeći njegov primer, i cereći se čitavim licem, Pit lagodno ispruži noge na uglu kožne klubgarniture.

— Osećajte se kao kod svoje kuće, momci! — podrugljivo reče Ferguson, savladavši prvo iznenađenje. — U redu, Dobi, skloni pištolj. Šta si učio Anet, Eldridže? Ne bih voleo da se toj curi nešto dogodi.

— Mislim da joj se nije dogodilo ništa loše — sleže ninda ravnodušno ramenima. — Čudna devojka, stvarno. Ne bi trebalo da držiš u službi ljude koji tako loše podnose piće. Tek smo popili po šačicu, a ona se sručila u fotelju i počela da hrče!

— Siguran si da se baš tako dogodilo? — sumnjičavo upita Ferguson. — Nisi joj ništa stavio u piće?

— Ja? Taman posla. Ona je ste zgodna ženska, ali ne verujem da je bilo potrebno takvo nešto da bih je dobio. Me-

ni je bar izgledala vrlo voljna... Bez uvrede, gospodo; na dam se da nije žena jednog od vas dvojice?

— Zamenio si čaše — nasmeja se Ferguson. — Ona je htela da uspava tebe i uhvatila se u sopstvenu zamku. Do đavola, sledeći put će biti opreznija sa tim trikom. Reci mi, šta je sa Fredijem?

— Tip u smokingu? Sreo sam jednog takvog u hodniku. Neki nespretni čovek, Fergusone; tek što me je pogledao, sapleo se na tepihu i tresnuo koliko je dug. Dosta gadno; sve mi se čini da je slomio vrat!

Fergusonov telohranitelj pre mesti se sa noge na nogu pored zida. Sada je stajao tako da jednim hitrim pokretom može izvući skriveni pištolj i otvoriti vatru.

— Smiri se, Klem — dobaci Ferguson, fiksirajući nindu po gledom. — U redu, Eldridž, do kazao si mi da ste vas dvojica tvrdi i opasni momci... Zašto ste došli ovamo?

— Pit ti nije rekao? Postalo je vruće za nas u San Francisku posle jednog posla na Nob Hilu.

— Kakvog posla?

— Kamenčići. Oni sitni, što lepo svetlucaju. Vidim da ih i ti voliš, Fergusone.

— Hmmm... vruća roba?

— Vrlo.

— Misliš da bi ovde mogao da ih utopiš, Eldridž?

— Ti bolje poznaješ ovaj grad od mene, do đavola. Šta TI misliš?

Ferguson se široko osmehnu, smeštajući se udobnije u fotelji. Ponovo je bio na terenu koji je dobro poznavao i to ga je učinilo sigurnim u sebe.

— Da vidim — reče. — S takvom robom nikad se ne zna.

Sporim pokretima ninda izvuče iz unutrašnjeg džepa sako glomaznu zlatnu tabakeru. Ustavši, on počeo da je otvara, pomalo nespretno. Skoro da mu je ispala iz ruke kada je stigao do stola, ali se poklopac ipak otvorio.

Sa lakomim izrazom na licu, Ferguson se naže napred da bolje pogleda svetlucave kristale koji su se rasuli po glatkoj površini stola...

*

* *

Dva minuta kasnije, ninda klimnu glavom i oprezno udahnu.

— Uhhh! — bučno ispusti vazduh iz pluća Tabasko Pit. — Čoveče, bio si toliko ubedljiv, da sam načas i sam pomislio kako u džepu nosiš gomilu

dijamanata. Srećom, na vreme sam se setio koji trik želiš da izvedeš. Šta ćemo sa našim uspavanim lepoticama, Les?

Blago uspavljujuće sredstvo, pomešano sa tečnošću koja se pretvara u kristale na niskoj temperaturi, još jednom je de-lovallo. Čim su se kristali našli na sobnoj temperaturi, bez zaštitne izolacije u tabakeri, tečnost je isparila gotovo trenutno i svako ko je udahnuo malo tih isparenja pao je u dubok san.

— Odvuci ovu dvojicu u susednu kancelariju, veži ih i za puši im usta. Mogao bi da vežeš i plavušu; njena doza bila je malo veća, ali ne želim ništa da rizikujem...

Prepuštajući Pitu manje zanimljiv deo posla, on privuče svoju fotelju do Fergusonove i namesti ovoga u udobniji položaj od onoga u kojem se opustio kada je sredstvo počelo da deluje.

Strpljivo je čekao, proučavajući lice čoveka pred sobom. Sredstvo za spavanje će donekle pomoći, ali je hipnoza uvek rizičan poduhvat.

Fergusonovi kapci zatreperiše, i on ih s naporom podiže. Pogled mu je bio prazan dok je zurio pravo pred sebe.

Ninda počeo da govori, praveći spore, kružne pokrete pr-

stima ruku pred Fergusonovim očima. Kao i mnoge druge veštine nindi, i ova je najpre nastala u Kini, da bi je ninde pri svojile i usavršile, često je koristeći u svojim vešto zamišljenim i precizno izvedenim planovima.

Deset minuta kasnije ninda ustade, ostavljajući Fergusona u istom položaju. Doznao je mnogo toga što bi moglo koristiti dok boravi u Mek Farlandu, ali to nije bila jedina svrha stanja u koje je doveo gangsterskog bosa.

Posthipnotičke komande su, zapravo, ono što ninde najčešće koriste u svojim poduhvatima. Osoba koja takvu komandu primi nije je ni svesna i može živeti ne znajući za nju i godinama, sve dok tačno određeni stimulans ne pokrene izvršenje komande u podsvesti.

Takav čovek i doslovno se pretvara u robota, obuzetog je dnom jedinom mišlju: izvršiti naređenje, bez obzira na prepreke. U poređenju sa intenzitetom takve komande čak i instinkt samoodržanja je slabano osećanje...

Zatekao je Pita pred vratima kancelarije, sa cigaretom u zubima.

— Gotovo, ortak?

— Gotovo — klimnu ninda glavom. — Za sada. Međutim,

ove noći imamo još pune ruke posla. Pre svega, moramo se još jednom vratiti ovamo, po Fergusonove pare.

— Sef je iza police sa knjigama. Primetio si ga?

— Aha. Neće biti problema sa sefom. Zapravo, najteži deo posla biće kako dospeti do ove prostorije, a da ne ulazim u zgradu.

— Čovek — pauk! — strese se Tabasko, pritiskujući dugme lifta. — Prokletstvo, ne volim kad takvo nešto izvodiš, Les!

— Misliš da je opasno?

— Da li je opasno? Ti si šašav, naravno da je opasno!

— Pazi, ovo što ću ti reći je činjenica koju je lako proveriti u svakom osiguravajućem zavodu: svake godine u Državama prosečno trideset dvoje ljudi slomi vrat na stepenicama. Običnim, nevinim stepenicama kakve ima svaka kuća. A kad si pročitao da je neki ninda slomio vrat dok se verao po fasadi zgrade?

— Nije ti to neki argument — nasmeja se Tabasko. — Poverovaću u njega ako mi dokažeš da postoji osiguravajući za vod spreman da osigurava ninde i vodi evidenciju o žrtvama veranja po fasadi!

Sišli su liftom pravo do prizemlja i krenuli prema izlazu, bučno se smejući. Portir je bio

isti kao maločas; jedino što se promenilo bio je čuvar na ulazu. Pitov udarac bez sumnje je na duže vreme onesposobio nje govog prethodnika.

— Laku noć, čale! — veselo dobaci Tabasko portiru. — Nadam se da si sada zapamtio na še face i da nam više nećeš praviti probleme na ulasku... ako uopšte poželim da još jednom uđemo u ovu jazbinu!

Portir nešto progunda, odvrćajući pogled od njih. Ni čuvar nije reagovao, iako je ninda dugo osećao njegov pogled na leđima dok su odmicali bučnom ulicom...

Polu sata kasnije, ponovo su se našli u blizini zgrade noćnog kluba, ali ovoga puta u ne upadljivom »korveru« koji je Pit iznajmio tog popodneva.

— Koliko ćemo još da se vozimo ukrug oko ovog bloka? — progunda Tabasko. — Nekome bismo mogli postati sumnjivi, Les!

— U ovoj gužvi? U najgorom slučaju, pomisliće da tražimo žensko društvo.

— Gužva neće trajati još dugo, prokletstvo! Nemoj da ti se dogodi da Ferguson ode iz kockarnice pre nego što se uzve-reš do njegove kancelarije!

— Neće, ne brini — umiri ga ninda. — Načini još jedan krug oko bloka, Pite, a onda

skreni na zadnji prilaz do Fergusonove zgrade.

— Sa te strane ćeš da se uzveresh?

— Ta strana nije osvetljena uličnim svetlima. Materijal fasa de je takav da ću biti prilično upadljiv u svom kostimu dok se budem peo.

— Aha! Sad priznaješ da to može biti i opasno! — nasmeja se Tabasko. — Ali, zašto kostim? U toj odeći bio bi manje upadljiv!

— Svaka druga odeća suviše sputava pokrete — odmahnu ninda glavom. — To nije strašno dok sam na tlu, ali stotinak stopa nad tlom može doneti prilično neprijatnosti.

Dok je Pit dovršavao poslednji krug oko bloka zgrada, među kojima se nalazila i Fergusonova, ninda se vešto prebacio na zadnje sedište i otvorio dugu mornarsku vreću od grubog platna u kojoj je obično no sio svoj pokretni arsenal.

Nimalo neometen uskim prostorom na zadnjem sedištu, on zbaci običnu odeću sa sebe i na nago telo navuče kostim od guste crne svile, koji je postao gotovo zaštitni znak japanskih nindži. Uz meku obuću, iste boje, on oblačenje dovrši time što na glavu navuče kapuljaču sa dva uska otvora za oči i omota po-

jas širokim opasačem od orne kože.

Posle toga je na redu bilo oružje. Mnoštvo sitnih predmeta, neki od njih veoma nevinog izgleda, nađoše svoje mesto u tajnim pregradama ispod opasača i pod kostimom. Valkizaši. kratki mač sa malo povijenom oštricom stavi ukoso pod opasač, tako da ga lako može dohvatiti levom rukom, kojoj je ovo oružje uglavnom i namenjeno.

U desnoj ruci, kada dođe trenutak za to, naći će se katana, dugi samurajski mač sa ukoso zarezanim vrhom i drškom dovoljno dugom da se može obuhvatiti sa obe šake, kada ninda želi da zada posebno jak udarac.

Čelik, drvo, kost... ništa od toga ne može da odoli dobro usmerenom udarcu sečiva od plemenitog čelika, delu srednjovekovnih japanskih kovača, na dahnutih od samih bogova, kako kaže legenda. Istina je, međutim, da je sastav tog čelika ostao zagonetan čak i za moderne metalurge i da još nikome nije uspelo da uspešno kopira kvalitet obrade takvih oštrica.

Za sada je katana, to najopasnije oružje svakog nindže, ostao da miruje u svojim ukrasnim koricama, pričvršćenim usko preko leđa, tako da desna

šaka može zgrabiti dršku mača pokretom brzim kao misao.

U svoje vreme, pesnici po dvorcima japanskih feudalaca, ispevali su čitave ode o zvuku kojim mač od plemenitog čelika izleće iz svojih korica, i o užasnoj snazi koja doslovno nosi sve pred sobom. Bolji pozna vaoci orijentalne filozofije pri setiće se teze o jedinstvu svega što egzistira u prirodi, i posebno o jedinstvu svih vrsta energije.

Možda bi i savremena fizika imala šta da kaže o specijalnom obliku tih mačeva koji kao da su u stanju da akumuliraju slobodnu energiju iz okolnog prostora i ponovo je vrate oko lini kroz udarac užasne snage i preciznosti?

— Skreni sada, Pite — reče ninda kroz gustu svilu kapuljače. Izbegavajući da pogleda na zadnje sedište, Pit smanji brzinu da bi skrenuo na asfaltnu stazu koja će »korver« dovesti do zadnjeg ulaza u Fergusonovu zgradu.

Iako su se već godinama borili zajedno, Pit još uvek nije mogao da podnese pogled na svog prijatelja u kostimu ninde. Kao i sve drugu, pojave u takvom kostimu, njega je podsećala na sve one užasne priče o demonima zla — demonima osvete, bolje rečeno — koji do-

laze niotkuda, seju smrt oko sebe, i onda ponovo nestaju, ne ostavljajući za sobom nikakvog traga osim krvavih leševa...

Tabasko se trže kad oseti pokret vazduha na oznojenom potiljku. Zadnja vrata bila su zatvorena, ali je sedište iza njega bilo prazno...

Kao i obično, ninda je otišao, nevidljiv i nečujan, iz kola u pokretu, i ma koliko se Pit upinjao, nije uspeo da nazre čak ni pokretnu senku svog prijatelja u blizini neosvetljene zadnje fasade zgrade.

Progundavši nešto kroz zube, on se vrati na ulicu, po kojoj se sada kretalo znatno manje vozila nego samo pola sata ranije. Parkirao se na dogovorenom mestu, bacio pogled na osvetljeni brojčanik časovnika i udobnije smestio na sedištu.

Bilo bi divno kada bi sada mogao da odspava, bar deset ili petnaest minuta...

Ali ne... nema ni govora o snu, čim mu kroz glavu proleti slika prilike u crnom kako, prkoseći gravitaciji, hitro napreduje uz ventilakalni zid šesto spratne zgrade, kao da je to stvar koju svako može izvesti jednom dnevno, pre doručka...

I zaista, ninda je u tom trenutku bio već na visini od oko dvadeset stopa nad zemljom.

Komadi čelika, nalik sitnim oštrim sečivima, uglavljeni u unapred pripremljene otvore u odeći, kao mačje kandže zarivali su se u zid, dajući mu oslonac. Kandže je imao i na rukama, ali su one više podsećale na oružje krvoločnog tigra.

Tehnika nindi za savladavanje vertikalnih prepreka naizgled je veoma jednostavna: čvrst oslonac u tri tačke, dok se četvrta premešta...

Ipak, nemojte pokušavati ovo da izvedete, čak i ako negde uspete da nađete čeličke kandže kakve ninde koriste. Osim njih, potrebno je još mnogo toga: izvanredna koncentracija, osećaj za ravnotežu i savršena kontrola nad sopstvenim pokretima. Jer, dovoljna je i jedna jedina, sasvim mala greška!

U ovom slučaju zadatak ninde bio je nešto lakši, jer je mogao napredovati ukoso, umesto po strogo vertikalnoj liniji. Većina prozora na zadnjoj fasadi bila je zamračena, ali ga to ni je učinilo neopreznijim; nije načinio nijedan pokret koji bi izazvao nepotrebne šumove.

Trebalo mu je gotovo pedeset minuta da dospe do ravnog krova zgrade, ali je to značilo da je za sobom ostavio najteži deo posla.

Dopustio je sebi samo tridesetak sekundi predaha ležeći

na betonskoj ploči, još toploj od sunca koje je grejalo čitav dan. Kandže su nestale sa rukom i iz obuće; umesto njih, ninda je sada kroz prste propuštao dugo i tanko uže od crnih svilenih niti.

Jedan njegov kraj, otežan olovnom kuglicom, spustio je u ponor pod sobom, tako da ostane na visini od dvadesetak stopa nad tlom, kako ne bi privukao pažnju slučajnih prolaznika. Drugi kraj bio je čvrsto vezan za metalnu šipku niske ograde.

Nijedan ninda neće krenuti u napad pre nego što sebi obezbedi odstupnicu. Za slučaj da se dogodi nešto što se odista nije moglo predvideti, on može sleteti niz ovo uže za manje od dve sekunde i izgubiti se u tami među okolnim zgradama.

Zastao je nekoliko trenutaka pred metalnim vratima koja su zatvarala stepenište, duboko dišući. Kiseonik iz vazduha ispuniće krv i ubrzati sago-revanje* u ogranizmu, glavni izvor energije svakog ljudskog tela.

Pomerio je vrata tako sporo da ona nisu zaškripala, iako se videlo da nisu davno otvarana. Pred njim se ukazalo neosvetljeno stepenište na čijem

dnu su se nalazila druga vrata, od običnog drveta.

Iza njih je hodnik koji već poznaje, a iza trećih vrata sa leve strane zateći će čoveka koga traži.

Odškrinuo je vrata, siguran da je hodnik prazan, jer mu do ušiju nije dopirao nikakav šum. Produžio je po debelom tepihu, bez šuma, više nalik se nci nego ljudskom biću od krvi i mesa.

Zastao je samo na trenutak da zaviri u kancelariju Anet Berenson. Oda je bila prazna. Kako je i očekivao, uostalom. Bilo bi previše lepo nadati se da se u međuvremenu baš ništa nije dogodilo.

Pre nego što je ušao, pritisnuo je uho pod kapuljačom o Fergusonova vrata.

Šum disanja jednog čoveka, pokreti naliv-pera po hartiji. Uz tiho zujanje klima-uređaja to su jedini zvuci koji dopiru iz unutrašnjosti.

Osmehnuvši se pod svojom kapuljačom, ninda odgurnu vrata i uđe.

Ferguson podiže oči sa papira ispunjenog nizovima uredno ispisanih cifara.

Izraz na njegovom licu ostade neizmenjen. Sačekavši da se vrata zatvore, on obori pogled i nastavi da piše, iako je

morao videti vitku priliku u crnom koja se pojavila na samo desetak stopa od njega!

*
* *

Objašnjenje je, u stvari, veoma jednostavno.

Ne, Ferguson nije video niđu!

Jedna od posthipnotičkih komandi koje je primio ranije te večeri zahtevala je upravo to od njega: Fergusonove oči opazile su pokret, ali njegov mozak to nije mogao registrovati i gangsterski bos je i dalje bio potpuno ubeđen kako u prostoriji nema nikoga sem njega.

I dalje se krećući potpuno bešumno, ninda obide kožnu garnituru i nađe zaklon na mestu koje je zapazio još prilikom prve posete: iza navučenog zastora na prozoru koji se nikada nije otvarao. Klima-uređaj je, uostalom, u zgradi obezbeđivao mnogo bolji vazduh nego zagađena okolina Mek Farlanda.

Završivši svoj račun, Ferguson se zavalio u fotelji, proteže i zadovoljno osmehnu. Led zvečnu u čaši kad je podiže sa stola i prinese usnama.

Otpivši jedan gutljaj, on ispruži ruku prema telefonu.

— Da li je gotovo brojanje novca, Hak? — reče u mikrofona. — Još dvadesetak minuta, a?... Bilo je dobro večeras, znači... U redu, u redu... Čuj, Hak... pošalji mi gore Anet Berenson...

Žena je stigla brzo. Ninda je mnogo pre Fergusona čuo zvuk lifta u hodniku i šum njenih koraka po debelom tepihu.

— Ah, Anet! — Ferguson se uspravi u fotelji, milujući pogledom bujnu figuru žene. — Imam još nešto vremena pre nego što stignu sa novcem... kako bi bilo da me malo zabaviš, mala?

Iz svog zaklona ninda je mogao videti da se žena u međuvremenu presvukla, iako nije bila odevena ništa manje izazovno nego kada je prvi put video. Uska svilena haljina pri pijala se uz kukove i grudi, tako tanka da je pod njom jasno mogao videti njene napete bračnice.

Smešeći se, Anet obide sto i zastade pred Fergusonom, laganom milujući rukama grudi i bokove.

— Skini to — reče promuklo Ferguson. — Skini se, do đavola!

— Mali moj Maks — mazno reče ona. — Nestrpljiv si večeras, a? Znaš pravila: prvo ti!

Progutavši pljuvačku, Ferguson žurno raskopča pantalone i svuče ih niz bokove, zajedno sa gaćama smešne crvene boje. Njegov ud još nije postigao potrebnu erekciju, iako se videlo da mu čitavo telo drhti od želje.

Anet je bez žurbe svlačila haljinu preko glave. Bila je potpuno naga pod njom, a njeni razbludni kukovi pokretali su se u laganom ritmu, smišljenom da što više uzbuđi muškarca.

— Hajde! — pozva muškarac. — Hajde, Anet...

Ona lagano kleče među noge raširene, zabacujući rukama kosu unazad, tako da joj se dojke još više podignu.

— Sviđaju ti se, a? — progovori tiho, promuklo.

Njegove ruke kao kandže padaoše na grudi žene, privlačeći je bliže sebi.

— Hajde, droljo! — proste nja. — Sta čekaš?

Zavalio se i sklopio oči, prepuštajući se njenim veštim usnama i rukama, ali se činilo da čak ni to još uvek nema efekta.

— Govori, Anet — mrmljao je. — Kaži mi, kako je bilo...

— Večeras?

— Večeras... sa Eldridžom!

— Ohh... — ona je namerno odugovlačila. — Ščepao me je čim smo ušli, gotovo je strgao odeću sa mene, Maks...

— Kakav mu je bio?

— Ogroman, Maks! Užasno veliki... Znaš, zbolelo me je kad mi ga je gurnuo...

— Ooohhh!

— Svršila sam istog sekunda — nasmeja se ona. — A dalje... dalje već znaš...

— Ne govori mi o tome — stenjao je Ferguson, grčeci se u fotelji dok su ga njene usne i jezik »obrađivali«. — Reci mi još jednom sve, od početka... Svaki detalj...

— Uleteo je u mene kao me teor, Maks — šaputala je ona strasno, ubrzavajući ritam svojih milovanja. — Kao ekspresni voz... kao debelo, čvrsto ko plje koje prodire, prodire i prodire, sve dublje i čini ti se da će te... Maks, vreme je!

Pala je nauznak izgovarajući poslednje reči, šireći noge i sklapanjući oči. Ferguson se bacila na nju i zari se jednim jednim ostrim pokretom, spuštajući glavu tako da može da joj zarije zube u krupnu čvrstu do jku sa bradavicom koja je ponosno gledala navise.

Zastenjali su oboje istovremeno i tela su im se stresla.

— Ohhh, Maks — uzdahnu žena. — Kako je ovoga puta bilo dobro!

Ferguson se nespretno uspravi, povlačeći navise pantalone. Izbegavao je njen pogled.

— Odlazi! — reče.

Ona se poslušno uspravi, do hvatajući haljinu sa poda. Kao i nekoliko sati ranije, zastala je pred ogledalom čim se obukla, vraćajući licu i kosi uobičajeni izgled.

— I reci onim lenštinama dole da požure sa brojanjem — zareža Ferguson pre nego što je žena zatvorila vrata za sobom. — Prokleta bila, kučko — dodade tiho, kada ga žena više nije mogla čuti.

Ruke su mu drhtale dok je punio sebi čašu čistim viskijem. Uspeo je da ih umiri tek nekoliko dugih minuta kasnije.

Ponovo šumovi iz hodnika. Dva čoveka; svakako donose novac od večerašnjeg pazara da bi ga smestili u bezbedni Fergusonov sef.

— Da! — razdera se ovaj kad začu tiho kucanje. — Ulažite, do đavola!

Dva čoveka gotovo pobožnim pokretima izručiše na sto gomilu novčanica, uredno poveza njih papirnim trakama.

— Koliko, Sančez?

— Trideset četiri hiljade osam stotina pedeset šest, mister Ferguson — odgovori Meksikanac sede kose i brkova ko- ga je ninda opazio iza rešetki blagajne. — Dobra noć.

— Da — nehajno se složi Ferguson. — U redu je, možete ići...

Sačekao je da oni zatvore vrata za sobom, a onda pritisnuo dugme pod pločom stola. Jedan deo ormana iza njegovih leđa, zajedno sa uredno slož- enim knjigama, skliznu u stranu, otkrivajući zid sa kvadrat- nim vratima sefa.

Nije bilo potrebe da ninda prati njegove pokrete da bi u- hvatio šifru za otvaranje. Znao je već satima, od trenutka ka- da je hipnotisanog Fergusona zapitao za nju.

Trljajući ruke, Ferguson za- tvori sef i posegnu za dugme- tom koje će ponovo prikriti gde je on smešten.

Ninda sačeka da dovrši i taj pokret, a onda tiho zazvižda.

Jednostavna i primitivna me- lodija, ali melodija za koju je mogao biti siguran da je Fer- guson ne može ni slučajno ču- ti. Jedna dečja pesmica iz Vije- tnama koja mu se urezala u pa- mćenje u jednom ranijem živo- tu, pre nego što je postao ni- nda.

Kao robot, Ferguson prekide započeti pokret prema čaši sa viskijem i dohvati slušalicu te- lefona. Njegovi prsti zaigraše po tasterima brojčanika.

— Mailberi? — reče u mikro fon kad mu se javi glas sa dru- ge strane. — Maks Ferguson. Moram da se vidim s tobom i sa Majerom... Ne, ne mogu ti reći telefonom, boga mu!

Stnpljivo je sačekao da se za- vrši rafal reči sa druge strane, a onda nastavio:

— Da, ima veze s tim poslom dole. Doznao sam nešto što bi moglo dovesti do krupnih pro- mena... Đavolski krupnih pro- mena, Mailberi, sa šest nula iza sebe, he-he-he!

Ponovo pauza dok sluša sa- govornika.

— Naravno da je hitno, Mal- beri, boga mu! Svaki minut je dragocen... Izgubili smo gomi- lu para kad je ona instalacija dole prestala da radi... Ovo bi mogao biti način da to sve nadoknadimo... sa kamatama! Da, da, da, još sutra! Haiti? Kog đavola Majer traži na Hai- tiju? U redu, u redu, prekosu- tra u podne... Kod vas u fa- brici, naravno, to je najsigur- nije mesto!

Razmenio je još nekoliko be- značajnih reči sa sagovornikom, a onda spustio slušalicu sa iz- razom olakšanja na licu.

Taj izraz najpre je smenilo iznenađenje, a onda panični strah...

Pošto je posthipnotička komanda bila izvršena, iz njegovog mozga nestalo je blokade koja ga je sprečavala da shvati značaj onoga što je izgovorio...

I onoga što je video, skoro pola sata ranije.

— Neka sam proklet! — prostenja Ferguson buljeći u zavesu iza koje je stajao ninda. — Ali ne... mora da je to bila samo... halucinacija...

Jednim pokretom ruke ninda ukloni zavesu i iskorači prema sredini prostorije.

— Nije bila halucinacija, Maks — reče kroz gustu svilu svoje maske. — Ja sam zaista sve vreme tu... i ti si stvarno zakazao sastanak Majeru i Malberiju.

Ferguson se lagano dizao iz fotelje, kao da ga pokreću već oslabljene, stare čelične opruge.

— Ko... ko si ti?

— Zar ne vidiš? Ja sam... ninda!

— N-ninda? Gluposti!

— Ne moraš mi verovati — sleže ramenima prilika u crnom. — Ali, seti se: ko bi te drugi mogao navesti da učiniš ono što si maločas učinio? Ko bi drugi mogao proći pored te-

be, a da ti ne shvatiš šta se do gađa? Ko bi drugi, najzad, sa svim sam uspeo da otkrije lokaciju vaše fabrike za heroin u Južnoj Americi? I da pošalje tamo trupe obučene za borbu protiv narkomafije?

Ferguson obliza suve usne.

— Bio si tu... sve vreme?

— Sve vreme. Video sam i ono sa Anet Berenson. Neobična žena, zaista.

— AAAHH!

Zajedno sa krikom besa, na Fergusonovim usnama pojavi se i malo bele pene. Gnev mu je dao dodatnu snagu i hitrost; njegova ruka je kao munja otvorila fioku pisaćeg stola, ščepala dršku pištolja i počela da diže oružje prema grudima ninde.

— A, ne! — reče ovaj skačući na sto. — Ne mogu te tek tako ubiti, Maks!

Udarac nogom izbi oružje iz Fergusonove ruke. Drugi, nimalo nežniji, pogodi ga u vrh brade i posla na pod.

— Ako te nađu mrtvog — promrmlja ninda vraćajući pištolj u fioku — Majer i Malberi mogli bi shvatiti da nešto ni je u redu i umaći mi. Što ne znači da nećeš umreti, Maks... To samo znači da tvoje mrtvo telo neće biti pronađeno pre

nego što pođem na satanak sa njima... a možda ni dugo posle toga...

*
* *

Telefon u apartmanu melodično zazvoni. Ninda skupi obruve, jer tek što je bio završio razgovor sa Sumiko koja mu je prenela mnoštvo novih podataka o gospodi Majeru i Malberiju.

Ni Pit to nije mogao biti; u ovom trenutku on kruži nad Mek Farlandom u sportskom avionu iznajmljenom na obližnjem aerodromu, a specijalna kamera vredno škljoca kako bi načinila što više dobrih snimaka prostora koji zauzima fabrika MMC.

— Da? — reče prinoseći slušalicu uhu.

— Recepcija, mister Eldridž. Jedna dama želi da vas vidi... Gospođa Berenson...

Gospođa Berenson?

Prošlo je tek nešto više od dvanaest časova otkako je neprimećen izveo Fergusona iz njegove zgrade i smrtno ga prestrašio, spuštajući ga niz fasadu zgrade visoke šest spratova uz pomoć tankog užeta od svile.

Istina, Ferguson nije umro od straha. Grkljan mu je presečen jednim zamahom vakizašija, a telo ostavljeno da miruje u jednoj jami kraj puta koji od Mek Farlanda vodi na istok, u planine. Pokriveno još gomi lom lišća i granja, da ne bi privukao lešinare i tako prerano odalo njegov položaj?

— Pošaljite je gore — reče ninda kratko. Alko je gospođa Berenson naslutila vezu između njega i Fergusonovog ne stanka, u svakom slučaju ne bi došla sama da se sveti...

Razgovor sa njom mogao bi biti zanimljiv. I ne samo razgovor...

Otvorio je vrata kada je čuo lupkanje njenih potpetica u hodniku. Ovoga puta bila je u strogom tamnosivom kostimu, ali je on bio tako skrojen da je neodoljivo morao privlačiti muške poglede.

— Anet! — reče on s osmehom. — Ovo je zaista prijatno iznenađenje!

Ona se bez reči provuče pored njega u apartman.

— Gde je Maks? — upitala je tihim glasom, dok su joj oči gnevno sevale. Čekala je Leslija nasred dnevne sobe, rasporačena, nalik divljoj zveri koja će se svakog trenutka baciti na svoj plen.

— Maks? Nisam ga video od sinoć, Anet... Ti si, odista, još spavala kada smo Pit i ja otišli, ali su ti drugi morali reći da je Maks ostao u kancelariji, živ i zdrav!

Ona obori pogled.

— Tako su mi i rekli — pro mrmrlja. — Ali... nikako ne mogu da se otresem utiska da upravo ti znaš šta se s njim dogodilo!

— Ne znam, Anet. Zaista.

Ona se umorno sruči u fotelju i pokušava da se osmehne.

— Oprosti — reče. — Pre-naglila sam, a? Nećeš me ponuditi pićem?

Lesli se široko osmehnu.

— Ti nisi došla zbog Maksa, zar ne? — upita tiho. — To je bio samo izgovor, Anet?

Njen pogled zadržava se na tre nutak na njegovom tankom ki monu. Svila nije bila u stanju da prikrije uzbuđenje koje je osetio čim je ugledao. Mogao ga je savladati, naravno, ali to ovoga puta nije želeo.

— Ne — odmahнула je glavom. — Stvarno je Maks u pitanju, ali ne onako kako ti misliš... U pitanju su poslovi; kad jedan biznismen tako iznenadno nestane, za njim ostane gomila nedovršenih poslova. A svi ti poslovi sada su pali na mene!

— Onda ipak zaslužuješ piće — osmehnu se Lesli, prilazeći baru. — Votka, ponovo?

— Bez uspavljujućih sredstava, molim — njen osmeh bio je bleđ, slabašan.

— Samo čista votka sa malo limuna — ninda joj pruži čašu. — U tvoje zdravlje, Anet.

Dobro je uzdahnula kad je otpila prvi gutljaj i ninda vide kako joj se grudi ubrzano dižu i spuštaju.

— Zašto mi to činiš, Lesli? — gotovo je zacvilela.

— Ja ti ne činim ništa. Ti to sama sebi činiš, Anet. Zašto se boriš protiv onoga što osećaš?

— Oh, boga mu!

Te reči kao krik sleteše sa usana žene. Tek načeta čaša sa pićem pade na tepih. Gubeći kontrolu nad sobom, Anet poseže rukama pod kimono i čvrsto steže Lesliejevo telo, padajući na kolena pred muškarca.

— Ti to voliš da radiš, zar ne, Anet?

Ona potvrdi ukočenim pokretom glave. Ninda sklupi oči, prepuštajući se njenom milovanju. Da, odista je umela to da radi, gotovo isto onako dobro kao devojke u Japanu koje od malih nogu uče samo jednoj je dinoj veštini: da muškarce dovode do prave ekstaze...

Otrgla se naglo, isto onako naglo kako ga je i zgrabila.

— Čekaj malo — prošaputa.
— Moram u kupatilo...

Pratio je pogledom njihanje njenih kukova pod suknjom. Davolski uzbudljiva žena, ali...

Hmm... taj njen iznenadni dolazak, pa još iznenadnija od luka da prekine dodir sa njim i povuče se u kupatilo?

Da li je nestanak Maksa Fergusona ipak razlog što je došla ovamo?

I da li je uopšte došla... sama?

Smeškajući se za sebe, i osluškujući šumove iz kupatila, ninda načini nekoliko izmena u apartmanu. Ništa krupno: rađilo se samo o prilagođavanju pojedinih zamki koje je još prvog dana bio pripremio za slučaj nailaska nenajavljenih gostiju.

Zbacio je kimono sa sebe ka da je voda prestala da šušti u kupatilu i ispružio se na divanu. Prednost tog mesta sastojala se i u činjenici da je tu poredjednako daleko od ulaznih vrata u hotelski apartman i požarnog stepeništa koje se završava nekoliko stopa dalje od prozora spavaće sobe.

Po koži žene još su svetlucale sitne kapi vode kada mu je prišla, naga i uzbudljiva i još jednom klekla kraj divana.

— Hoćeš još? — šapnula je promuklo.

— Ne. Sada ja tebi želim ne što da pokažem... Dođi.

Ustao je i privukao je u zagrljaj, dok se ona izdizala na prste da bi ga što bolje osetila na svom čitavom telu. Usne su im se spojile u dug poljubac u koji su oboje uneli gotovo sve što imaju u sebi.

Gotovo sve... jer oboje su zadržali jedan deo svog bića, nalik straži koja neprestano bdi.

Podižući ženu na ruke, ninda prilagodi njeno gipko telo stavu koji se u starim indijskim rukopisima o ljubavnom umeću naziva »položaj penjanja uz drvo«.

Uzdahnuvši, ona pokuša da ga primi dublje u sebe, ali ne uspe.

— Daj mi ga — reče kroz zube. — Celog...

— Polako...

— Nemoj polako! Daj mi ga, prokletstvo!

On se saže da usnama uhvati napetu bradavicu, pomilova joj vrh vrelim jezikom.

Grčila se i uvijala u pokušaju da se spusti niže, ali joj on to nije dopuštao.

Doživela je orgazam u takvom položaju, zabačene glave i otvorenih usta, dok joj je iz

grla izbijao zvuk nalik prede-nju mačke.

— Ovo je dobro — reče nekoliko trenutaka kasnije. — Ali ne tako dobro kao kad te dobijem celog...

— Ali me još uvek želiš, zar ne?

— O, da! Kao da po prvi put nisam onako potpuno ispražnjena. Mislim...

On joj zatvori usne poljupcem.

— Govorićemo kasnije — reče, spuštajući je na pod, ali je zadržavajući u uspravnom položaju. — Najpre ću dugo da te milujem i ljubim... po čitavom telu, Anet...

— Ne mogu to da izdržim — zajeca ona. — Poludim ako ga ne osetim odmah, razumeš!

Sada je on klečao pred njom, milujući je usnama i rukama i osećajući kako uzbuđenje u njoj raste kao plima. Pašla je na tepih kad više nije mogla da izdrži, vrišteći histerično za to što ne uspeva da ga povuče na sebe.

On joj to konačno dopusti i ona prodorno vrisnu i opusti se u njegovim rukama.

Kao da se ništa nije dogodilo, on nastavi da joj miluje bradavice vrhom jezika, čineći blage pokrete donjim delom tela, tako nežne da ih je jedva osetila.

— Kako je sada? — prošputa.

— Fino... Ohhh, bože, baš fino!

— Još me želiš, Anet?

— Ne govori sada, ti veliki glupane — nežno reče ona. — Čuti... pusti me da uživam... Aaaahhh!

On se lagano uspravi, sa osmehom na licu.

— Dobro glumiš, Anet — reče. — Zaista izvanredno. Igrala si nekada u porno-filmovima, zar ne?

— Šta?!

Njene oči zapanjeno su ga pogledale, ali je u njima nazreo i tračak straha.

— Ti, u stvari, ne osećaš ni malo zadovoljstva u polnom činu — nastavljao je ninda suvo. — Stavije, užasavaš se dodira u unutrašnjosti svog tela i zato tvrdiš da trenutno doživljavaš orgazam kako bi što više skratila vreme koje muškarac provodi u tebi. Tako je s tobom, zar ne, Anet?

Usne su joj bile blede, oči razrogačene, pume čistog užasa.

— Ali, ne — šaputala je. — Ne, nije tako...

— Nije isključeno da sada čak i sama veruješ u to — sleže ninda ramenima — ali to u suštini ne menja ništa. Ovo što sam ti rekao je istina. Mene

nisi uspela da prevariš kao Ma ksa Fergusona, na primer.

Ona se s naporom uspravi, pridržavajući se rukom za ivicu divana.

— Hoću da idem — reče. — Gde je... gde je moja odeća?

— U kupatilu. Samo, zar se ne bojiš da ćeš poremetiti plan svojih prijatelja, Anet?

— Plan? Kakav plan...?

— Neko je već pre dva minuta počeo da se vere požarnim stepenicama. Jasno sam čuo kako je jednom čelik njegovog pištolja zvecnuo o ogradu. Koliko njih će doći hodnikom, Anet? Dvojica, trojica?

Ona odmahnu glavom.

— Zaboga, Les, dragi, odakle ti takve paranoične ideje? Ja sam samo...

— Ti si samo htela da privučeš moju pažnju kako bi mi oni lakše prišli — zavrte ninda glavom. — O tome upravo i govorim? Šta će pomisliti o tebi kad iznenadim ja njih, umesto oni mene? Da si ih izdala, eto šta će pomisliti!

Ona obori glavu, pokrivajući lice rukama. Ramena su joj se tresla od grčevitog plača, ali je i to moglo biti gluma, kao i sve što je do sada rekla ili učinila.

Neprestano je držeći na oku, ninda se obuče hitrim, preciznim pokretima, a onda privuče

sebi vreću od grubog platna sa oružjem i opremom ninde, svojom jedinim prtljagom.

Neće ovo biti prvi put da će morati žurno da promeni mesto boravka, ostavljajući za sobom trag od krvi i mrtvih tela. Što se Pitovih stvari tiče, tu nema ničega zbog čega bi se isplatilo gubiti vreme na pakovanje. Mogao je svakog dana obući Tabaska od glave do pete za svega tridesetak dolara.

— Lezi na pod, Anet — reče ninda osluškujući šumove iz hodnika i pravca spavaće sobe.

— Može se dogoditi da su i oni tebe otpisali i da će otvoriti vatru ne mareći što si ti tu...

Ona ga zapanjeno pogleda, a onda, kao da se naglo prenula iz sna, potrča prema kupatilu.

Sledeći je pogledom, ninda zaviče ruku u vreću i laganim pokretom izvuče katana iz korica.

Stao je korak levo od ulaznih vrata u apartman. Čovek koji dođe požarnim stepenicama mora prvo da savlada jednu prepreku pre nego što uopšte postane opasan.

Duboko je udahnuo, ispunjavajući pluća vazduhom. Koraci u hodniku postadoše razgovetniji i on proceni da mu u posetu dolaze tri čoveka.

Tri čoveka od one vrste ljudi po kojima je grad Mek Farland postao poznat po čitavoj Zapadnoj obali.

Hladnokrvne i vešte profesionalne ubice, specijalisti za brzu likvidaciju svih koji imaju uticajne i bogate neprijatelje...

Sasvim je jasno čuo tihe glasove pred vratima, dok su pravili raspored po kojem će upasti unutra.

Ključ se bešumno obrte u bravi, a onda kratki trenutak iščekivanja...

Od udarca nogom, vrata odleteše do zida; rame uz rame, kroz njihov okvir uskočiše dva čoveka sa puškama spremnim za paljbu. Treći je ostao korak iza njih, klečeći na podu hodnika i tražeći pogledom da li će mu se ukazati neki cilj.

Pokret noge ninde naglo za-teže tanki, jedva vidljivi svileni konac pričvršćen za zid na drugoj strani uskog predvorja. Dva para očiju već su bila otkrila njegovu figuru, slepljenu uza zid, ali nije bilo vremena da se i cevi pušaka okrenu prema njoj.

Ninda oseti snažan trzaj, ali se njegovo stopalo ne pomeri

s mesta; dvojica napadača se sručiše na pod kao da su se spotakli o čeličnu šipku, a ne o jedva vidljivi svileni končić.

Tačno je znao dužinu konca, ali nije smeo da reskira da on ostane pod jednim od dvaju tela kad ga popusti pre nego što skoči. Zato je skoku prethodio kratak pokret oštrice katana koji preseče svilenu nit, oslobađajući nogu ninde veze sa njim.

Skok nije bio visok; nije bilo ni prostora, ni potrebe za tim...

Treći čovek pritisnu okidač kad se pred njim u vazduhu izmenada pojavi zgrčena prilika sa nečim dugim i svetlim u šakama. Rafal, međutim, proleće ispod skupljenih nogu ninde. Za precizniji hitac više nije bilo vremena.

Sečivo katana sruči se naniže brzinom munje, pogađajući lobanju žrtve tačno po sredini. Kost čak i ne uspori kretanje mača i oštrica projuri naniže, razdvajajući lice, vrat i čitav gornji deo tela na dve simetrične polovine.

Dočekujući se na noge, ninda načini piruetu. Katana mu je već bio ponovo nad glavom, spreman da zada novi udarac.

Nindama je dovoljan delić sekunde da uoče sve bitne elemente situacije. još manje od

toga da donesu najoptimalniju odluku kako nastaviti obračun.

Od dvojice palih ljudi, onaj levo uspeo je da se u padu okrene na bok i podigne pušku sa poda. Drugi je pokušao to isto, ali mnogo sporije: njegovu sporost objasnio je izraz bola na licu kada se oslonio na povređeni lakat.

Padajući na koleno, ninda ispruži ruku sa mačem u udarcu koji se, ne bez razloga, naziva »ujed otrovne zmije«. Samo su još one u stanju da tako brzo zadaju ujed i povuku glavu i gornji deo tela natrag, spremne da to ponove u sledećem delu sekunde.

Zbog položaja tela na podu, katana se morao kretati skoro horizontalno i prevaliti mnogo duži put nego obično. Ipak, udarac je bio nepogrešiv: probivši se kroz meko tkivo trbuha, sečivo produži brzinom munje do srca i isto tako se brzo vrati istim putem natrag.

Drugi čovek zaurla od straha shvativši šta se dešava, shvativši — još strašnije — da više ne postoji ništa na ovom svetu što bi ga moglo spasiti od ubice sa blistavim mačem u ruci.

Trzaj kojim je pokušao da izbegne udarac mača bio je pre spor, uprkos strahu koji ga je učinio mnogo bržim nego obično.

Padajući ukoso i naniže, sleva udesno, oštrica se sruči na vrat ispod samog uha i odvoji glavu od tela koje šok iznenadne smrti odiže gotovo čitavu stopu od poda pre nego što krv šiknu iz presečene vratne arterije.

Produžujući pokret kojim je zadao taj udarac, ninda preskoči ispruženo telo, pazeći da ne ugazi u lokve krvi koje tepih još nije uspeo da upije.

Prozor spavaće sobe u istom tom trenutku s treskom se sručio na pod i ninda ču udar s kojim jedno teško telo učini to isto. Staklo je krcakalo pod nogama napadača koji je hitao da bi se što pre umešao u obračun na prednjim vratima. Onaj koga traže, uhvaćen između dve vatre, neće imati nikakvih izgleda da se izvuče...

Dugim skokom ninda se stvorila kraj zatvorenih vrata spavaće sobe. Priljubljen uza zid pored njih, on ih ostrim pokretom ruke otvori i povuče ruku natrag.

Lutka od krpa, u čovekovoj prirodnoj veličini, okačena o ta vanicu, pade u otvor vrata kad ona svojim pokretom prekidesa nit koja je do tada držala lutku van tog okvira.

Čovek koji žuri, sa spremnim oružjem u ruci, nikada ne zastaje da proveri da li je ta

ljudska figura pred njegovim očima odista onaj koga želi da ubije...

Rafal doslovno raskide metu, raznoseći komadiće tkanine po čitavoj prostoriji poput olujnog vetra.

Ninda ču glasni uzdah iznenađenja, kad napadač shvati u šta je gađao. Njegove cipele otklizale po tepihu dok je pokušavao da se naglo zaustavi.

Ninda odabra upravo taj trenutak da iskoči iz zaklona, ječnim od onih naizgled nemogućih akrobatskih skokova u kojima se smer kretanja menja dok je telo još u vazduhu.

Cev puške se pokrete, ali je taj pokret užasno kasnio. Napadač ne stiže čak ni da popraća pušku kako bi pokušao da zaustavi sečivo koje je odozgo padalo prema njegovom licu.

Ne bi ni uspeo u tome, jer bi čelik katana prerezao drvo i metal oružja kao meki sir. Jedina razlika, možda, bila bi u tome što vrh mača ne bi ovako duboko prodro u grudi, izlazeći na leđa za nekoliko palaca.

U oba slučaja udarac bi bio fatalan. Onaj ko stane pred nindu ne može ni očekivati bolju sudbinu...

Ninda na trenutak zastade da oslušne, zbog mogućnosti da još jedan napadač dođe požarnim stepenicama, ali su to orga-

nizatori napada očevidno smatrali nepotrebnim.

Obrisavši sečivo katana čodeću poslednjeg ubijenog protivnika, on u hodu vrati mač u korice skrivene u vreći.

Vrata kupatila nisu bila čak ni zaključana.

Anet Berenson sedela je na ivici kade i buljila pred sebe.

— Hajde! — oštro reče ninda. — Idemo odavde... policija samo što nije stigla!

Ona ga iznenađeno pogleda.

— Ti... nećeš me ubiti?

On je grubo ščepa za kosu i uspravi.

— Polazi! — reče. — I bez ikakvih gluposti, inače...

Išla je ispred njega oborene glave, pokorno, nalik detetu koje, svesno svoje krivice, hoda ispred ljutitog oca pitajući se kada će pasti prvi udarac.

Grupica ljudi iz posluge hotela stajala je pred vratima lifta u predvorju. Niko od njih ne usudi se čak ni da pogleda nindi u oči.

Lesli u prolazu baci smotak novčanica na pult recepcije. Za boravljajući da vrati slušalicu telefona na njeno mesto, čovek iza pulta ukočeno je buljio u njega kao da je trenutak ranije ugledao glavu Gorgone.

Zavijanje policijskih sirena čulo se u daljini kada su se njih dvojice pomešali sa gomilom pro-

laznika pred hotelom i odmah potom skrenuli u usku poprečnu ulicu.

Ninda otvori vrata »korvera« i Anet poslušno zauze mesto pored vozača. Držeći je ne prestano na oku, Leslie spređa obide kola, baci torbu sa opremom na zadnje sedište i sede za volan.

Nekoliko trenutaka kasnije bili su dva bloka daleko od hotela pred kojim su policijske si rene sada zavijale u gromoglasnom horu.

— Govori, Anet...

Ona drhtavim rukama zapalila cigaretu.

— Bio si u pravu, Leslie... ono maločas bila je zamka...

— Ko je smislio sve to?

— M-Malberi...

— Kako se to, do đavola, do godilo?

— Jutros je tražio Maksa i iznenadio se kad sam mu rekla da je nestao. Našli smo se posle toga u gradu i ja sam mu ispričala šta se sve dogodilo prethodne noći. Ne znam zašto, ali je on bio uveren da si ti nekud odveo Maksa. I ne samo to... imam utisak da si mu pokvario neki jako dobar posao, dole u Južnoj Americi...

Ninda se osmehnula.

— I jesam — reče. — Zbog čega je Malberi tražio Fergusona?

— Da mu javi da će Majer ranije doći sa Haitija. Trebalo je da se njih trojica nađu sutra u podne, a Melberi je želeo da taj sastanak pomeri za današnji dan.

— Ova četvorica, to su bili Malberijevi ljudi?

— Da.

— Zašto si pristala da izigra vaš mamac, do đavola? Spreman sam da se kladim u šta hoćeš da bi i tebe likvidirali za jedno sa mnom da im je plan uspeo!

Ona se blede osmehnula.

— Vidi se da ne poznaješ ovaj prokleti grad — reče s gorčinom. — Kad Malberi kaže »žaba«, ti onda skočiš. Stvari tako stoje. Vrlo jednostavno. Nije čak ni pitao da li pristajem, čoveče! Ponašao se kao da svi mi postojimo samo da bismo ispunjavali njegove želje!

— Mogu da zamislim — osmehnula se ninda. — Gde je on sada?

— Sa Majerom. U fabrici.

— Hmmm... Bila si tamo?

— Dva ili tri puta, sa Maksom. Zašto?

— Je li teško ući u krug?

— Teško? To je blag izraz. Pravi izraz je — nemoguće!

Ninda se nasmeja.

— Znaš, mala — reče — i ma nas koji nikako ne umemo

da shvatimo šta ta reč odista znači!

— Znači da se ne može ući — tvrdoglavo ponovi žena. — Krug je zaštićen visokom ogradom načičkanom senzorima, a postoji samo jedna jedina kapija koju kontroliše privatna policija dvojice vlasnika. Privatna armija, bolje rečeno; naoružani su bolje nego Nacionalna garda, čoveče!

— I to nikome nije palo u oči?

— O, jeste. Sve je savršeno legitimno: njih dvojica bave se opasnim materijama. Zvanična verzija je da je tako dobra zaštita neophodna da neki ludak ili terorista ne bi prodro u krug i izazvao havariju. Malberi tvrdi da bi to značilo smrt najmanje polovine stanovnika Mek Farlanda... a ja... ja sam sklon da mu poverujem...

Ninđa se nasmeši i klimnu glavom. Da, i on je bio sklon da poveruje u kvalitet Malberi jeve službe obezbeđenja. Taj tip nije štedeo na sopstvenoj sigurnosti, u to se uverio još u tajnoj fabrici heroína u Amazoniji.

A opet, ne sme ni trenutka odlagati pokušaj da se dočepa njega i Majera. Čim do njihovih ušiju stigne vest da napad

u hotelu »Denton« nije uspeo, oni će se izgubiti. Pre nego što ih ponovo pronade, moraće da utroši mnogo i vremena i truda...

Radio-telefon, pričvršćen na vrata kraj njega, javi se melodičnim signalom i on levom rukom dohvati mikrofona.

— Halo, zemlja — začu se glas Tabasko Pita iz zvučnika. — Nebo ovde!

— Halo, Pite! Šta se dogodilo?

— Ovde gore ništa. Jedino što upravo sada imam divan pogled na parking hotela »Denton«. Šta se to dogodilo, policajci iz celog okruga imaju kongres ili nešto slično?

Lesli se nasmeja.

— Neki tipovi pokušali su da likvidiraju gosta u apartmanu 35—B — odgovori. — Bilo je malo pucnjave i dosta krvi. Četiri još topla leša.

— Znao sam. A gde je sada taj gost, ortak?

— Na putu do prijatelja koji imaju radnju zapadno od grada. Znaš onu radnju koju je danas trebalo da pogledaš?

— Uh-uh! — dopre sa neba. — Sve mi se čini da je ovo vreme provedeno na nebu bilo iz gubljeno, a?

— Moglo bi biti... Samo, imam jednu ideju: možda je čak i dobro što si se ispeo tako visoko, ortak!

*
* *

Ninda zaustavi kola na izlazu iz poslednjeg bloka stambenih zgrada. Pola milja dalje, na prvim obroncima Sijera Nevade asfaltni put je presećala teška čelična kapija koju su otvarali i zatoarali snažni elektromotori, pokretani iz betonske stražarske kućice pored kapije.

I levo i desno od kapije pružao se neprekidni niz stubova povezanih žicom, prva spoljna ograda jedne od fabrika kompanije MMC.

Šest stopa iza prvog pružao se drugi red stubova, čineći ogradu paralelnu spoljnoj. Upravo dok je ninda proučavao ovaj prizor, betonskom stazom između dva reda žice prođe uniformisani čovek sa puškom o ramenu. Kraj njega je trčkerala ogromna crna doga, jedna od onih zveri obučanih da ubiju na prvi znak svog vodiča.

— Izađi — reče ninda.

— Šta si rekao?

— Rekao sam da možeš ići — odgovori on, ne skidajući pogled sa ograde i fabričkih instalacija iza nje, neprestano obavijenih sivkastom izmaglicom. — Slobodna si, Anet.

Ona zgrabi ručicu brave, ali joj je pogled i dalje bio pun ne verice.

— Nećeš... nećeš me ubiti?

— Zašto bih? Idi, Anet. I, ako želiš dobar savet, otiđi iz ovog smrdljivog grada. Lepa si, obrazovana i sposobna, neće ti biti teško da nađeš dobar posao na nekom drugom mestu.

Ona odškrinu vrata, ali je oklevala da izađe.

— Idi, Anet. Žuri mi se.

Izašla je na asfalt i zbunjeno se osvrnula oko sebe.

— Lesli... ja...

On dodade gas, mahnuvši joj rukom u znak oproštaja. Odista više nije bilo vremena za gubljenje, jer se još mora presvući u kostim ninde pre nego što Pit stigne i počne ostvarivati nje jednog đavolski opasnog i drskog plana.

Skrenuo je desno, paralelno sa stambenim blokom i ponovo zaustavio kola tačno naspram upravne zgrade fabrike, kocke od čelika i betona podignute stotinak jardi iza ograde. Nije skidao pogled s nje čak ni dok se hitro presvlačio.

Po danu kostim ninde prestaje da bude dobra kamuflaža, što mu je noću glavna prednost. Figura u crnom kostimu po staje čak upadljiva.

Ali, i strašnja. Zato što je takva pojava van iskustva Mal berijevih plaćenih ubica. Strah od nepoznatog još uvek je jedan od najsnažnijih strahova čovečanstva, prenet iz vremena kada ljudi nisu razumevali gotovo ništa od onoga što se zbivalo oko njih.

Sunce mu je bilo za leđima kada je izašao iz kola i bez žurbe krenuo prema ogradi od žice preko pola milje neravnog tla prekrivenog kržljavom, žučkastom travom, sasušenom od sunca i hemikalija koje je fabrika godinama izbacivala u atmosferu Mek Farlanda.

Pogled mu je neprestano pretraživao stražarsku stazu duž ograde, pitajući se kada će neko od čuvara opaziti usamljenu figuru u neobičnoj odeći kako se preko pustare približava fabrici.

Iz opšte buke i žamora grada, buke instalacija u fabrici, izdvoji se jedan monotoni zvuk, isprva nalik zujanju komarca.

Ninda ubrza korak, odmeravajući težinu namotanog užeta

od crne svile na svojoj desnoj ruci. Kao i obično, slobodni kraj užeta bio je otežan komadom olova, omogućujući da ga baci daleko i precizno.

Sem što ovoga puta daljina hica neće biti ni izbliza toliko bitna, koliko preciznost...

Zvuk iza njegovih leđa postajao je sve jači, sada sasvim prepoznatljiv kao grmljavina motora malog sportskog aviona za čijim upravljačem sedi Tabasko Pit...

Pod kapuljačom, usne ninde razvukoše se u osmeh kada se okrenuo da preko ramena baci pogled. Da, Pit leti po kursu koji će ga u prvom trenutku dovesti na pravo mesto, upravo onako kako su se i dogovorili.

Kada je vratio pogled napred, već naprežući mišiće za napor koji ga očekuje, čovek koji je malčas prošao betoskom stazom sada je trčao natrag, doga za njim, dugim, elastičnim skokovima, verovatno se pitajući u svom psećem mozgu šta se to iznenada dogodilo.

Opuštajući desnu ruku, ninda započe sporo kružni pokret slobodnog kraja užeta sa otežanim krajem.

Nije se više nijednom osvrnuo da pogleda prema avionu,

kontrolišući samo sluhom njegovo kretanje i udaljenost. Ču lo vida bilo mu je potrebno zbog neravnina na tlu, jer pogrešan korak u odlučnom trenutku može dovesti do propasti ionako rizičnog plana.

* Na stražarskoj stazi, čuvar je zastao tačno naspram njega, skidajući pušku s ramena. Doga je njuškala unaokolo; vetar je duvao iz pravca fabrike tako da nije mogla osetiti miris čoveka koji se približava, a kod pasa je čulo vida suviše slabo da bi bilo od velike pomoći u ovoj situaciji.

Grmljavina motora u njegovim ušima pojača se gotovo do granice bola...

SADA!

U trenutku kad stajni trap aviona projuri ne više od stope nad njegovom glavom, ninda baci uže, glatkim, preciznim pokretom, uzimajući u obzir i strujanje vazduha koje će prolazak letelice izazvati oko njegovog tela.

Komad olova prolete između nosača desnog točka i uže se omota oko debele čelične cevi. Ninda rukama zaštićenim rukavicama od crne kože, čvrsto steže upletene svilene niti.

Sila kojoj se ne bi mogao suprotstaviti, čak i da je to po

želeo, odvoji ga od tla i pone se naviše brzinom od preko sto tina milja na čas.

Stigao je nad ogradu pre nego što je stražar uspeo da strgne pušku sa ramena. U magnovenju je jasno video bledo, napeto lice čoveka, dignuto naviše, a onda je ograda ostala za njim i avion počeo blago da se izdiže kako bi proleteo nad ravnim krovom upravne zgrade.

Procenjujući visinu, ninda od mota nekoliko stopa užeta upi njući se da zadrži oči otvorene, uprkos ujedima vetra ispunjenog zagušljivim gasovima.

Njegovo telo skliznu naniže. Sa savršenom hladnokrvnošću, nešto nalik računaru u mozgu ninde dade znak da je vreme da otvori prste i prepusti se si li intercije.

Šireći ruke, da bi održao stabilnost leta, ninda je kao ptica leteo po plitkoj paraboli prema staklenom zidu prvog sprata zgrade. Mesto je bilo dobro odabrano, u dogovoru sa Pitom koji je imao mnogo više vremena da dobro osmotri fabriku.

Iza ovog zida je veliko predvorje, raskošno uređeno, dobar znak da su u blizini prostorije vlasnika i menadžera.

Što je još važnije, u tom prostoru nema suvišnog nameštaja koji bi mogao ugroziti doskok ninde.

Trenutak pre nego što će stići do staklenog zida, ninda se obrte u letu i skupi noge.

Staklo se rasprsnu kao da ga je pogodila granata. Nošeno inercijom, telo ninde odlete još nekoliko stopa u unutrašnjost, a onda se zakotrlja po debelom tepihu, gotovo sve do suprotnog zida predvorja.

Ninda je bio na nogama pre nego što je zapanjena devojkica za stolom u suprotnom uglu uspela da skoči i prodorno vrisne.

Oštrica katana blesnu pred očima devojkice i ona se ukoči, sa komično otvorenim ustima.

— Malberi i Majer! — zareža ninda. — Gde su? Govori!

Devojkica zatvori usta i ponovo ih otvori, ali iz grla joj ne izađe nikakav zvuk.

Glavna fabrička sirena zavijala je na uzbunu i spolja se čula buka naglo pokrenutih automobilskih motora, uzbuđeni glasovi, topot nogu u čizma ma po betonskom parkingu.

Ljudi iz obezbeđenja reagovalaće brzo. Pitanje je samo da li će on pre toga stići do onih koje traži...

— Govori, devojkico! — prosikta. — Gde su?

Buci spolja pridruži se još jedan zvuk, grmljavina motora aviona koji se ponovo obrušavao prema upravnoj zgradi. Pit ne može učiniti nešto posebno, jer je njegov avion ne-naoružan, ali će bar donekle usporiti i dekoncentrisati ljuda oko zgrade.

Desna ruka devojkice se podiže i pokaza prema vratima iza sebe.

— T-tamo... ali...

Projurio je kroz vrata pre nego što je uspela da izgovori drugu reč i našao se u velikoj, raskošno uređenoj sali za sastanke.

Bila je prazna, ali su se uzbuđeni glasovi čuli kroz vrata od mahagonija na suprotnom kraju prostorije. Bio je na dobrom putu, jer je na tim vratima stajala velika tabla sa imenima Majera i Malberija.

Šta je to? Kakav je to šum?

Žurno zalupljena vrata od lakog drveta... zvuk elektromotora...

Lift, prokletstvo! Lift!

Ako siđu u prizemlje i uskoče u jedan od automobila koje čuje oko zgrade, ne može učiniti gotovo ništa da ih zausta-

vi. Što je još gore, naći će se u osinjaku, okružen sa najmanje petnaest ili dvadeset dobro naoružanih ljudi koji umeju da upotrebe svoje oružje.

Nije gubio vreme na otvaranje vrata koja su se isprečila pred njim. Proleteo je kroz njih, ramenom napred, doslovno razneviši prepreku na komade.

Da, vrata lifta na suprotnoj strani prostorije, uređene pre kao luksuzni klub, nego radna odaja poslovnih ljudi.

Ali, nema vremena da procuava detalje oko sebe. Put do lifta štiti čovek u crnoj uniformi čuvara fabrike. Stoji nasred prostorije, raširenih nogu, držeći obema rukama pištolj u višini očiju.

Ninda ne uspori svoj trk, na protiv!

Bacio se unapred skokom du gim gotovo dvadeset stopa, malo ukoso, tako da se ukloni sa linije nišanja protivnika.

Pucanj!

Prvi metalak prolete kroz razbijena vrata, čitavu stopu daleko od levog ramena ninde. Cev pištolja načini grčevit pokret, sledeći taj užasno brz cilj, ali čuvar nije imao vremena da još jednom pritisne obarač.

Bacajući se napred, ninda ispruži ruku sa mačem i oštrica se sjuri u trbuh čuvara. Energija zaleta ninde bila je tolika da tek štitnik za ruku zaustavi dalje kretanje mača, snažno udarivši o kičmeni stub.

Ninda istrže mač iz krvave rane i lagano se uspravi na noge. Razloga za žurbu više nije bilo; oni koje traži već su mu umakli i nema praktično nikakvih izgleda da ih stigne...

Ali...

Taj šum iz okna lifta?

Da li je moguće da su Malberi i Majer načinili toliku glupost?

Sluh jasno reče nindi da se kabina lifta nije zaustavila u prizemlju, već čitavih dvadeset stopa niže, u podzemnoj prostoriji za koju nije ni znao da postoji!

Sklonište, naravno... Malberi i Majer su dalekovidi ljudi... predviđeli su sigurnu jazbinu za sebe u slučaju da dođe do havarije u fabrici. Njihova koža, zaboga, mnogo je skuplja od života hiljadu radnika i stanovalnika Mek Farlanda!

Osmehujući se pod svojom maskom, ninda zakorači prema vratima lifta.

Načinio je tek prvi korak kada mu haragei reče da stiže nova opasnost.

Pod je tutnjao pod koracima velike grupe ljudi koja stiže is tim putem kojim je došao i on...

*
* *

Osmorica ljudi, čitava gomila...

Naravno, nemaju nikakve izglede protiv njega. Ne jednom dogodilo se da ninda sa mačem u ruci uskoči usred velike grupe protivnika, obrćući se kao čigra i deleći munjevite udarce levo i desno, pre nego što oni shvate da je borba i počela.

Ne, sada nema vremena za tako spektakularam obračun. U svom skloništu dvojica velikih »M« bez sumnje imaju sve uslove za komuniciranje sa svim delovima fabrike i spoljnim svetom. Ne sme im dati vremena da se priberu i organizuju jači otpor.

Malo raširenih nogu, on je stajao pred vratima lifta, vrteći među prstima desne ruke jednu od onih tajanstvenih eksplozivnih kuglica koje imaju gotovo neverovatnu razornu moć.

Zavrtlao je kuglicu kroz razbijena vrata u trenutku kada

je gomila naoružanih ljudi upala u susednu prostoriju. Nije čak ni sačekao da eksplozija odjekne, već se okrenuo vratima lifta i otvorio ih gotovo bez napora, uprkos protivljenju mehanizma.

Čitava zgrada se zatrese i kroz razbijena vrata navre oblak crno-žutog dima jakog mirisa. I ne samo dim; kao letnji pljusak, po podu i nameštaju počеше da dobuju komadi poda, stakla, nameštaja, pokidani i neprepoznatljivi delovi ljudskih tela...

Pridržavajući se jednom rukom za kablove lifta, ninda zatvori vrata za sobom, oprezno osluškujući.

Mora biti vrlo tih, jer će akustično betonsko okno pojačati svaki šum koji napravi. Malberi i Majer verovatno nisu sami sišli u podzemlje, okno je tako široko da kabina može primiti najmanje četvoricu ljudi.

Njihovi telohranitelji, za sada, ništa ne sumnjaju. Nikom od njih neće pasti na pamet da se vertikalno okno može savladati i bez kabine koju su blokirali ostavljajući otvorena vrata lifta.

Nekoliko trenutaka kasnije, stopala ninde bešumno dotako

še krov kabine lifta, izrađen od tankog čeličnog lima.

Saginjući se, on prisloni uho na lim. Sklopio je i oči, da bi se bolje koncentrisao na šumove iz podzemnog skloništa.

Samo nervozno disanje dvojice ljudi i ništa više. Mora da postoje još jedna vrata koja prostor ispred lifta odvajaju od skloništa u koje su se povukli Malberi i Majer.

Kleknuvši, ninda zari vrh va kizašija u limenu ploču.

Lim nije pružao gotovo nikakav otpor sečivu oštrom poput brijaa; glavni problem sa stajao se u tome da ono što želi da izvede, izvede potpuno bešumno, kako ne bi dvojicu čuvara upozorio da nešto nije u redu.

Dragocene sekunde su proticale, ali on nije dopuštao da nestrpljenje ubrza njegov posao. Veoma je važno da Malberi i Majer ne budu upozoreni da je napadač praktično pred njihovim vratima. Ako to otkriju, svi izlazi iz okna biće tako dobro čuvani da će svaki pokušaj da se tuda vrati do površine zemlje postati opasna igra sa smrću...

Oprezno se uspravljaajući, ninda vrati vakizaši za pojas. Sluh mu je pomogao da odredi

položaj dvojice čuvara; u ovoj situaciji šurikeni će još jednom poslužiti bolje od bilo kog drugog oružja.

Izdižući se na prste nogu, on odskoči uvis i malo napred. Na četi lim popusti gotovo bešumno pod njegovom težinom, i on polete naniže, prema podu lifta.

Prvi šuriken lansirao je još u padu. Sa kratkim, oštrim zviždukom, čelična zvezda se zari tačno među oči uniformisanog čoveka u trenutku kada su počele da se šire od iznenadenja.

Odjek prvog zvižduka i tihog uzdaha pogođenog još su lebdeli u vazduhu kada je iz ruke ninde poletela i druga smrtonosna zvezda.

Cilj mu je bio malo iskosa, i zato se odlučio za sigurniji hitac, u grudi. Proživši nadlakticu, šuriken se kroz odeću zari tačno u srce, bacajući žrtvu na grubi betonski zid skloništa, a da nije imala vremena čak ni da se iznenadi.

Dok je iz krvavih rana vadio svoje dve čelične zvezde, ninda je pogledom proučavao mesto na kojem se zatekao.

Uski prostor, sa svih strana okružen zidovima od grubog betona. Tačno pred njim u zi-

du su teška čelična vrata sa točkom koji služi za njihovo otvaranje i zatvaranje.

»Iza ovih vrata biće još jedna, ista ovakva«, zaključujući ninda. »U unutrašnjosti skloništa atmosferski pritisak biće nešto viši nego u okolini. Njih dvojica zaista su računali sa mogućnošću ozbiljne havarije u fabrici i preduzeli su sve mere da otrovni gasovi ne prodru u sklonište pre nego što im sti gne pomoć spolja.

Pomoć spolja?

Hmmm. . .

Pogled ninde zastade na debelom spletu kablova koji je izvirao iz zida iznad samih vrata i gotovo nestajao u betonskoj tavanici nad glavom ninde.

Ako preseče te kablove, Malberi i Majer naći će se u betonskoj mišolovci.

Betonskom grobu, štaviše. Bez osvetljenja, bez klima-ure đaja koji ih snabdeva vazduhom, bez veza sa površinom!

Ninda odmeri na dlanu još krvavi šuriken, a zatim ga zavrtla prema spletu kablova.

Snažan blesak, miris ozona od električnog pražnjenja, prsak koji se mnogo puta odbi od betonskih zidova.

I potpuna tama posle toga. Jedino još na dužici oka treperi svetleća tačka, poslednja uspomena na malopredašnji blesak.

Tama je, zapravo, prirodni ambijent nindi. Ambijent u kojem se oni savršeno snalaze. . .

Ninda na betonskom podu napipa bačeni šuriken, još vreo od električnog pražnjenja, i vrati ga u skrovište pod opasacem, a zatim pride vratima i sigurnim pokretima počeo da okreće veliki točak.

Metalna vrata skliznuše u stranu i on načini korak napred, pružajući ruke u tamu.

Tačno, još jedna vrata, sa istim ovakvim točkom. Međutim, on neće moći da se obrne sve dok spoljna vrata ne budu zatvorena.

Tako je. Čak ni ogromna snaga ninde nije uspela da ga pomeri pre nego što se okrenuo da bi točkom na unutrašnjoj strani zatvorio prva vrata za sobom.

Drugi točak sada se pokretao sasvim lako i mehanizam počeo da otvara vrata, palac po palac. . .

Tih kao senka, ninda se pojavio kada je otvor postao dovoljno veliki za to. Držao se

poda, ubeden da se teška vrata nisu mogla otvoriti bešumno.

— Pol — dopre do njega iz tame šapat pun užasa. — Neko je na vratima, Pol! Upali svetiljku!

— Šta ti je, Vilmote! — Ovaj glas, bar za sada, uspeva da prikrije strah. — Privida ti se... Moramo štedeti bateriju, do đavola!

Smeškajući se u sebi, ninda se odiže sa poda i dohvati točak sa unutrašnje strane. Sada više ne mora da žuri, ima čak vremena i da se malo našali sa strahom Pola Majera i Vilмота Malberija...

Ovoga puta, međutim, vrata sasvim jasno škljocnuše. Jedino je brzina ninde bila u stanju da ga ukloni iz snopa žućkaste svetlosti koja iznenada osvetli prostor oko vrata.

— Prokletstvo! Sada sam i ja nešto čuo! — promuklo reče Majer.

— Jesam li ti rekao, do đavola! Neko je napolju! I... i želi da uđe!

Mlaz svetlosti skliznu unao-kolo po prostoriji, ali je ninda već bio u bezbednom zaklonu metalnog ormara u kojem su, verovatno, dvojica partnera držala svoje poverljive spise.

I ovo malo svetlosti Majerove džepne lampe bilo je dovoljno da upozna neveliku prostoriju. Dva metalna stola, nekoliko stolica, kompjuter, teleks i telefonski aparati na konzoli u uglu, ormani bez reda postavljeni uz betonske zidove.

— Bez panike! — reče Majer. Pištolj u njegovoj ruci bio je uperen u vrata, ali je već po ukočenosti Majerovih udova nindi bilo jasno da je pištolj stvar koju veoma loše ume da upotrebi. — Možda je to neko od naših ljudi, do đavola!

— Zašto se onda ne javi? Ne, Pol... to je ON!

— Ne budi lud, Vilmote... Evo, sad se ništa ne čuje. Možda nam se učinilo.

— Nemoj gasiti lampu, Pol... molim te...

— Umiri se, do đavola! I misli o tome da ne možemo dugo ostati u ovoj jazbini, pre nego što nam nestane vazduha! Što više brbljamo, to će se pre dogoditi!

Svetlost se ponovo ugasi. Ninda se bešumno uspravi i pođe duž zida. Sve prepreke bile su urezane u njegovu memori-

ju, tako da ih je sa lakoćom zaobilazio.

— Pol!

Ovoga puta bio je to vrisak pun panike. Svetlost lampe odmah ponovo blesnu, ali se ninda i ovoga puta našao van njenog domašaja.

— Koji ti je đavo? — zarezha Majer.

— Nekoga ima ovde! Časna reč, Pol!

Majer bez reči ugasi lampu, besno otpljunuvši na pod.

— Pol! Osećam da je on tu, kad ti kažem!

Još nekoliko hitrih, bešumnih koraka ninde u potpunoj tami. Sada je stajao tačno iza Majerovih leđa.

— Znaš, Pol — reče sasvim običnim glasom — Vilnot je u pravu.

Majer je reagovao veoma brzo, uzevši u obzir da nije čovek od akcije. To »brzo«, međutim, za jednog nindu ravno je brzini jako usporenog filma.

Otrgao je pištolj iz Majerove ruke i odbacio ga u mrak. Odbio je potom još jedan nespreditni udarac i odgurnuo Majera na pod.

Vrišteći, Malberi je pojurio prema vratima, ali nije stigao daleko. Za njegove oči, tama je

bila potpuna; naleteo je na jednu stolicu i bučno se stropostao preko nje, slomivši je na komade.

Ninda uze džepnu lampu iz neosetljive Majerove ruke i upali je.

— Ne moramo više da brijemo o bateriji — objasni ninda dvojici ošamućenih slušalaca koji su sa poda zurili u njega. — Uskoro izlazimo napolje, sva trojica.

Još jednom, Majer je pokazao više hrabrosti i prisebnosti.

— Ko si ti? — upita oštro, pridižući se s poda. — I šta znače taj glupi kostim i maska?

— Ovo je kostim ninde. Ja sam ninda.

— Ninda?! Ma hajde! To su glupe priče za decu, čoveče!

— Ima i takvih, Majer. Moja priča je, na nesreću, vrlo ozbiljna. Kao i priča o plemenu u džunglama Amazonije koje ste vas dvojica osudili na lagano umiranje. Neki od njih već su umrli... možda će i ostali poći za njima!

— Gluposti! — Majerov glas i dalje je bio siguran. — Video sam i tu bajku u novinama! Biće vrlo teško dokazati da ti otpaci potiču iz ove fabrike!

— Nemam nameru nikome to da dokazujem — sleže ninda ramenima. — Svojim očima sam video kontejnere koji su avionom stigli u džunglu. Čitava gomila takvih kontejnera stoji iza ove zgrade, nepunih sto jar di odavde. I to bi mi bilo dovoljno, čak i da nemam izjave tipova koji su taj posao obavljali za vas.

— Nijedan sud neće uzeti u obzir izjave kriminalaca — na dmočno se osmehnu Majer.

— I to znam. Samo, gospodo, ja uopšte nemam nameru da vas prijavljujem policiji ili izvodim pred sud...

— Nego? — bio je to ovoga puta uplašeni Malberijev glas.

— Najpre ću vas prinuditi da sa vaših računa prebacite milion dolara organizaciji koja se upravo formira za pomoć plemenu koje ste gotovo uništili...

— Milion dolara! — grohotom se nasmeja Majer. — Dobar vic!

— A posle? — prošaputa Malberi jedva čujno i radoznalo u isto vreme. — A posle?

— Posle... — glas ninde odjeknu metalno pod betonskim svodom. — Posle ću vas ubi-

ti... pošto se vama poslužim da se izvučem iz ove jazbine!

*
* *

— Nećeš izaći živ odavde... pa makar sebe nazivao i ninđom.

Sečivo katana iznenada blesnu na svetlosti lampe. Majer prodorno vrisnu, hvatajući se levom rukom za krvavo mesto na glavi, mesto na kojem je samo trenutak ranije čvrsto stajalo uho koje se sada valjalo po prašnjavom betonskom podu.

— Smučio si mi se, Majer — reče ninda oštro — svojom arogancijom i svojim pretnjama. Ovo je samo prvo upozorenje... Ako misliš da još uvek možeš...

— Kučkin sine! — zaurla Majer pridižući se. — Prijava kučkin sine! Aaaaa!

Vrh katana blesnu još jednom i Majerov vrisak objavi da je ostao i bez drugog uha.

— Posle ovoga na redu je tvoj nos, Majer... jezik... jedno, pa drugo oko... Desnu ruku ostavljam za kraj; u na-di da ćeš se ipak ranije predomisliti i potpisati taj ček!

— Mister... mister nindo?

— Ti si već spreman da popišeš, Malberi? — nasmeja se ninda.

— Da... i imam jedan predlog...

— Da ga čujemo?

— Kako bi bilo da taj ček bude na — recimo — dva miliona... pod uslovom da nam poštedite živote!

Ninda se glasno nasmeja.

— Zanimljiv predlog... ali nepraktičan. Tvoj novac ti više ne može pomoći, Malberi. Vreme je da to shvatiš! Hajde, gospodo, čekovne knjižice na sto... Obrišite najpre ruku, Majer; neću da moje prijatelje u banci zapitkuju otkud krv po čeku!

Strpljivo je sačekao da oni obave ono što im je zapovedio a onda pažljivo složio čekove u jednu od pregrada pod opasajem.

— Vrlo dobro — reče. — A sada pravo napred, prema vratima. Ovde već postaje zagušljivo...

Majer je obema rukama stazao oko glave maramicu vlažnu od krvi i zato je Malberi sam morao da otvori oboja vrata.

— Svetlost — šapnu kad ugleda otvorenu kabinu lifta u

koju je nešto sivog svetla dopiralo kroz okno i otvor načinjen u tavanici. — Ali... kako ćemo gore? Ni lift ne radi, prokletstvo!

— Uz kablove — nasmeja se ninda pod svojom maskom. — Kako sam i ja sišao, Malberi!

— To je nemoguće — uplašeno ustuknu ovaj. — Nikada!

— Onda ništa. Gospodo, prepuštam vas jednog drugom. Već ću nekako uspeti da se probijem pored vaših pasa čuvara!

Praveći se da više ne obraća pažnju na njih, ninda uđe u kabinu i lako odskoči od poda, hvatajući se rukama za neravnu ivicu otvora u njenoj tavanici.

— Hej! — zaurla Malberi. — Ne možeš nas ostaviti da crknemo u ovoj jami!

— Ko kaže? — doviknu ninda. On se već, spretan kao mačka, verao uz kabl.

— Hej!

Ovaj novi glas sada je dopirao sa vrha okna. Ninda zastade i pogleda naviše. Obrisi dve glave nazirali su se u osvetljenom kvadratu na vrhu okna.

Shvativši šta se dogodilo, ljuđi iz obezbeđenja fabrike silom su otvorili vrata lifta i sada ra

zmišljali šta da preduzmu kako bi oslobodili gazde.

— Da — odgovori ninda. — Šta hoćete?

— Da li su mister Majer i mister Malberi još živi?

— Živi su. Jedino što ne znaju kako da izađu odozdo!

— Reci im neka se još malo strpe — vikao je čovek, odozgo, očevidno smatrajući nindu za jednog od njihovih. — Momci rade na priključku za drugi vod. Lift će uskoro proraditi, za pet-šest minuta najviše!

— O kej! Mislim da su vas i sami čuli, ali idem dole da im to kažem!

Nastavljajući da se penje, ninda počeo je sveg glasa da ponavlja da će lift uskoro proraditi. To je imalo dvostruku svrhu: da u akustičnom oknu pričuši dozive za pomoć od strane Majera i Malberija i prikriti je činjenicu da se on uspinje umesto da silazi.

Njegov plan je potpuno uspeo. Kada je pomolio glavu kroz otvorena vrata u prizemlju, nijedan od dvojice ljudi nije gledao u njegovom pravcu.

Da nešto nije u redu, upozorila ih je tek iznenadna tišina u oknu. Okrenuli su se jednovremeno i zapanjeno zagledali u priliku prekrivenu crnom svilom od glave do pete.

— Gospode bože! — promuća onaj bliži. — Šta je ovo?

I on je posegnuo za pištoljem, trenutak kasnije od onog drugog. Sačekavši da svoje oružje istrgnu iz futrola, ninda zapliva kroz vazduh, šireći ruke.

Njegove moćne šake istovremeno ih zgrabiše za vratove i privukoše jedan drugom.

Uz odvrat, vlažan zvuk, dve lobanje prsnuše kao prezreli kokosovi orasi. Kao da je neko želeo da se našali smrću, u istom trenutku blesnuše i svetla u prostoriji, još apsurdnija zato što je svetlost dana još dopirala kroz staklene zidove.

Ninda zaklopi vrata lifta, osluškujući šumove sa dna okna.

Radosni uzvici, puni olakšanja. Malberi i Majer su se čak gurali u borbi ko će prvi ući u lift.

Izaći će ovde, naravno, kako bi bili što bliže izlazu iz zgrade, iz fabrike, iz ovog prokletog grada. Gubitak od pet stotina hiljada dolara za njih nije nikakav udarac, naročito sada kada se ponovo probudila divlja nada da će neko spasiti svoje živote.

Motor lifta zazujala...

Ninda je bio spreman. Kada se kabina zaustavi, on naglim pokretom otvori vrata.

— Poslednja stanica! — objavi kroz smeh. — Svi napojle!

Malberi vrisnu i zgrči se u uglu lifta, potpuno slomljen strahom.

»Strah ima dva lica«, rekao je jednom sensei Tanaka. »Nikad se ne zna koje će od ta dva lica pokazati: ono koje je spremno da beži ili ono koje više voli da se bori...«

Malberijev strah izabrao je bekstvo. Samo, nije više imao kud da beži.

Majer se bacio napred, iskeženih zuba, sa već osušenom krvlju po čitavom licu. Urlao je kao divlja zver, iskolačenih praznih očiju u kojima više nije bilo ničeg ljudskog.

Katana još jednom izlete iz korica. Držeći ga sa obe ruke horizontalno pred sobom, ninda ga diže do visine Majerovog vrata.

Ovaj ne uspe da se zaustavi. Možda čak nije bio ni svestan onoga što će se dogoditi ako se ne zaustavi...

Ninda u rukama oseti samo lak trzaj kad oštrica odvoji Majerovu glavu od tela. Morao je hitro odskočiti unazad da ga ne bi polila krv koja je šiknula iz presečenog vrata.

— Hajde, Malberi — reče, spuštajući ruku sa oštricom niz koju su tekle krupne kapi krvi. — Idemo!

Malberi otvori usta, zelen u licu. Povraćao je dugo, povijen napred u čučućem položaju, sve dok mu se u vidnom polju ne pojavi blistava oštrica mača.

— Rekao sam da kreneš, Malberi!

Posrćući, čovek ustade. Kretao se isprekidano kao marioneta, teturao na nesigurnim nogama, mahao glavom i mmljao nešto nerazumljivo.

Veliki hol u prizemlju zgrade bio je prazan. Kao i parking pred glavnim ulazom u zgradu. Štaviše, sve je izgledalo sasvim mirno, kao i svakog drugog običnog radnog dana u fabrici MMC.

»Logično«, pomisli ninda. »Ljudima iz obezbeđenja nije stalo do toga da prave čitavu uzbunu u gradu i privuku policiju, radoznalce i novine. Ono sa sirenom bila je greška, ali to uvek mogu objasniti kao lažnu uzbunu. Sada nastoje da očuvaju svakidašnji izgled, bar spolja... Što ne znači da će biti lako i jednostavno izaci odavde, pa makar i dok vodim Malberija za sobom kao tao-
ca...«

Odmerio je pogledom rastojanje do kapije. Mnogo praznog prostora, izloženog hicima sa nekoliko strana. Čak i kada bi uspeo da ga pređe, pred njim bi još uvek bili dvostruka ograda, kapija i stražarska kućica od betona.

Podigao je pogled prema nebu. Jedva vidljiva tačkica još uvek je kružila nad gradom. Mora da je Tabasko Pit u međuvremenu sleteo da uzme gorivo; po Lesliejevom računu, do sada je morao potrošiti gotovo čitav rezervoar.

Može li se ponovo izvesti trik pomoću kojeg je ušao u fabriku?

Teško... on spada u kategoriju trikova koji su efikasni samo jednom. Ako primete da se avion ponovo spušta nad fabriku, čuvari će otvoriti koncentrisanu vatru, jer sada zna ju kakve namere ima nepoznati pilot...

A možda...?

Šašava ideja! I đavolski opasna...

Treba razmisliti.

Ninđa na trenutak sklopi oči, dok mu je mozak ubrzano radio, procenjujući razloge za i protiv.

Nekoliko sekundi kasnije od luka je pala. Još jedan od raz

loga koji ninde čine tako smrtonosnim protivnicima u borbi...

— Malberi... ti gore imaš verovatno negde i kupatilo i garderobu?

— Šta? — Ah... da, svakako... ali...

— Povedi me!

»Treba ponekad imati i malo sreće«, mislio je ninđa dok su se peli na sprat užasno prazne velike zgrade sa staklenim zidovima. »Sreća je, ovoga puta, u tome što je Malberi, a ne Majer, ostao živ...«

Predvorje sa razbijenim staklenim zidom takođe je bilo potpuno prazno. Mora da su ljudi iz obezbeđenja evakuisali zgradu da bi lakše radili. Uostalom, bilo je sasvim dovoljno što je nadziru spolja, pa da budu sigurni da ni miš ne može neprimećen izaći iz nje.

Garderoba bi mogla služiti na čast i manjem pozorištu u provinciji i ninđa zadovoljno klimnu glavom, zbacujući kos-tim sa sebe.

Malberija sve to kao da se više nije ticalo. Stajao je, oslo-njen o zid, opuštenih ruku niz telo i poluzatvorenih očiju. Jedan deo njegove svesti, međutim, ipak je funkcionisao. Oči su počele da se otvaraju i u

njima se pojavilo čuđenje kada je shvatio šta se dešava pred njegovim očima.

— Kako se zove šef obezbeđenja, fabrike, Malberi?

— Šta? Ah, šef... O' Mali...

— Tako ga zoveš? Ne po imenu, ili nekako drčkije?

— Tako... šef O'Mali... Čekaj malo, ja...

Ninda je završio svoje pripreme: presvučen, izmenjenog lika, sa kostimom uredno spakovanim u veliku akt tašnu. Katana će biti problem, ali ninde znaju i gomilu iluzionističkih trikova pomoću kojih nekoga mogu ubediti da ne vidi nešto što mu je gotovo pred nosom.

Proverivši još jednom svoj izgled u ogledalu, ninda dohvatiti telefonski aparat sa stola u garderobi i donese ga do Malberija.

— Pozovi O'Malija — reče zapovednički.

Klimnuvši glavom, Malberi odabra tri broja. U očima mu je blistalo jedno osećanje na koje do maločas nije smeo ni da misli.

Nada...

Udarac pesnice koja je stigla tako brzo da nije stigao ni da trepne, uništi i taj kratki

blesak u oku. Malberijeva loba nja pršte od sudara sa zidom iza njega i on skliznu naniže kao ispražnjena vreća, ostavljajući na čistom belom zidu krvavo-sivi trag neke čudne, divlje lepote...

— Halo? — začu se glas sa druge strane.

— O'Mali! — reče ninda zapovednički. Malberijevim glasom. Uostalom, taj glas i ide uz Malberijev lik koji je dao sebi u garderobi, zajedno uz Malberijevo odelo koje mu je sasvim dobro pristajalo. — Malberi. Želim jedna kola sa vozačem pred glavnim ulazom u zgradu. Za dva minuta.

Kratka pauza.

— Šefe... da li možete da govorite slobodno?

O'Mali zna svoj posao. Sasvim je logičan zaključak da Malberi govori dok mu tajanstveni napadač drži nož pod grlom.

Ninda se nasmeja. Veština prenušavanja, uz pomoć nešto šminke nađene u garderobi, ne bi bila dovoljna bez veštine sa vršenog podržavanja glasova.

— Sve je u redu, O'Mali. Na godili smo se s momkom. Ja idem u grad po neke stvari, a

Majer je ostao kao talac. Čim se vratim, razgovaraćemo detaljno šta preduzeti. O kej!

— O kej?... — O'Mali je takođe mislio brzo. — Kola za dva minuta. Jasno, šefe!

O'Malijevi strelci biće spremni da otvore vatru na onoga ko izađe iz zgrade, kada im on da znak za to. Šef obezbeđenja verovatno još uvek misli da je u pitanju trik, ali će njegove sumnje biti raspršene kad ugleda poznati lik samog čoveka na vratima.

Maska koju je ninda improvizovao ni izbliza nije bila savršena i zato je rizik bio užasno veliki. Međutim, čak i ako otkriju da on nije Malberi, otkriće da je i te kako teško da ga likvidiraju...

Zaklonjen iza stuba u predvorju, ninda je posmatrao veliki crni »mercedes« koji je stao pred zgradu. Vozač je sam unutra, ali je svud unakolo video ljude sa spremnim puškama u rukama. Pojavili su se iz svojih zaklona čim je završio razgovor sa O'Malijem.

Hitrim korakom ninda izađe pred zgradu, mahnuvši rukom. Katana mu se nalazio duž leđa i leve noge, pritisnut o telo levim laktom.

Smeškao se, znajući da nekoliko dvogleda sada proučava njegovo lice.

»Mercedes« stade pred njim. Šofer istrča da bi mu otvorio zadnja vrata i ninda mirno sačeka da on to učini.

— Drago mi je što vas vidim, mister Malberi — nasmeši se čovek.

— Možeš misliti kako je tek meni! — nasmeja se ninda. — Hajde, vozi! Važno je da se što pre vratim iz banke!

»Mercedes« jurnu preko betonskog platoa, pravo prema ka piji koja se već otvarala.

Jedan čovek stajao je pored kapije. O'Mali svakako... želi da definitivno rasprši svoje sumnje o onome što se događa.

— Samo vozi — dobaci ninda. — Nemam sad vremena za razgovor sa O'Malijem.

Vozač klimnu glavom. U prolazu ninda se veselo isceri šefu obezbeđenja koji ga je posmatrao sa zbunjenim izrazom lica.

Nekoliko minuta kasnije, u bučnoj gradskoj ulici, vozač se okrete svom putniku.

— Mister Malb...

Policija, a posle toga ni bilo ko drugi, nije hteo da poveru-

je u priču vozača Patrika Kalena. Opravdanje da je prošao kroz crveno svetlo i uleteo u izlog robne kuće zato što je njegov gazda, Malberi, nestao iz kola kao duh, zvučalo je neuverljivo.

Naročito zato što je negde u isto vreme nađeno i Malberijevo mrtvo telo...

KRAJ

ROTO—ROMAN NINĐA

VELIKA NAGRADNA IGRA

Dragi čitaoci naših romana,

Redakcija je za vas pripremila VELIKU NAGRADNU IGRU. Imate šansu da postanete dobitnik SUPER PREMIJE — PUT NA SVETSKO FUDBALSKO PRVENSTVO U ITALIJI (jun 1990. Milano i Bolonja). Da biste postali srećni dobitnik potrebno je da redovno kupujete NINĐU (tri broja — februar, mart i april), i da tačno odgovorite na postavljena pitanja. Svoje odgovore šaljite (sva tri kupona zajedno) na odgovarajućim kuponima iz NINĐE: Broj 81 — februar, 82 — mart i 83 — april 1990. godine, na adresu Redakcije: DEČJE NOVINE — 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4. Dopisnice sa odgovorima upisanim na nagradnim kuponima treba da stignu najkasnije do 1. maja 1990. godine.

Sve dobitnike VELIKE NAGRADNE IGRE izvući ćemo žrebom. Imena srećnih dobitnika biće objavljena u NINĐI broj 84, koji izlazi 25. maja 1990.

Dragi čitaoci naših romana — SREĆNO!

NAGRADE:

- 4 putovanja u ITALIJU, MILANO I BOLONJA — SP u FUDBALU.
- 10 specijalnih POKLON—PAKETA NINĐA (vrednost 200 din.).
- 10 kompleta DŽEPNIH KNJIGA NINĐA.
- 10 majica NINĐA
- 10 pretplata za roman NINĐA u 1990. godini.

SUPER KONKURS

PLAVI, PLAVI U ITALIJI 1990.

Za odlazak na Mundijal u Minhen 1974. godine PLAVI su igrali majstoricu sa Španijom. Pobili smo sa 1:0. Jedini gol za PLAVE dao je:

NAGRADNO PITANJE br. 3

Dragan Džajić
Stanislav Karasi
Josip Katalinski

Svoje odgovore upišite na NAGRADNOM KUPONU br. 3, zalepite na poledini dopisnice zajedno sa kuponima 1 i 2 i pošaljite na adresu: DEČJE NOVINE – 32300 Gornji Milanovac, Tihomira Matijevića 4, sa naznakom NAGRADNA IGRA – ROTO ROMANI.

Dopisnice sa vašim odgovorima treba da stignu u Redakciju najkasnije do 1. maja 1990. godine.

SREĆNO PLAVI U ITALIJI!

NAGRADNI KUPON br. 3

Tačan odgovor _____

Ime i prezime _____

Adresa _____

Roto-roman NINDA

